

சுவாமி விபுலாநந்தரின்

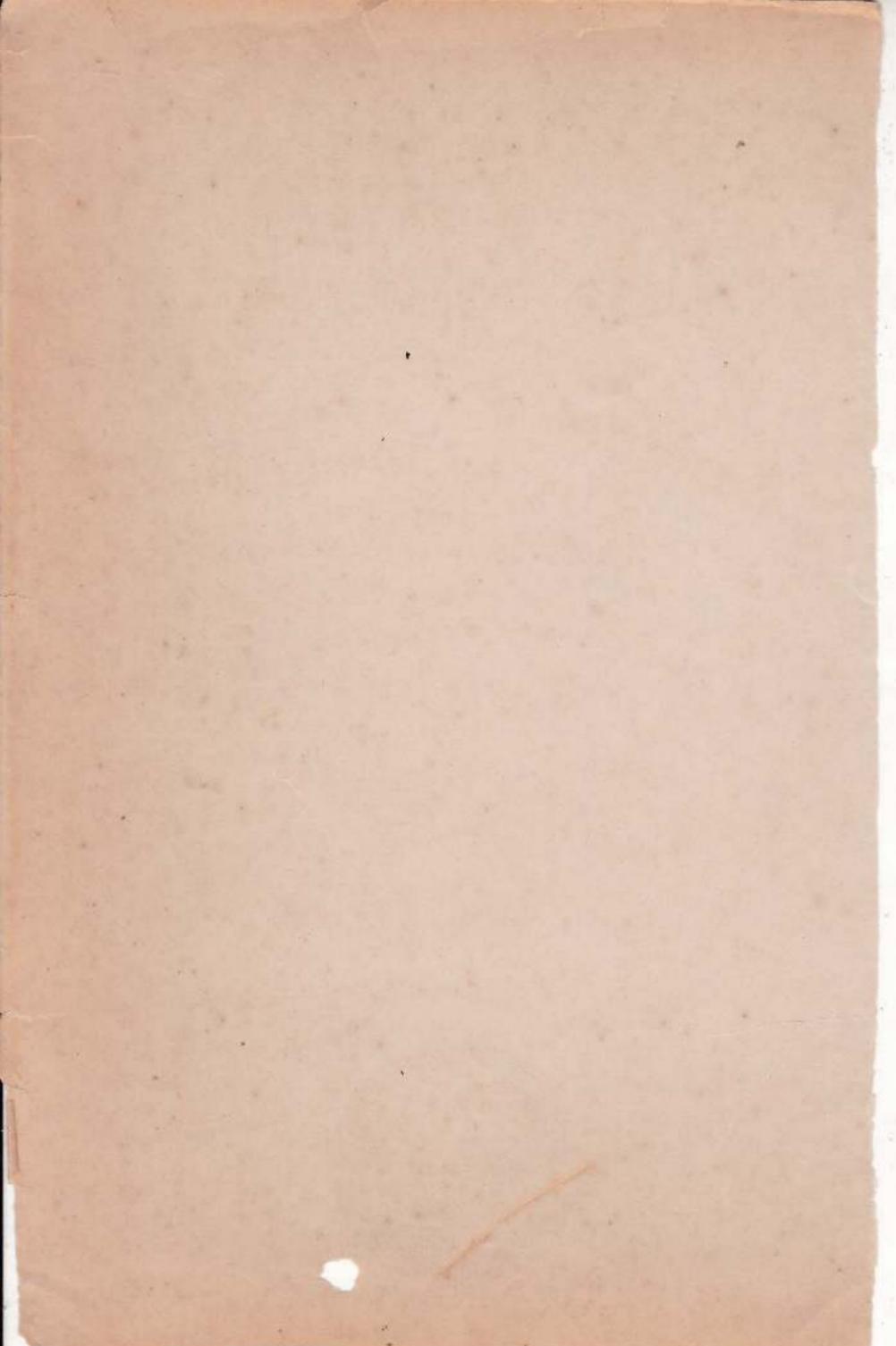
சமயச்சிந்தனைகள்

தலைவர் க. அனுஷாசனம்

100 F

சுவாமி விபுலாநந்தரின் சமயச் சிந்தனைகள்

Dr. K. Arunachalam
வசந்தம் புத்தக நிலையம்
405 அருட்சனை, வத்தி,
மாற்பாண்மை

க. அருணாசலம், M.A., Ph.D.

தமிழ்த்துறை,
பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்,
பேராதனை.

**SWAMI VIPULĀNANDARIN
SAMAYA CHINTANA IKAL**

(Swami Vipulananda's thoughts on religion)

by

Dr K. Arunasalam,

Senior Lecturer, Grade I,

Dept. of Tamil, University of Peradeniya

Peradeniya, Sri Lanka

(C) All rights reserved by author

Seventieth publication of

THAMIL MANRAM.

Galhinna, Kandy.

Office address :

Thamil Manram,

10, Fourth Lane,

Koswatta Road,

Rajagiriya, Sri Lanka,

Printed at :

MILLATH PRINTERS,

Madras-600 001.

முனைவர் தீ. பாலசுப்பிரமணியன்
பேராசிரியர், மற்றும் தலைவர்
தமிழ் மொழித்துறை,

சென்னைப் பல்கலைக் கழகம்
சென்னை - 600,005
அவர்கள் வழங்கிய

அண்டித்துறை

ஸமுநாட்டின் கிழக்குப் பகுதியில், மட்டக்களப்பில் காரை
தீவு என்னும் ஊரில் பிறந்த விபுலானந்தர் இளமை முதலே
சைவ சமயத்தில் ஈடுபாடு கொண்டவராக விளங்கினார்.
சென்னை இராமகிருஷ்ண மடத் துறவியாகத் திகழ்ந்தவர்,
சமய நெறி நின்று சமுதாயத் தொண்டாற்றியவர். அவரது
சிந்தனைகள், பல்துறை சார்ந்தனவாக விளங்குகின்றன.
சிறந்த பேராசிரியராகவும், முனிவராகவும், திறன்மிகுந்த
மொழிபெயர்ப்பாளராகவும், இதழாளராகவும், சமயச்
சிந்தனையாளராகவும், சமுதாயச் சீர்திருத்தவாதியாகவும்
விளங்கியவர் விபுலானந்தர்.

அவரது பள்ளுக்கத்தன்மையும் வெளிப்படும் விதத்தில்,
“சவாமி விபுலானந்தரின் சமயச் சிந்தனைகள்” என்னும்
நூலை கலாநிதி க. அருணாசலம் அவர்கள் விளக்கமுற
எழுதியுள்ளார். “விபுலானந்தரின் சமயப் பணிகளும், சமயச்
சிந்தனைகளும்” என்னும் முதல் இயல், முத்தமிழ் முனைவர்
விபுலானந்தரின் சமயச் சிந்தனைகள் பல துறைகளிலும்
ஊடுருவியுள்ள பாங்கினை, விரிவாகவும், விளக்கமாகவும்
ஆராய்கின்றது. இராமகிருஷ்ண மடத்தைச் சார்ந்த துறவியாக
விளங்கி, சமயப் பொது நோக்குடன் உலகியலுக்கு
அரும்பெரும் தொண்டுகள் ஆற்றிய பெருமையினை இந்
நூலாசிரியர் விளக்குகிறார்.

ஈவச் சிறாரின் கல்வி, அறிவாகிய விளக்கு, அறம் வளர்த்தல் என்னும் அவரது கட்டுரைகள் சமயச் சிந்தனை களின் செயல்பாடுகளாகத் திகழ்கின்றன.

உலகப் பெருஞ்சமயங்களின் அடிப்படை உண்மைகளை யும் சிறப்பம்சங்களையும் விரிவான முறையில் போற்றுவின்ற விபுலானந்தரின் சமயப் பணிகள் சமூகப் புணிகளாக வளர்ந்தன. அவருடைய சமயச் சிந்தனைகள் மக்கள் தொடர்பு கொண்டும், அறிவியல் விறிப்புக் கொண்டும், சமயப் பொறை தழுவியும், சமரச நோக்கு கொண்டும் விளங்குமாற்றை அவரது கட்டுரைகள் புலப்படுத்துவின்றன. விபுலானந்தரின் நோக்கில் பிறசமயங்கள் என்னும் இரண்டாவது இயலில், பிற துறைகளைவிட சமயத் துறையில் விபுலானந்தரின் பங்களிப்பும், பணியும் சற்றுக் கூடுதலாக இருப்பதற்கான காரணங்களை, நூலாசிரியர் ஆராய்ந்துரைக்கிறார். இந்நூலாசிரியர், “உலகச் சமயங்களின் அடிப்படை உண்மைகளை ஒவ்வொருவரும் உணர்ந்து, சமயப் பூசல் களுக்கு இடமளிக்காமல் சமயப் பொறை உடையவர்களாக வாழ வேண்டும் என்னும் உண்ணத் நோக்கத்துடனேயே சமயத் துறைக்கு இத்துணை முக்கியத்துவம் கொடுத்துள்ளார் போலும்” எனக் குறிப்பிடும் கருத்து சாலச் சிறந்ததாகும்.

‘சமயப் பணிகள் யாவும் சமூகத்திற்கே’ என்ற உயரிய உள்ளக்கிடக்கையோடு விபுலானந்தர் உலகச் சமயங்களை நோக்கும் மனோபக்குவத்தை எவ்வாறு பெற்றார் என்பதை இந்நூலாசிரியர் இவ்வியலில் தெளிவுபட விளக்கியுள்ளார்.

அறிவியல் கல்வியைக்கூட, சமயக் கொள்கையின் அடிப்படையில் புகட்டவேண்டும் என்ற விபுலானந்தரின் வேட்கையினை இவ்வியல் காட்டுகின்றது. சமய எல்லைகளைக் கடந்த பரிபக்குவ நிலையில் எம்மதமும் சம்மதமே என்ற முழுமையான மனநிறைவோடு சமயப்பணியை சமுதாயப் பணியாக ஆற்றியவர் விபுலானந்தர் என்பதை ஆய்வாளர் குறிப்பிடுகின்றார்.

இந்து மதத் துறவியாக விளங்கிய விபுலானந்தருக்காக பல சமயத்தினராலும் ஏழுதப்பட்ட இரங்கலூரைகளையும் இந்த நூலாசிரியர் ஆராய்ந்து அவரது சமயப் பொறையினையும், பொதுமை உண்ணத்தினையும் வெளிப்படுத்துகிறார். பிறசமய உண்மைகளைப் பின்பற்றுதல், போற்றுதல், போதித்தல் போன்ற அவரது சமயச் சார்பற்ற தொண்டுகளை இவ்வியல் விளக்குகிறது.

“விபுலானந்தரின் நோக்கில் சமயமும் வாழ்வும்” என்னும் முன்றாவது இயல், விபுலானந்தரின் சமய வாழ்வினையும், பணிகளையும் விரிவாகவும், விளக்கமாகவும் ஆராய்கிறது. சமய வாழ்வும் பணிகளும், மக்களின் நலவியல் வாழ் வோடு இணைந்து செல்ல வேண்டும் என்பதை விபுலானந்தரின் கட்டுரைகளும், கவிதைகளும் காட்டுமாற்றைச் சான்றாதாரங்களுடன் இவ்வியல் ஆராய்கின்றது. இவ்வியல், விபுலானந்தரின் சமயம் தொடர்பான கருத்துக்கள், உலகியல் பற்றிய கருத்துக்கள், சமய வாழ்வு பற்றியும், உலகியல் வாழ்வு என்ற இரண்டையும் இணைப்பதற்கான முயற்சிகள் பற்றியும் துறவு நெறிநின்று உலகியலுக்கு ஆற்றிய தொண்டுகள் குறித்தும் ஆராய்கின்றது.

சமயமானது மக்கள் வாழ்வுடன் பின்னிப் பினைந்து அவர்களை நல்வழியில் இட்டுச் செல்வதாக அமைதல் வேண்டும் என்பது விபுலானந்தரின் வேட்கையாக விளங்கிற ரூபம் இவ்வியல் தெளிவுபடுத்துகின்றது.

அவரது சமய உண்மைகளில் வாழ்வியலைச் செய்யைப் படுத்துவதற்கான இறைநம்பிக்கையும், சமய நெறிமுறை களும் மினிர்ந்தன என்பதை ஆசிரியர் இவ்வியலில் தெளிவு படுத்துகிறார்.

“விபுலானந்தரின் நோக்கில் புலனடக்கம்” என்னும் நான்காவது இயல், புலனடக்கம்பற்றிய விபுலானந்தரின் ஆழமான, தெளிவான சிந்தனைகள், கருத்துகளை, அவரது கட்டுரைகள், கவிதைகள், நூல்கள் வழிநின்று வெளிப்படுத்துகிறார் இந் நூலாசிரியர்.

விபுலானந்தர் உள்ளார், விபுலானந்தர் அமுதம் என்னும் அவரது இரு கட்டுரைத் தொகுதிகள் வழிநின்று, புலன்டக்க மும், ஒழுங்கும் கட்டுப்பாடும் நிறைந்த வாழ்க்கை அவரது உலகியல் சாதனைகளுக்கு அடிப்படையான பாங்கினை நூலாசிரியர் தெளிவுபடுத்துகிறார்.

மனிதன் மனிதனாகவும், வாழ்வாங்கு வாழவும் புலன்டக்கம் சிறந்து நிற்குமாற்றை இவ்வியல் தெளிவுபடுத்துகிறது. உடல், உள்ள ஆரோக்கியத்திற்கும், ஆண்மீக சக்தி அதிகரிக்கவும், ஆற்றல் குடிகொள்ளவும் புலன்டக்கமே சாலச் சிறந்த வழியாக அவரது கட்டுரைகள், நூல்களின் வழிநின்று ஆசிரியர் விளக்கிச் செல்வது குறிப்பிடத்தக்கது.

“சுவாமி விபுலானந்தரின் சமயச் சிந்தனைகள்” என்னும் இந்நூலினை எழுதியுள்ள கலாநிதி க. அருணாசலம் அவர்கள் அறிவும், ஆற்றலும், ஆய்வு அணுகுமுறைகளும் சிறக்க எழுதியுள்ளார். சுவாமி விபுலானந்தரின் சமயத்துறை சார்ந்த அரும்பெரும் சாதனைகளை இந்நூல் தெளிவுபட விளக்கிச் செல்கின்றது. விபுலானந்தரின் பலதுறை ஆக்கங்களிலும் ஆசிரியர் மனம் ஒன்றி அவரது சமயச் சிந்தனைகளையும், பணிகளையும் விளக்கிச் செல்கிறார்.

ஆசிரியரின் பரந்துபட்ட இலக்கியப் புலமையும், அறிவியல் பார்வையும், ஆராய்ச்சித் திறனும் இந்நூலில் சூடர்விட்டு ஒளிர்கின்றன. அறிவும் ஆற்றலும் நிரம்பப் பெற்ற ஆசிரியரின் இந்நூல், சமய ஆய்வு வளர்ச்சியில் சிறப்பான இடத்தைப் பெறும். ஆசிரியரின் தமிழ்த் தொண்டு சிறக்க என் வாழ்த்துக்கள்.

‘தமிழகம்’
சென்னை,

-சி. பாலசுப்பிரமணியன்

பதிப்புரை

இம்பத்தைந்து ஆண்டுகளே வாழ்ந்து அரிய சாதனைகள் புரிந்துள்ள ஒருவர், என்றென்றும் நினைவுகூப்பட வேண்டிய வர். அத்தகைய ஒருவர்தான் சுவாமி விபுலானந்தர். அவர் போதித்ததோடு நின்றுவிடவில்லை. சரதித்துக் காட்டினார். அவர் நிறுவிய கல்வி நிலையங்கள் இன்றும் அவர் நினைவுக்கு மௌன அஞ்சலி செலுத்திக் கொண்டிருக்கின்றன. அவர் ஏறுதிய நூல்கள், இன்றும் பயன்தரும் வகையில் நிலைத் திருக்கின்றன.

நல்லவைகளையெல்லாம் அவர் விரும்பினார். அல்லவை களை விரும்பாதுவிட்டார். அவர் எதையும் வெறுத்தார் என்று கூறுவதற்கில்லை. துறவு பூண்டபோதிலும் உலக வாழ்வை அவர் வெறுக்கவில்லை-உலகோர் உய்ய நல்வழி காட்டினார்.

இந்து மதத்தைத் கழுவியிருந்த பெற்றோர்க்குப் பிறந்த போதிலும், அவர் ஏனைய மதங்களையும் நேசித்தார். மற்ற வர்களும் அப்படி நேசிக்கவேண்டும் எனக் கோரினார். விஞ்ஞானப் பட்டதாரியான அவர், தமிழில் பெரிதும் ஈடுபாடு காட்டினார். அதேபோல், ஆங்கில மொழியையும் அவர் விரும்பிப் படித்ததுடன், ஏனையவர்களும் படித்துப் பயன்பெற வேண்டும் எனக் கேட்டுக் கொண்டார்.

இத்தகைய உயரிய இலட்சியங்களைத் தனது வாழ்வின் குறிக்கோளாகக் கொண்டிருந்த, ஒரு சாதனையிரின் சமயச் சிந்தனைகள் பற்றி துல்லியமாக ஆராய்ந்து நூல் எழுதியுள்ள மூத்த தமிழ் விரவுரையாளர் கலாநிதி க. அருணாசலம் அவர்கள், பாரஸ்டப்பட வேண்டியவர். அவர் பணி என்றும் நிலைத்திருக்கும். எமக்க இத்தகையதோர் சிறந்த நிலை வெளியிடும் வாய்ப்பைத் தந்த டாக்டர் அருணாசலம் அவர்களுக்கு எமது நன்றி.

குறுகிய கால எல்லைக்குள் இந்நூலை அழகுற அச்சிட்டுத் தருவதில் பெரிதும் உதவிய மில்லத் பிரின்டர்ஸ் உரிமையாளர், பெரியார் கையைத் முஹம்மத் “ஹஸன்” அவர்களுக்கு, ஆழிய நன்றி.

-எஸ். எம். ஹுஸிபா

தமிழ் மன்றம்,

10, நாலாவது லேனி,

கொஸ்வத்த ரோட்

ராஜகிரிய.

சிவாமி விபுலானந்தரின் சமயச் சிந்தனைகள் தொடர் பாக நான் எழுதிய நூலுக்கு, குறுகிய காலத்தில் மனமுவந்து அணிந்துரை எழுதித் தந்த, தஞ்சைப் பல்கலைக்கழகத்தின் முன்னாள் துணைவேந்தரும், சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்மொழித் துறைத் தலைவருமான பேராசிரியர், டாக்டர் சி. பாலசுப்ரமணியன் அவர்களுக்கு, மனமார எனது ஆழ்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

அத்துடன், எனது நூலின் இந்தியப் பதிப்பொன்றை வெளியிடுவதற்குச் சம்மதித்து ஒத்துழைத்த சென்னை, பாரி நிலைய உரிமையாளர் திரு. க. செல்லப்பன் அவர்களுக்கும் எனது நன்றி.

தமிழ்த்துறை,
பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்
பேராதனை, இலங்கை.

-ந. அநுணாசலம்

பொருளடக்கம்

	பக்கம்
அணிந்துரை	3
முகவரை	9
1. விபுலாநந்தரின் சமயப் பணிகளும் சமயச் சிந்தனைகளும்	13
சான்றாதாரம்	33
2. விபுலாநந்தரின் நோக்கிற பிற சமயங்கள்	39
சான்றாதாரம்	65
3. விபுலாநந்தரின் நோக்கிற சமயங்கள் வாழ்வும்	71
சான்றாதாரம்	95
4. விபுலாநந்தரின் நோக்கிற புலனடக்கம்	98
சான்றாதாரம்	111

முகவுரை

யுகப்பெருங் கவிஞரான பாரதியைப் பற்றிய காத்திரமானதும் பயன்மிக்கதும் பன்முகப்பட்டனவுமான ஆய்வுகள் அவரது நூற்றாண்டு விழாவையொட்டி அதிக அளவில் வெளிவரத் தொடங்கியது போலவே, ‘முத்தமிழ் முனிவர்’ எனப் போற்றப்படும் விபுலாநந்தரின் அரும்பெரும் பணிகள் பற்றிய பயன்மிக்கதும் காத்திரமானதும் பன்முகப்பட்டனவு மான ஆய்வுகள், அவரது நூற்றாண்டு விழாவையொட்டி வெளிவரத் தொடங்கியுள்ளமை மகிழ்ச்சிக்குரியதேயாயினும், அத்தகைய ஆய்வு முயற்சிகளுக்குத் தடையாக அமையும் முக்கியவிடயங்கள் சிலவற்றை இங்கு சுட்டிக்காட்டுதல் அவசியமாகும்.

விபுலாநந்தர் தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலுமாக எழுதிய கட்டுரைகள், கவிதைகள், நாடகங்கள், மொழிபெயர்ப்புக்கள், கடிதங்கள், குறிப்புகள், அவரது சமகாலத்து அறிஞர்கள் அவரைப் பற்றி எழுதியவை, விபுலாநந்தரின் வரன் முறையான விரிவான வாழ்க்கை வரலாறு முதலியன பற்றி ஏற்ற பின்னனி விளக்கங்களுடனும் ஆக்கங்கள்-வெளிவந்த கால, இட ஒழுங்கிலும்-வெளியிடப்படும் வரை அவரது சமயச் சிந்தனைகளை முழுமையாக ஆய்வு செய்தல் இயலாது. அவ்வகையில், இந்நூல் விபுலாநந்தரின் சமயச் சிந்தனைகள் பற்றிய சுருக்கமான ஓர் அறிமுகமேயாகும்.

இதுவரை நூல் வடிவம் பெறாத விபுலாநந்தரின் பல கட்டுரைகளும், பிற ஆக்கங்களும் கணிசமான அளவில் உள்ளன என்பதை அறிய முடிகிறது. அவையாவும் நூல் வடிவம் பெற வேண்டும்.

இலங்கையில் அண்ணமயில் இடம்பெற்ற விபுலாநந்தர் பற்றிய கருத்தாங்கு ஓன்றில் ஆய்வுக் கட்டுரை வாசித்த

ஒருவர் 'சவாமி விபுலாந்தர் இங்கிலாந்தில் B.Sc., பட்டத் திற்குப் படித்துக் கொண்டிருந்த போது' எனக் குறிப் பிட்டதும், பெ.சு. மணி அவர்கள் தமது 'சவாமி விபுலாந்தர்' என்னும் நூலில், இலக்கையர் ஒருவரது ஆய்வுக் கட்டுரையின் ஒரு பகுதியை மேற்கோளாகக் காட்டுமிடத்து, 'விபுலாந்தர் B.Sc., பட்டத்துடன் இங்கிலாந்திலிருந்து திரும்பியதும்' எனவரும் பகுதியும், அண்மையில் வெளிவந்த 'Ancient Thoughts For Modern Man' என்னும் நூலின் முகவரையில் 'The Swami, known in early life as Mayilvaganan, was born in 1892 at Karaithivu in North Ceylon (Sri Lanka) in a well-established Tamil family,' எனவரும் பகுதியும் பிறவும் மலைப்பினை ஏற்படுத்தக் கூடியவை.

விபுலாந்தர் பிறந்த, மறைந்த திகதிகள் பற்றிய சுவையான சர்ச்சைகள் சில மாதங்களுக்கு முன்பு இடம் பெற்ற மையும், மனங்கொள்ளத்தக்கது.

இதே போன்று, விபுலாந்தரது ஆக்கங்களின் தொகுப்புகளிற் கணிசமான அளவு பாடபேதங்கள் காணப்படுகின்றன. 'தீவிலி மாநகரத் திருமரு பார்பன் திருக்கோயிற் காட்சி'—'திருவைச் மார்பன் திருக்கோயிற் காட்சி'—சசனுவக்கும் இன்மலர்கள்—சசனுவக்கும் மலர், 'வேறெந்த மலருமல்ல—வேறெந்த மா மலருமல்ல' என்பன சில எடுத்துக்காட்டுகளாலும்.

விபுலாந்தர் நூற்றாண்டு விழுவையொட்டியும், முன்பும் விபுலாந்தரது ஆக்கங்கள் பற்றி வெளிவந்த ஆய்வுகளுட் பெரும் பகுதி தமிழ் மௌழி, இலக்கியத்துறைகளில் அவர் ஆற்றிய பணிகள் பற்றியவையே. அவரது சமயச் சிந்தனைகள் பற்றி வெளிவந்த ஆய்வுகள், மிகமிகக் குறைவான வையே. அவ்வாறு வந்தனவும் விபுலாந்தரின் சைவப் பற்றினையும் இலக்கையிற் கல்வி நிலையங்களை நிறுவி அவர் ஆற்றிய பணித்தளையும் பற்றியனவேயாகும்.

இந்நுலில் இடம் பெறும் நான்கு இயல்களும், நான்கு கட்டுரைகளாகச் சுருங்கிய வடிவில் ஏற்கனவே வெளியாகி யுள்ளன. 'முத்தமிழ் முனிவர், விபுலாநந்தர் நூற்றாண்டு விழாவை முன்னிட்டு, 1992 மார்ச் மாதத்தில் இடம் பெற்ற தமிழியல் கழக ஆய்வரங்கில் 'சுவாமி விபுலாநந்தரின் சமயச் சிந்தனைகள்' என்னும் தலைப்பில் வாசிக்கப்பட்ட ஆய்வுக் கட்டுரையே சில மாற்றங்களுடன் முதலாம் இயலாக அமைந்துள்ளது. 1992 ஒக்டோபர் மாதம் இடம் பெற்ற இன்னுமோர் ஆய்வரங்கில் 'சுவாமி விபுலாநந்தரின் நோக்கிற சமயங்கள்' என்னும் தலைப்பில் வாசிக்கப்பட்ட ஆய்வுக் கட்டுரையே இரண்டாம் இயலாக அமைந்துள்ளது. 'விபுலாநந்தரின் நோக்கிற சமயமும் வாழ்வும்' என்னும் தலைப்பிலெழும்தான் கட்டுரை 'இந்து தர்மம்' என்னும் ஆண்டு மலரில் வெளிவர்ந்தது. அக்கட்டுரையே இந்நுலின் மூன்றாம் இயலாக அமைந்துள்ளது. 'சுவாமி விபுலாநந்தரின் நோக்கிற புள்ளடக்கம்' என்னும் கட்டுரை, காரைதீவு, சுவாமி விபுலாநந்தர் நூற்றாண்டு விழாச் சபையின் மலரில் வெளியாகியது. அதுவே இந்நுலின் நான்காம் இயலாக அமைந்துள்ளது. இந்நான்கு கட்டுரைகளும், சிற்சில மாற்றங்களுடன் விரிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளன. இந்நான்கு கட்டுரைகளையும் தொகுத்து நூலாக வெளியிட அனுமதியளித்த கண்டி, தமிழியல் கழகம், பேராதனைப் பல்கலைக்கழகச் சமூக அறிவியல் மன்றம், பேராதனைப் பல்கலைக்கழக இந்து மாணவர் சங்கம், காரைதீவு சுவாமி விபுலாநந்தர் நூற்றாண்டு விழாச் சபை ஆகியவற்றுக்கு எனது மனமராந்த நன்றிகள்.

விபுலாநந்தரின் சமயச் சிந்தனைகள் ஆழமும் அகலமும் உடையன. அவைபற்றி, விரிவாகவும் ஆழமாகவும் ஆராய்ந்து எழுத வேண்டும். அத்தகைய முயற்சிக்கு முன் னோடியாக இந்நால் அமையும் என்பது எனது நம்பிக்கை.

இன்றைய சூழ்நிலைகளும், தனிப்பட்ட முறையில் எளக்குள்ள பிரச்சினைகளும், நூல்வெளியீட்டுப் பிரச்சினைகளும் சேர்ந்து 'விபுலாநந்தரின் சமயச் சிந்தனைகள்' பற்றி விரிவாக ஆராயும் வாய்ப்பினை இல்லாமற் செய்து விட்டன. எனினும்,

இவ்விடையம் பற்றி விரிவாக ஆராயப் படுவோருக்கும், விபுலா நந்தரின் சமயச் சிந்தனைகளை அறிந்து கொள்ள விழையும் ஆவர்வலர்களுக்கும் இந்நால் ஒர் ஆற்றுப்படையாக அமையும் என்பதில் ஐயமில்லை.

இந்நாலிலே தனிர்க்க முடியாத காரணங்களினால், விபுலாநந்தரது கூற்றுகள் சற்றுக் கூடுதலாகவே மேற் கோள்களாக எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன. பிற சமயங்கள் பற்றிய அவரது சுருத்துகள் நூலின் அளவு கருதி சுருக்கமாகவே காட்டப்பட்டுள்ளன.

இந்நால் வெளிவருவதற்கு இரு பெரியார்கள் முக்கிய தூண்டுகோலாக விளங்கினர். ஒருவர் எனது மதிப்பிற்குரிய ஆசிரியப் பெருந்தகையும் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறைத் தலைவருமான பேராசிரியர் சி. தில்லை நாதன் அவர்கள், மற்றையவர், ‘இலக்கிய மாணி’ ‘தமிழ்மணி’ சட்டத் தரணி அல்ஹாஜ் எஸ்.எம். ஹனிபா அவர்கள். அவர்கள் இருவருக்கும் எனது இதயம் நிறைந்த நன்றிகள்.

தட்டச்சப் பிரதியையும் கையெழுத்துப் பிரதியையும் ஒப்பு தோக்கித் திருத்தம் செய்வதற்குதனிய சகோதரி திருமதி. பாலராணி வேல்முருகு அவர்களுக்கு எனது இதயங் கணிந்த நன்றி.

இந்நாலின் கையெழுத்துப் பிரதியைக் குறுகிய காலத் திலே தட்டச்சேற்றித் தந்த செல்லி. கிருபா சிவனேசனுக்கும், இந்நாலினைச் சிறந்தமுறையில் வெளியிட்டுள்ள கல்லூரின்னை தமிழ் மன்றத்திற்கும் நன்றிக் கடப்பாடுடையேன்.

—க. அருணாசலம்

தமிழ்த் துறை
பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்,
பேராதனை.

1992-11-18

1. விபுலாநந்தரின் சமயப் பணிகளும் சமயச் சிந்தனைகளும்

மனுக்குல உயர்விற்காகப் பாடுபட்ட உலகின் அருந்தலைப் புதல்வர்களுள் ஒருவராகவும், ஆசிரியராகவும், பேராசியராகவும் கல்வி நிறுவனங்களின் முகாமையாளராகவும் சிறந்த மொழிபெயர்ப்பாளராகவும் மெய்ஞ்ஞானியாகவும் விஞ்ஞானியாகவும், முத்தமிழ் முனிவனாகவும், பத்திரிகையாளனாகவும், மக்கள் தொண்டனாகவும், முற்போக்காளனாகவும் விளங்கிய விபுலாநந்தரின் சிந்தனைகள் சமயம், சமூகம், கலை, இலக்கியம், வழியியல், கல்வியியல் எனப்பல துறைகளையும் ஊட்டுருவியுள்ளதை அவரது ஆக்கங்களும் சொற்பொழிவுகளும் நிறைவேற்றியுள்ள பணிகளும் உறுதிப் படுத்துகின்றன.¹

தனக்கென வாழப் பிறர்க்குரியாளனாக வாழ்ந்து பெருஞ்சாதனைகளை நிகழ்த்தி இறந்தும் இறவாது வாழ்கின்ற உலகப் பெரியோர்களுள் ஒருவராகத் திகழ்பவர் சுவாமி விபுலாநந்தர். அவரது துறவு வாழ்க்கையையும் பெருஞ்சாதனைகளையும் பல்துறைப் பணிகளையும் பரந்து விரிந்த மனப் பாங்கையும் சமயப் பொது நோக்கையும் என்னும் போதெல்லாம் எமது மனக்கள்னில் அகத்தியர். தொல்காப்பியர், வள்ளுவர், இளக்கோ முதலியோர் முதல் சுவாமி ஞானப்பீராகசர், போப், நாவலர், கால்டுபெஸ், யுக்பெருங்கவிஞர்களான தாகூர், இக்பால், பாரதி, திரு.வி.க., ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ண பாமகம்சர், சுவாமி விவேகானந்தர், கபீர் தாசர், மகாத்மா காந்தி, தனிநாயக அடிகள் முதலியோர் வரை தோன்றி மறைகின்றனர்.

விபுலாநந்தர் பெயராவிலே துறவியாக விளங்கிய போதும் செயலளவில் மக்களைவிட்டு விலகி இராமகிருஷ்ண மடமே தஞ்சம் எனக் கிடந்தவரல்லர்; வெறுமளே ‘மாயா

வாதம்' பேசிச் சமயப் பிரசாரம் செய்து கொண்டிருந்தவருமல்லர்; மாறாகத் துறவு பூண்பதற்கு முன்பும் துறவு பூண்டதன் பின்பும் மானுடனேயும் மிக்க அவர் மக்களோடு மக்களாக வாழ்ந்து அவர்களது இன்ப துன்பங்களிற் பங்கேற்று அவர்களது நல்வாழ்வின் பொருட்டு இறுதிவரை அயராது உழைத்தார்; போதனைகளைக் குறைத்துச் சொதனைகளைப் புரிந்தார்.

விபுலாநந்தரின் ஆக்கங்களையும் அவரது பன்முகப்பட்ட பணிகளையும் சிந்தனைகளையும் கூர்ந்து நோக்குகையில் எமது வசதிக்காகச் சமயப் பணிகள் என்றும் சமயச் சிந்தனைகள் என்றும் வகுத்து நோக்குகின்றோமே தவிர, உண்மையில் அவரது சமயப் பணிகள் வெறுமனே சமயப் பணிகளாகவன்றி அவை சமூகப் பணிகளாக—மக்களுக்கான பணிகளாக அமை வதையும், அதேபோன்று அவரது சாயச் சிந்தனைகளும் வெறுமனே சமயங்களைப் பற்றிய சிந்தனைகளாகவன்றி இவ்வுலகில் மக்களை மனிதர்களாக வாழ்வாங்கு வாழுவைக்கும் சிந்தனைகளாக அமைவதையும் அவதானிக்கலாம்.

மனித வாழ்வை வளம்படுத்தத் தோன்றிய மதங்கள், மதங்கொண்டு போட்டி பூசல்களிலும் போரிலும் ஈடுபட்டதை உலக வரலாற்றில் நாம் காணலாம். சிலுவையுத்தம், முப்பது ஆண்டிப்போர் முதலியன இவற்றுக்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டுகளாகும். இந்தியாவிலும் அதன் ஒரு கூறான தமிழகத்திலும் காலத்துக்குச் காலம் மதப் பூசல்களும் போட்டி களும் இடம் பெற்று வந்ததை வரலாறு காட்டி நிற்கும். இன்றும் கூட, இத்தகைய மதப் பூசல்கள் ஒய்ந்துவிட்டன எனக் கூறுவதற்கில்லை.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலிருந்து இந்தியாவிலும், இலங்கையிலும் பிரித்தானியர் ஆட்சி நிலை நிறுத்தப்பட்டதைத் தொடர்ந்து, பல்வேறு துறைகளிலும் மாற்றங்கள் பல ஏற்பட்டதைப் போலவே சமயத் துறையிலும் மாற்றங்கள் பல ஏற்பட்டாயின. பிரித்தானியருக்கு முன்பே, இலங்கையிலும் இந்தியாவிலும் கிறிஸ்தவ மதம் பரவத்

தொடக்கிய போதிலும் பிரித்தானியராட்சியின்போது இச் செயற்பாடு தீவிரமடைந்தும் சதேச மதங்களைப் பாதுகாக்கும் பொருட்டு ஆறுமுக நாவலர், அநகரிக தர்மபால தெரர் முதலியோர் தீவிரமாகச் செயற்பட்டனர். அதே சமயம் சதேச மதங்களிற் காலம் காலமாக மண்டிக்கிடந்த குறைபாடு களை அகற்றுவதிலும் காலத்துக்கேற்ற வகையில் மறுமலர்ச் சியை ஏற்படுத்திப் புத்துயிருட்டுவதிலும் பலர் முயன்றனர்.

இந்து மதத்தைப் பொறுத்த வரையில், இம் முயற்சி மூன்று முக்கிய இயக்கங்களாகப் பரிணமிக்கலாயிற்று. தீவிர சமயச் சீர்திருத்தங்களை விரும்பி நின்ற பிரம்ம சமாஜம் ராஜாராம் மோகன்ராயால் 1818ம் ஆண்டிலே தோற்றுவிக்கப் பட்டது. பிறமதக் கோட்பாடுகளையும் நாகரிக பண்பாட்டுக் கூருகளையும் வெறுத்தொதுக்கிய ஆரிய சமாஜம் தயானந்த சரஸ்வதியினால் 1875ம் ஆண்டிலே தோற்றுவிக்கப்பட்டது.

மேற்கண்ட இருவகைப் போக்குகளிலிருந்து வேறுபட்ட தாகவும் விழுமிய அம்சங்கள் எங்கிருந்தாலும் அவற்றை ஏற்று ‘ஒன்றினைப்பினை’ உண்ணதமான வாழ்க்கைத் தத்துவமாகவும் சமயதெறியாகவும் உருவாக்கிய இராம கிருஷ்ண சங்கம் கவாமி விவேகானந்தரால் 1886ம் ஆண்டிலே தோற்றுவிக்கப்பட்டது. பாரதியார் பிரம்ம சமாஜக் கருத்துகளால் அதிகம் ஈர்க்கப்பட்டார்.² ஆரிய சமாஜத்தின் வழிநின்று ஆறுமுக நாவலர் செயற்பட்டார். சவாமி விபுலாநந்தரோ இராமகிருஷ்ண சங்கத்தின் முழுநேரத் தொண்டனாகவே தமது வாழ்நாளிற் பெரும் பகுகியைக் கழித்தார்.

விபுலாநந்தர் சிறுவயதிலிருந்தே கணிதம், விஞ்ஞானம் சமயம், தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்கள், பிறமொழி இலக்கியங்கள், வரலாறு, தக்குவம் முதலியவற்றைக் கற்பதில் அடிந்த ஈடுபாடு காட்டி வந்துள்ளார். ஆசிரியர் உதவியடினும் காமாகவும் சமயநூல்களைக் கற்பதிலும் அவை பற்றிச் சிந்திப்பதிலும் தீவிர கவனம் செலுத்தினார்.³

அவர் நிகழ்த்தியுள்ள சொற்பொழிவுகள், எழுதியுள்ள நூற்றுக் கணக்கான கட்டுரைகள், நூல்கள், கவிதைகள் முதலியவற்றை நோக்குமிடத்துத் தமிழ் இலக்கியங்கள், வேத

உபநிடதங்கள், பகவத் சீதை. இந்துமத தத்துவங்கள், புராணங்கள், மேலைநாட்டு இலக்கியங்கள், தத்துவ நூல்கள், ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண பரமகம்சர், சுவாமி விலேகானந்தர், அரவிந்தர், தாழுமானவர், நாயன்மார், ஆழ்வார்கள், பட்டினத்தார், இராமலிங்க வள்ளலார், இராமானுஜர், பாரதியார் முதலியோரது சமயக் கருத்துகள் முதலியவற்றைக் கற்றனர்ந்து, ஆழ்ந்த புலமையும் தெளிவும் பெற்றிருந்தார் என்பது புலப்படும்.

அத்துடனமையாது வேதாந்தம், சித்தாந்தம், சமணம் பொத்தம், சாருவாகம், மீமாம்சை முதலிய தரிசனங்களைக் கற்றுத் தெளிந்தவர். மேலைநாட்டுத் தத்துவங்களையும் சீழைநாட்டுத் தத்துவங்களையும் கற்றுத் தெளிந்து ஒப்பு நோக்கியவர். கிறிஸ்தவம், இஸ்லாம், சீக்கியம், யூதம் முதலிய சமயங்களையும் அச்சமயங்கள் தோன்றிப் பரவிய நாடுகளில் நிலவி வந்த பூர்விக சமயங்களைப் பற்றியும் போதிய அளவு அறிவைப் பெற்றிருந்தார். பன்மொழிப் புலமை மிக்கவராக விளங்கினார்.

விஞ்ஞானப் பட்டதாரியான சுவாமி விபுலாநந்தர், விஞ்ஞானத்தையும் சமயங்கள் உணர்த்தும் மெய்ஞ்ஞானத்தையும் ஆழ்ந்து கற்று ஒப்பு நோக்கினார். விஞ்ஞானத்துக்கும் மெய்ஞ்ஞானத்துக்குமிடையிலுள்ள நெருங்கிய தொடர்பு களைத் தெளிவுபடுத்திய மேலைநாட்டு விஞ்ஞானிகளதும் அறிஞர்களதும் கருத்துகளையும் ஆழ்ந்து கற்றுத் தெளிந்திருந்தார். இராமகிருஷ்ண சங்கத்தின் விசேட தொண்டனாக இமயம் முதல் கதிர்காமம்வரை பல இடங்களிலும் பல்லாண்டுகள் பணியாற்றிப் போதிய அனுபவம் பெற்றிருந்தார். இவையாவற்றினதும் ஒருங்கு திரண்ட விளைவே அவரது விசாலமான சமயதோக்கும் சமயச் சிந்தனைகளுமாகும்.

பல மொழிகளிலும் பல துறைகளிலும் தேர்ச்சி பெற்றிருந்த சுவாமிகளின் சமய சம்பந்தமான ஆய்வுகள், சிந்தனைகள் தனித்துவமானவை; சிறப்பானவை; மனித குலத்துக்கு அரும்பயன் நல்குபவை, இந்து மதம் தொடர்பாக மட்டு

மன்றி, ஏனைய சமயங்கள் பற்றியும் நுணுகிக் கற்று ஆராய்ந்து, சமயங்கள் பற்றிய அடிப்படை உண்மைகளை அவர் வெளியிட்டுள்ளார்.

ஆரம்பத்திற் சித்தாந்தியாகவும் துறவு வாழ்வை மேற் கொண்ட ஆரம்பத்தில் வேதாந்தியாகவும், பிற்றை நாளில் சித்தாந்தங்களைக் கடந்த சமரச சன்மார்க்கவாதியாகவும் மன் பதைத்தொண்டளாகவும் விளங்கினார். சமயத்துறையில் மட்டு மன்றி ஏனைய துறைகளிலும் அவரிடம் இத்தகைய வேறு பாடுகளைக் காணமுடிகின்றது.⁴

சுவாமி விபுலாநந்தரின் ஆக்கங்கள் யாழ்நூல், மதங்க சூளாமணி, உமாமகேசவரம், நடராசவடிவம், தில்லைத் திருநடனம், கலைச்சொல் அகாராதியின் ஒரு பகுதி ஆகிய எவும் கட்டுரைத் தொகுதிகளாக வெளிவிந்துள்ள விபுலாநந்த அழுதம், விபுலாநந்தத் தேன், விபுலாநந்த அடிகள், விபுலாநந்த ஆராய்வுகள், விபுலாநந்தக் கவியர், விபுலாநந்தர் உள்ளம் முதலியனவும் அவரது ஆங்கிலக் கட்டுரைகள் பல வற்றை உள்ளடக்கிய “Ancient Thoughts for Modern Man” என்னும் நூலும் கரும்யோகம். ஞானயோகம், நம்மவர் நாட்டு ஞானவாழ்க்கை, விவேகானந்த தீபம், சுவாமி விவேகானந்தர் சம்பாஷ்ணைகள் ஆகிய மொழிபெயர்ப்பு நால்கள் என விரியும். இதுவரை தொகுதிகளாக வெளிவராத கட்டுரைகளும் பலவுள்.

உலக புராணம், மேற்றிசைச் செல்வம், நாகரிக வரலாறு, எகிப்திய நாகரிகம், யவனபுரத்துக்கலைச் செல்வம், தென் னாட்டில் ஊற்றெற்றுத் த அன்புப் பெருக்கு வடநாட்டிற் பரவிய வரன்முறை, பொருளுாற் சிறப்பு, விஞ்ஞான தீபம், நம்நாட்டின் பெருமை முதலிய கட்டுரைகளும், “Ancient Thoughts for Modern Man” என்னும் தூலில் அமைந்துள்ள கட்டுரைகளும் நடராசவடிவம், தில்லைத்திருநடனம் முதலிய நூலும் விபுலாநந்தரின் சமயச் சிற்தனைகளை வெளிப்படுத்துபவை என்ற வகையில் முக்கியமாகக் குறிப்பிடத்தக்கவை.

விவேகானந்தன் பத்திரிகை இதழ்களில் வெளிவந்ததவும், ஆன்ம சக்தி, தைத்திங்கட்டிறப்பு, சௌகாஷ்சிராரின்

கல்வி, அறிவாசிய விளக்கு, சந்திரன் அறிவிக்கும் உண்மை, அறம் வளர்த்தல், இந்து மதம் முதலிய கட்டுரைகளும் ‘விபுலாநந்த அழுதம்’ என்னும் கட்டுரைத் தொகுதியிலைமைந் துள்ள முப்பத்தொன்பது கட்டுரைகளும் மேற்குறிக்கப்பட்ட கட்டுரைகளினின்றும் வேறுபட்டவை; அளவிற் சிறியவை, சமயத்துவ விளக்கம், சமய அனுட்டான நெறி முறைகள் முதலியன பற்றியவை; விபுலாநந்தர் இந்து மதத்தின் மீதும் குறிப்பாகச் சைவச் சிறார்களின் முன்னேற்றத்திலும் கொண்டிருந்த பற்றுதலையும் பேரார்வத்தையும் வெளிப் படுத்துபவை.

இதேபோன்று விபுலாநந்தர் இயற்றியளித்த கணேச தோத்திர பஞ்சகம், ககிரையம்பதி மாணிக்கப் பிள்ளையார் இரட்டைமணி மாலை, குமரவேள் நுவமணிமாலை, கங்கை யில் விடுதலை ஓலை, மகாலக்ஷ்மி ஸ்தோத்திரம், சகஞுவக்கும் இன்மலர் முதலிய கவிஜைப் ‘குதிகளும் ‘யானும் என்தலை வனும்’ முதலிய கட்டுரைகளும் இவ்வகையில் நோக்கத் தக்கவை.

பாரதியாரின் சமய நோக்கும் சமயச் சிந்தனைகளும், பாரதியை உரியவாறு இனங்கண்டு முதலிற் போற்றிய விபுலாநந்தரின் சமயநோக்கும் சமயச் சிந்தனைகளும் நெருங்கிய ஒற்றுமையுடையவை. ஏலவே குறிப்பிட்டவாறு பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலே தோன்றிய இந்து மதப் புத்துயிர்ப்பு அல்லது மீட்டுயிர்ப்பு இயக்கங்களுள் பாரதியார் பிரஸ்ம சமாஜத்தில் அதீத பற்றுக் கொண்டிருந்தார். சுவாமி விபுலாநந்தரோ இராமகிருஷ்ண சங்கத்தின் முழுநோத் தொண்டனர்கவே துறவு ழண்டது முதல் இறுதிவரை விளங்கினார். எனிலும், இருவரது சமயச் சிந்தனைகளும் தாம் சார்த்திருந்த சமய இயக்கங்களையும் அவற்றின் வரம்புகளையும் கடந்து அகன்று விரிந்து உலகளாவி நிற்பதை அவதாரிக்கலாம்.

விநாயகரிடம் வரங்கேட்குமிடத்துப் பாரதியார் விநாயகர் நான்மணி மாலையில், தமக்கு விமோசனம் அருளும்படி கேட்

காது உலகத்து டயிர்கள் அனைத்தும் இன்பழுற்று அன்புடன் இனங்கி வாழும் கிருதயுகம் மலர் அருளுமாறு வேண்டு வின்றார்.⁵

இதுபோலவே, சுவாமிகளும் எல்லோரும் இன்புற்றிருக்க அருளுமாறு இறைவனை வேண்டுவதை அவதானிக்கலாம். 1924 ஆம் ஆண்டு கூறவு பூண்டு சுவாமி விபுலாநந்தராக மாறு வதற்கு முன்பே, 1920-21 காலப் பகுதியில் மானிப்பாய் இந்துக் கல்லூரியின் பிரதம ஆசிரியராகப் பதவி வகித்த காலத்தில் மயில்வாகனார் மாணவர்களை நோக்கி, “சிவ பெருமான் காட்சி தந்து உங்களுக்கு என்ன வரம் வேண்டு மென்று கேட்டால், நீங்கள் என்ன கேட்பீர்கள்?” என்று வினாவிய பொழுது, ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொருவிதமாகப் பதிலளித்தார்கள். சுவாமிகளோ ‘நான் என்றால் முத்தி தரும்படி கேட்க மாட்டேன். முத்தி என்னளவில் நின்றுவிடும். அதிலும் பார்க்க எல்லோரும் இன்பழும் படி சேவை செய்வதானால் அதிலுள்ள இன்பமே ஒப்பற்றது. ஆனபடியால், சேவை செய்ய வரம் தா’-என்றிப்படியாகக் கேட்பேன்”⁶ எனக் கூறினார். துறவியாகிய பின்பு, அவர் இதனை முழு முச்சாகச் செயலிற் காட்டினார்.

“விஞ்ஞான தீபம்” என்னும் தலைப்பில் அரியதொரு ஆராய்ச்சி நூலையே எழுதி முடிப்பதற்கு விபுலாநந்தர் திட்டமிட்டுச் செயற்பட்டார் எனவும், எனினும் அம்முயற்சி முழுமையாகக் கைகூடாது முன்னுரையுடனேயே நின்று விட்டது எனவும் கூறுவர்.⁷ அம் முன்னுரையே கூமார் அறு பத்தேழு பக்கங்கள் கொண்ட நீண்டதொரு கட்டுரையாக வெளிவர்ந்துள்ளது. விபுலாநந்தரின் சமயச் சிந்தனைகளை அதிகம் வெளிப்படுத்துவது என்ற வகையில் இக்கட்டுரை யும் அதிக முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது.

யுகப்பெருங் கவிஞரும் காவி உபாசகஞ்சமான பாரதி விஞ்ஞானக் கல்வியில் உயர்பட்டம் பெறாவிட்டனும், விஞ்ஞானத்தின் மகிழ்மையையும் அவசியத்தையும் விஞ்ஞானத்திற்கும் மெய்ஞ்ஞானத்திற்குமிடையிலான நெருக்கத்தையும்

டண்டாந்து அறிவியல் விருத்தியின் அவசியத்தைக் கண்டை
களில் மாடுமென்றிக் கட்டுரைகளிலும் வற்புறுத்தியுள்ளார்.⁸
விஞ்ஞானத்தின் பெருமையைக் குறிப்பிட வந்த பாரதியார்,

‘... ... மேற்றிசை இருளினை வெருட்டிய ஞான
ஒண்பெருங் கதிரின் ஓரிருக்கிணம் என்
பாலரின் மீது படுதலும் றனவே.....’’⁹

என அறிவியலை ‘‘ஞான ஒண்பெருங்கதிர்’’ எனப் புகழ்ந்துள்ளார்.

விஞ்ஞானப் பட்டதாரியான விபுலானந்தரோ ‘‘விஞ்ஞானதீபம்’’ என்னும் அழகிய பெயரைச் சூட்டியுள்ளார். விஞ்ஞானதீபத்தையும் மெய்ஞ்ஞான தீபத்தையும் ஒருங்கேயுணர்ந்த விபுலாநந்தர், இக்கட்டுரையிலே நிருபண முறையில் விஞ்ஞான-மெய்ஞ்ஞானத் தொடர்புகளை நுணுக்கமாகவும் விரிவாகவும் ஆராய்ந்துள்ளார்.

சமயக்கல்வியும் ஒழுக்கவியலும், அறிவியற் கல்வியும் தனித் தனியாகவன்றி ஒன்றாக இணைக்கப்படவேண்டும். உலகப் பெருஞ் சமயங்கள் எவ்வாவற்றையும் உள்ளடக்கிய தாகவும் வாலாற்றுடன் இணைந்ததாகவும் சமயக் கல்வி அமைய வேண்டும். அதேநேரம் அறிவியலையும் வேதாந்தக் கொள்ளக்கூடியையும் இணைத்து நோக்க வேண்டும். குறிப்பாக, உயிர் வாழ்வின் ஒருமை என்னும் வேதாந்தக் கோட்பாடு, இறைநிலை இணைவு மனப்பான்மை ஆகியவற்றுக் கும், உயிரியல், பெளதிகம் முதலிய விஞ்ஞானத் துறை கருக்குமிடையிலான நெருங்கிய தொடர்பை பேர்க்கன், எடுங்டன், ஈன்ஸ்மன், செல்வி, இல்லன் அண்டாகில், ஒஸ்கார் ஜாய்ஸ்ரோம் முதலிய மேலைத்தேய அறிஞர்களது கருத்துக்களையும் வடமொழி நூல்கள் சங்க இலக்கியங்கள், மனிவாசகர் பாடல்கள், சைவசித்தாந்த நூல்கள் முதலிய வற்றில் இடம்பெறும் கருத்துக்களையும் ஆதாரமாகக் கொண்டு நிறுவியுள்ளார்.

பாரதியார், கவாமி விவேகானந்தர் முதலியோரைப் ரோன்றே விபுலாநந்தரும் இந்துக்கள் மத்தியில் நிலவிய குறைபாடுகள், அறியாமை, முடப்பழக்க வழக்கங்கள், முடநம்பிக்கைகள், மாயாவாதம் முதலியவற்றைக் கண்டித்தார்; காலத்தின் தேவைகளுக்கேற்பச் சமயம் அறிவியல் அம்சங்களைத் தண்ணகத்தே உள்ளடக்கிக் கொள்ளுதல் வேண்டும்; அதே சமயம் ஆத்மீக நெறியினையும் போற்றவேண்டும்; ஆக்ம சக்தியைப் பெருக்கிக் கொள்ளுதல் வேண்டும் என்பதே அவரது பேராவலாக இருந்தது. மேற்றிரைச் செல்வம், ஆண்மையும் பெண்மையும், இந்துயதம், அறிவாகிய விளக்கு, ஆண்ம சக்தி முதலிய அவரது கட்டுரைகள் இவ்வகையில் விதந்தோதத்தக்கவை.

“ஒவ்வொரு பெரிய இயக்கமும் சிறந்த பயணை அளித்த பின்னர், வலிமிழந்து புதிய ஊற்றுகளை நாடினிற்றல் இயல்பு. அன்பு மார்க்கமானது இல்லாவிடாது மனிதனு கையை சிறுமையினை எடுத்துக் காட்டுவதினாலே மனிதரு கையை சிந்ததயிலே சிரத்தை குன்றச் சமூக வாழ்க்கையிலும் வலிமை குறையும், மேனாட்டிலிருந்து இந்நாட்டிற்கு வந்த புதிய விஞ்ஞான சாஸ்திரமானது ஐரோப்பாவிலும் அமெரிக்காவிலும் கிறிஸ்து மதத்தினைக் கலக்கியது. கிறிஸ்து சமயத்தைப்போலவே வைஷ்ணவ சமயமும் மதஸ்தாபகர்களாகிய பெரியோர்களை அவானி நிற்கின்ற அன்பு நெறியாகும். விஞ்ஞான சாஸ்திரத்தின் தாக்கவைத் தடுத்து நிற்கும் பொருட்டு இந்து சமயமானது அறிவுத்துறையைச் சிறப்புற வற்புறுத்துதல் வேண்டும். எவ்யமையிலும் இடைக் கால இந்தியாவில் வாழ்ந்த பெரியோர் திரட்டி வைத்த ஆத்மீகச் செல்வத்தினை இந்நாட்டினர் இழந்து விடுதல் கூடாது....”¹⁰ எனவும், “ஆண்மையும் ஆற்றலும் நிறைந்தவனே சமய உண்மைகளையுள்ளவாற்றிய வல்லவன்” என்பது விவேகானந்த கவாமிகளின் அருள்வாக்கு. வீரதீர்மே மெய்நெறிக்கு அறிகுறி. வீரமில்லாதவனிடத்து ஞானமுதிப் பதில்லை...” எனவும் அவர் கூறியுள்ள கருத்துகள் மனங் தொளத் தக்கவை,

மேற்கண்ட கூற்றுகளில் விபுலானந்தரின் ஆழ்ந்த சிந்தனையையும் வரலாற்று ஓட்டத்தினைப் புரிந்து கொள்ளும் ஆற்றலையும் ஒருங்கே காணமுடிகின்றது. காலத்துக்கேற்ற புதிய கருத்துக்களை வரவேற்றுப் புதிய சமய நெறி முறைகளுடன் சங்கமிக்கச் செய்யும் அதேநேரம், எமக்கே யரிய ஆத்மிகச் செல்வத்தினையும் நாம் போற்றுதல் வேண்டும் என்பதே அவரது பேரவாவாகும்.

ஆனால் சக்தியே மனிதனிடம் மன உறுதியையும் வீரத்தையும் ஏற்படுத்துவது. ஆனால் சக்தி இல்லாதவர்களிடம் அச்சமும் பேடிமையும் அடிமைச் சிறுமதியுமே குடி கொள்ளும் என வற்புறுத்தும் விபுலானந்தர் “மேற்றிசைச் செல்லம்” என்னும் கட்டுரையில் ஆன்மசக்தி படைத்த முன்னோர்களைப் புகழ்ந்துவிட்டு,

தந்தை மதியிலுஞ் சாலுநன் மதியோன்
என்மகன் தீரன் எசுமான் கோபித்
தெட்டி யுதைத்த காலினைப் பற்றி
முத்த மிட்டு முன்னின்று மனிந்து
ஜயன் காலுக் கடிமைதுயர் விளைத்தனன்
என்னக் கூறி யீரைந்து வெண்பொன்
சம்பள வுயர்ச்சி சாலப் பெற்றனன். 12

என இந்நாளைய அடிவருடிகளின் இயல்பினைக் கேவி செய்துள்ளமையும் கவனிக்கத்தக்கது.

பெருங்கல்விமானாகத் திகழ்ந்த விபுலாநந்தர் சமயத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட நலீனகல்வி விருத்தியிற் பேரார்வம் கொண்டிருந்தார். தமது சுய முயற்சியினாலேயே உயர் விஞ்ஞானக் கல்வியினையும் இலக்கியம், இலக்கணம், தத்துவம் முதலியவற்றையும் கற்றுத்தேறியவர். அத்தகைய கல்வி விருத்தி தம்மோடு மட்டும் நின்றுவிடாமல் எல்லோரும் கற்று முன்னேற வேண்டும்; அதிலும் குறிப்பாக ஏழைச் சிறார்கள் கற்று முன்னேற வேண்டும் என்ற பெருநோக்குடன் இலங்காசிலே பல கல்வி நிலையங்களை நிறுவியும் கல்வி நிலையங்கள் பலவற்றுக்குப் பொறுப்பாள

ராகவிருந்தும் தமது உடல், பொருள், ஆவி அத்தனையும் அச்சப்பணித்து அரும்பணியாற்றினார். பல்வேறு உயர்பதவி களை வகித்தபோது பெற்ற வேதனத்தில் மிகப்பெரும் பகுதியை தாம் நிறுவிய கல்வி நிலையங்களின் அபிவிருத் திக்கே செலவிட்டார்.

விபுலாநந்தரின் சமயப்பணிகளுள் ஒப்பற்றது அவர் மேற் கொண்ட சமயத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட நவீன கல்வி விருத்திக்கான பணிகளேயென்றாம்.

அன்ன சத்திரம் ஆயிரம் வைத்தல்
ஆலயங் பதினா யிரம் நாட்டல்
அன்ன யாவினும் புண்ணியம் கோடி
ஆங்கோர் ஏழைக்கு எழுத்தறி வித்தல்.¹³

என யுகப்பெருங் கவிஞர் பாரதி அறிவுரை புகன்றார். அவரது வேண்டுகோளைச் சிரமேற் கொண்டதுபோல் விபுலாநந்தரின் கல்விப் பணிகள் அமைந்துள்ளன.

“ஆடுதல் பாடுதல் சித்திரம் கவியாதியினைய கலை களில் உள்ளம் கடுப்பட்டென்றும் நடப்பவர் பிறர் ஈனநிலை கண்டு துள்ளுவார்” என்பது போல் மானிடநேயம் மிகக் எவனும் பிறரின் துண்பங்களையும் அவலங்களையும் ஈன நிலையினையும் கண்டு வாளாவிருக்க மாட்டான். மன் பதைக்குத் தொண்டு செய்தலையே பேரின்பமாகவும் பெரும் பேராகவும் கருதிய விபுலாநந்தர் சுத்த சன்மார்க்க நிலை, சுத்த சன்மார்க்க வாழ்வு ஆகியன பற்றி விளக்குமிடத்து, “நான் கையிற் காகில்லாத காரணத்தினால் ஆடம்பரமற்ற எனியவாழ்வு நடத்துவேளாயின் அது சன்மார்க்க வாழ்வு ஆக மாட்டாது; என்னைச் சுற்றிலுமுள்ள மக்கள் வறுமையினாலும் துள்பத்தினாலும் வாடுவது கண்டிரங்கி ‘இவர் களுக்கில்லாத போகபோக்கியங்களை நான் எப்படி அழுப விக்கலாம்?’ என்றும் உயர்நோக்கம் கொண்டு களிய வாழ்க்கை நடத்துவேணாயின், அதுவே சுத்த சன்மார்க்க வாழ்வாகும்.”¹⁴ எனவும், “சுகல நீதிகளையும் ஒன்று திரட்டிக் கண்டந்து அவற்றின் சுராத்தை எடுப்போமாயின்,

மனித குலத்தின் நன்மைக்காக இடைவிடாது தொண்டு செய்வதே மிகமேலான சன்மார்க்க நியமம் என்பதை அறிந்து கொள்வோம்''¹⁵ எனவும், ''உணவின்றியேனும் உயிர் வாழ முடியும். நன்மை செய்யாமல் உயிர் வாழ முடியாது' என்னும் நிலையே சுத்த சன்மார்க்க நிலையாகும்''¹⁶ எனவும் அவர் கூறியுள்ள வாசகங்கள் மனங்கொள்தத்தக்கவை.

சாதிமத பேதங்களையும் போலித்தனங்களையும் வெறுத்தொழுக்கிய விபுலானந்தர் தமது சொந்த வாழ்விலும் சீரிய நெறிமுறைகளைக் கடைப் பிடித்து ஒழுகினார்; இடைவிடாது பணிகள் பல செய்தார். சைவசமயத்தையும், பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிற் சைவசமயத்துக்குப் புத்துமிழுட்டிய நாவலரையும் அவரது அரும்பணிகளையும் போற்றி வாழ்ந்த விபுலாநந்தர், நாவலரும் சேர்பொன்னம்பலம் இராமநாதனும் அவர்கள் வழி நின்றோரும் கட்டிக்காக்க முனைந்த சாதியாசாரங்களையும் சாதியடிப் படையிலமைந்த சமூக பொருளாதார மேலாதிக்க உள்ளவையும் நிராகரித்தார். துறவு பூண்பதற்கு முன்பே யாழ்ப்பாணம் சென்ற பற்றிக் கல்லூரியில் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றிய போது சாதி ஏற்றத்தாழ்வுகளைக் கண்டித்த அவர் குருநகர் முதலிய இடங்களுக்குச் சென்று சமூக ரீதியாகவும் பொருளாதார ரீதியாகவும் பின்தள்ளப் பட்டிருந்த தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்குச் சேவையாற்றினார்; அவர்களது குறை நிறைகளைக் கேட்டறிந்தார். தாழ்த்தப்பட்ட மக்களால் 'பெரியகோயில்வாத்தியார்' எனப் புகழுவும்பட்டார்.¹⁷

தமிழகத்தில் நீண்டகாலம் தங்கிப் பணியாற்றியபோது ஏழைகள் வாழ்ந்த சேரிகளுக்குச் சென்று, தம்மால் இயன்ற உதவிகளைச் செய்தார். அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத் தில் முதல் தமிழ்ப் பேராசிரியராகக் கடமையாற்றிய போதும்கூட, ஓய்வு நேரங்களில் திருவேட்களம் முதலிய இடங்களுக்குச் சென்று தாழ்த்தப்பட்ட ஏழைகளின் சேரிப் புறங்களில் தாம் மட்டுமல்லாது பல்கலைக்கழகத்தீந் பயின்று

கொண்டிருந்த தமது மாணவர்களையும் அழைத்துச் சென்று, உதவிகள் புரியத் தயங்கியதில்லை. இதனாற் சாதி வெறியர்கள் விபுலாநந்தருக்குச் செய்த அக்கிரமங்கள், கூறிய வசைமொழிகள், அவற்றால் அவர் அடைந்த மன வேதனைகள் கொல்லில் அடங்கா. 18

இவைபற்றி அவரது மாணவரும் பேராசிரியருமான அ.மு. பரமசிவானந்தம் கூறியுள்ள வாசகங்கள் சில வருமாறு :

“உள்ளத்தால் துறவியாகி நின்ற அடிகளார், உலகில் வாழும் அறம் வளர்க்கும் துறவிகளுக்கெல்லாம் எடுத்துக் காட்டாக நின்று, அதேவேளையில் சமுதாயத்தில் மண்டிக் கிடந்த மாசுதுடைக்கும் தொண்டராகவும் செயல் வீரராகவும் காட்சியிட்ததார். பிற உயிர்களுக்கு, மற்றவருக்கு உதவ வேண்டுமென்ற அடிப்படைக் கொள்கையால் அடிகள் ‘எதுவரினும் வருக அல்லது எது போயினும் போக’ என அஞ்சாது தொண்டாற்றி வாழ்ந்து வந்தார்கள்.....அண்ணா மலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் அடிகளார் செய்யை வாழ்வு வாழ்ந்த போது செய்த பணிகள் பல.

தாழ்ந்த மக்கள் வாழ்ந்த இடங்களுக்குத் தாமே சென்று அவர்தம் நிலைமையையும் வளர வேண்டிய வகையினையும் காட்டித் திருத்த முற்படுவார். அவருடன் நானும் சில அண்பர்களும் செல்வதுண்டு. அங்குள்ள பின்னைகளுக்கென வடை, சண்டல் முதலியன் கொண்டு சென்று கொடுத்து அவர்களை மகிழ்நுட்டி வருவோம்...பலநாட்கள் இவ்வாறு திருவேட்களத்தைச் சுற்றியிருந்த சேரிகளிலும், பிற தாழ்ந்த இடங்களிலும் நாங்கள் சென்று தொண்டு செய்து வந்தோம....அண்ணாமலை நகரில் அடிகளாரின் ஆக்கப் பணியின் திறம் கண்டு உளம் குழைந்தார் பலர். அதனால் அடிகளார் பல அல்லிகளுக்கு உள்ளானார். சில தினங்கள் அங்குள்ள நல்ல நீர்க் கேளியில் அவர் நீர் எடுக்கத் தடையுண்டாயிற்று. ஆயினும், அடிகளார் உள்ளங்கலங்காது. அது இறையருளே என்று உள்ளந்து உப்பு வின்—3

நீரையே எல்லா வகைக்கும் உபயோகித்து வாழ்ந்து வந்தார்கள் என்பதை நெருங்கி நின்ற ஒரு சிலரே அறிய முடியும்...”¹⁹

சைவப் பாரம்பரியம் மிக்க குடும்பத்திலே பிறந்து, சைவப்பற்றி மிக்கவராக வளர்ந்த விபுலானந்தர் தமது இருபத்தி முன்றாம் வயதிலேயே (1915ல்) சைவசயைச் சார்பான பாடல்களை இயற்றி வெளியிட்டார். இவையைப் பருவத்திலேயே சைவசமய சாஸ்திர நூல்களையும், தேவார திருவாசகத்தையும் நன்கு கற்று ஆழ்ந்த புலமை பெற நிருந்தார். சைவ சமயத்திலும் சைவ சித்தாந்தத்திலும் அவர் பெற்றிருந்த புலமை காரணமாகவே 1924ஆம் ஆண்டு திருப்பாதிருப்புவிழுர் ஞானியார் மட ஆண்டு விழா, 1935ம் ஆண்டு திருவண்ணாமலையில் நடைபெற்ற சைவ சித்தாந்த மகா சமாஜத்தின் மாநாடு முதலியவற்றுக்குத் தலைமை தாங்க அழைக்கப்பட்டார்.

துறவு பூண்பதற்கு முன்னர், மட்டக்களப்பு மாவட்டத் தின் கிராமங்கள் தோறும் சைவப் பிரசங்கங்களை நிகழ்த்தினார். துறவியான பின்பும், இராமகிருஷ்ண சங்கப் பாட சாலைகளின் முகாமையாளராகப் பணியாற்றிய போது தமது நிர்வாகத்திலிருந்த பாட சாலைகளிலும் கல்லூரி களிலும் சைவ சமயக் கல்விக்கே முக்கியத்துவமளித்தார். தேவார திருவாசகம் முதலிய திருமுறைகளைப் பண்ணுடன் ஒதுவதற்கான பயிற்சியினையளித்தார்; குருபூசை நடத்துதல் முதலியவற்றில் தீவிர ஆர்வம்காட்டினார்; சிவானந்த வித்தியாலயத்தில் அமைக்கப்பட்ட துறவிகள் மடத்துக்கும் ‘சிவபுரி’ எனவே பெயரிட்டார். அனாதைச் சிறுவர்களைச் சிவானந்த குருகுலத்திற் சேர்த்து, உணவும் உடையும் தங்கு மிடமும் அளித்து கல்வி புகட்டி அச்சிறுவர்களுக்கும் ‘சிவநடியார்’ எனக்கிறப்புப் பெயரிட்டு யகிழ்ந்தார். அவர் எழுதிய ‘நடாஜவஷ்டவம்’, ‘தில்லைத் திருநடைம்’ முதலிய நூல்களும் ‘யானும் என் தலைவனும்’ முதலிய கட்டுரைகளும், கவிதைப் பகுதிகள் சிலவும் சிவன் மீது அவர் கொண்டிருந்த எல்லை

யற்ற பக்தியைப் புலப்படுத்துவதாக அமைந்துள்ளன. இவை, அடிப்படையில் பிறப்பு முதல் இருத்திவரை சைவராக விபுலாநந்தர் வாழ்ந்து வந்தமையைப் புலப்படுத்தும்.

“...எல்லாத்தானத்திலும் ரூன்தானஞ்சு சிறந்ததென்பர். அது இம்மை மறுமைப்பயன் இரண்டினையும் கொடுப்ப தாதலின் வித்தியார்த்திகள் மனஞ்சோராது கல்வி முயற் சியிற் கருத்தாயிருக்கும் வண்ணம் அவருக்கு வேண்டிய அன்னவஸ்திரம், புத்தகம் என்றிவற்றைக் கொடுத்துதவுதல் பெரியதொரு புண்ணியமாகும்.”^{19A} என வற்புறுத்தும் விபுலாநந்தர், ஓவ்வொரு சமயத்தினரும் ஏனைய சமயத் தினரையும் அவர்களது சமயங்களின் உண்மைகளையும் புரிந்து கொண்டு சமயப் பொறையுடையவர்களாக வாழும் அதே சமயம், தத்தமறு சமயங்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட கல்வியைச் சிறுவர்களுக்கு ஊட்டிச் சிறுவயதி விருந்தே அவர்களது உள்ளத்தைப் பண்படுத்த வேண்டும் எனவும் விழைந்தார்.

சைவச்சிறார்களின் கல்விப் பணிபற்றி, “‘சைவச் சிறாரின் கல்வி’, ‘அறிவாகிய விளக்கு’, ‘அறம் வளர்த்தல்’ முதலிய கட்டுரைகளில் அவர் தெரிவித்துள்ள கருத்துகள் அவரது சமயச் சிந்தனைகளின் வெளிப்பாடே எனலாம். சிறுவயதிலிருந்தே மாணவர்களிடத்தே உயர் குணாம்சங்களை உருவாக்கவல்ல சமயக்கல்வி, தாய்மொழிக் கல்வி ஆகியவற்றைப் புகட்ட வேண்டும். அவற்றின் அத்திவாரத் திலேயே ஏனைய கல்வித்துறைகளையும் விருத்தி செய்ய வேண்டும் என்பதே அவரது வேண்டுகொள்ளாகும்.

கிறிஸ்தவ சமயச் சூழலில் சைவச் சிறார்கள் கல்வி கற்பதையும், மதம் மாறுவதையும் எதிர்த்துச் சைவசமயமும் சைவச் சிறார்களின் கல்வியும் தழைத்தோங்கும் பொருட்டு அயராதுழைத்த நாவலர் அவர்களின் அரும் பெரும் பணி களையும் அவர் எதிர்நோக்கிய சவால்களையும் ‘அறம் வளர்த்தல்’ என்னும் கட்டுரையிலே விரிவாகச் சுட்டிக்காட்டி யுள்ளார்.

“...நமது சிறுவரை நமது சற்சமய நெறியிலே பயிற்றுவதற்கு நமக்கென்று கல்விச் சாலைகள் வேண்டுமென்பதை முதலில் எடுத்துக் கூறியவரும், அதற்காக வேண்டுவனவற்றைச் செய்தவரும் காவலரும் பாவலரும் புகழும் பெருந்தகைமை வாய்ந்த ஸ்ரீலஸ்ரீ ஆறுமுக நாவல ரேயாவார்.”²⁰ என மாந்திரிந்து பாராட்டும் விபுலாநந்தர், தாழும் அப்பணிகளை மேற்கொண்டதோடு, “...அவர் (நாவலர்) காட்டிய நன்மாதிரியைக் கடைப்பிடித்தே நமது நாட்டில் சைவத்தமிழ் வித்தியாலயங்களும் ஆங்கில வித்தியாலயங்களும் எழுந்தன. இது வரையில் நிறைவு பெற்றிருக்கின்ற முயற்சி இன்னுஞ் செய்யவிருக்கின்ற வேலையோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் போது, மிகச் சிறிய அளவினதேயாம். ஆகையால் சைவ நன்மக்கள் இத்துறையில் இன்னும் பல ஆண்டுகளுக்கு இடைவிடாது முயற்சிக்க வேண்டும்”²¹ என விபுலாநந்தர் இராமகிருஷ்ண சுக்கத்தின் துறவியாகி ரூண்று வருடங்கள் கடந்த பின்பும் வேண்டுகோள் விடுத்துள்ளமையும், “...சமயக் கல்விக்குத் தமிழ்க் கல்வி இன்றியமையாதது. ஆதலினாலே தமிழை வளர்ப்பவர் சைவத்தை வளர்ப்பாவர். இம்முயற்சி ஒருவராலேயாவதன்று. ஆயினும் ஒவ்வொருவரும் தம்மாலே இயன்றளவு இப்பெருமுயற்சியைச் செய்ய வேண்டும். கருமை கண்ணாயினார், பிறகுடைய அவமதிப்பையும் இழிப்புரையையும் பொருட்படுத்தலாகாது. உலகு புதுந்தேத்தும் நாவலரவர்களுக்கே அவர்கள் காலத்திருந்த சைவசமயிகள் செய்த இடையூற்றுக்கு அளவுண்டோ?”²² என வினவியுள்ளமையும் சிந்திக்கத்தக்கது.

இலங்கையில் வாழும் பெரும்பாலான இந்துக்களால் இந்து மதத்தின் ஒருபிரிவரான சைவமே, காலம் காலமாகப் போற்றப்பட்டு வந்துள்ளது. அதே போன்று சித்தாந்தம், வேதாந்தம் என்னும் கோட்பாடுகளுள் சித்தாந்தக் கோட்பாடே மேலோங்கியுள்ளது. நாவலர் காலத்தில் இந்நிலைமை மேலும் இறுக்கம் பெறலாயிற்று. சித்தாந்தக் கோட்பாட்டிற் கொண்டிருந்த அதீத பற்றுதலீனாற்

சிலர் வேதாந்தக் கோட்பாட்டைக் கேளி செய்யவும் தஸ்ரியதில்லை. ‘வேதாந்தம் பேசுதல்’, ‘வேதாந்தி’ என்னும் பதங்கள் பலராலும் கேவிக்குரியனவாகக் கருதப் பட்டன. எனினும் கடந்த நாற்றாண்டின் இறுதியில் சுவாமி விவேகானந்தர் மேற்கொண்ட இலங்கை, யாழ்ப்பாண விஜயத்தின் பின்னர் இந்திலைமை படிப்படியாக மாற வாயிற்று.

‘இதுபற்றி,...நாவலர் போன்ற மறுமலர்ச்சியாளர்கள் இந்து சமய உணர்வைச் செழிக்கச் செய்யப் போராடினார்கள். கிறிஸ்தவ சமயத்தில் மத மாற்றத்திற்கான எதிர்ப்பை உருவாக்குவதில், தற்காப்பு உத்தியைக் கையாண்டனர். கிறிஸ்தவம் தகுதியற்றது என்ற நிறுவப் போராடினர். ஆனால், விவேகானந்தரின் அணுகுமுறை வித்தியாசமானது. தமது கருநாதரின் போதனைகளுக்கு ஏற்ப அனைத்து மதங்களும் சமமானவைகளே என்பதை வலியுறுத்தினார். இதனால், இந்து மதம் பிறமதங்களுக்குத் தாழ்வானது அன்று என்பது விளக்கமுற்றது. அதே சமயத்தில் இந்து சமயம் உலகம் தழுவியது என்பதும் ஜயத்திற்கிடியின்றித் தெளிவாகக்கப் பட்டது. இவ்வாறு விவேகானந்தரால் பிரசாரம் செய்யப் பெற்ற வேதாந்தம், அனைத்துப் பிரிவினரையும் சமயக் கோட்பாடுகளையும் சமமாகக் கருதியது. இதனால், ஒருவர் இருவித அங்கீராத்தையும் பெறமுடிந்தது. ஒருவர் சைவராகவும் அதே சாயத்தில் விரிந்தபொருளில் ஓர் இந்துவாகவும் அங்கீராம் பெறுவார். இவ்வாறே வைணவரும் இருவேறு அங்கீராம் பெறத் தக்கவர். யாழ்ப்பாண இந்துக்களிற் பெரும் பான்மையினர் சைவர்கள். சைவகமயப் பற்று மிகுந்தவர்கள். சம்காவேதாந்தத்தின் மாயா வாதச்சைதைத் தகர்ப்பதில் மகிழ்ச்சி கொள்பவர்கள். ஆனால், மெல்ல மெல்ல வேதாந்தத்தை ஒப்புக் கொள்ளாமல் பேரனாலும் பொறுத்துக் கொள்ளத் தொடங்கினர். சுதங்கமாகச் சொல்ல வேண்டுமானால், சுவாமி விவேகானந்தரின் போதனைகளும் இராமகிருஷ்ணர் இயக்கத்தின் செய்தியும் இலங்கைத் தமிழ் இந்துக்களை வேதாந்தத்தை ஒப்புக் கொள்ளச் செய்யாவிட்டாலும் பெரும் பாலோரின் குறுகிய நோக்கையும் கொள்கைப் பிடி

வாதத்தையும் தளரச் செய்தது, அரசியல் உலகத்திலும் சமூகத்திலும் பெரிய தாண்டுதலையும் ஏற்படுத்தியது.....”²³ எனப் புகழ்பூர்த் தூய்வாளர் ஒருவர் குறிப்பிட்டுள்ளமை கவனித்தற்குரியது.

நாவலர் காலத்தில், பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் நிலவிய கொந்தளிப்பான் சமயச்சூழ்நிலை, இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் மெல்ல மெல்ல மாறலாயிற்று. இத்தகைய நிலையிலேயே சைவ சமயப் பற்று மிக்கவராக விளங்கி உள்ளம் பரிபக்குவ நிலையடைந்ததும் இராமகிருஷ்ண சங்கத்திற் சேர்ந்து துறவியாகி வேதாந்த சித்தாந்த சமரசநிலை கண்ட வித்தகராக விளங்கி, ‘எம்மதமும் தம்மதமே’ என்னும் உயர் நிலையை அடைந்த போதும், விபுலாநந்தரின் சைவப் பற்றும் சைவப் பணிகளும் தொடர்ந்தமை வியப்புக்குரியதல்ல.

“ஆறுமுகநாவலர் பெருமான் இலங்கையின் வடகுபதியில் தோன்றி, யாழிப்பாணத்தில் சைவசமய எழுச்சியுடன் கூடிய கல்வி இயக்கத்தை நடத்தினார். கிழக்கு இலங்கையில் சைவசமய உணர்வுடன், சர்வமத சமரச உணர்வும் விஞ்ஞான உணர்வும் ஆங்கில மொழியறிவும் மேவிட நலீன ஈல்வி இயக்கத்தை நடத்தியவர் சுவாமி விபுலானந்தர்.”²⁴ எனவும், “சைவ சமயத்தை வளமாகக் காட்ட எங்கெங்குக் கோயில்கள் இருக்கின்றனவோ, அங்கெல்லாம் இராமகிருஷ்ண மிஷன் பாடசாலைகளை நிறுவுவதற்கு முயற்சிகள் எடுத்தார்கள்”²⁵ எனவும் விபுலாநந்தரது பணிகள் பற்றி வெளிவந்துள்ள கருத்து கள் மனங்கொள்ந்தக்கவை.

ஒருபுறம் இராமகிருஷ்ண சங்கத் துறவியாகவும் மறுபுறம் சைவப் பற்று மிக்கவராகவும் சேயல்பட்ட விபுலாநந்தரிடம் எத்தகைய கொள்கைக் குழப்பமும் இருந்ததாகத் தெரிய வில்லை. 1940-41ம் ஆண்டுகளில் இராமகிருஷ்ண சங்கத்தின் பத்திரிகையான ‘பிரபுத்த பாரதா’வின் ஆசிரியராகப் பணியாற்றிய வேளையில், விபுலாநந்தர் சமாச் சார்பற்ற சங்க இலக்கியங்களை அறிமுகம் செய்யலானார். பிரபுத்த

பாரதா பத்திரிகையில் இத்தகைய முயற்சிகள் வெளிவரலாமா என்ற சர்க்கை எழுந்தபோது, “சமயச் சார்பற்ற தமிழ் இலக்கியத்தின் மொழி பெயர்ப்புகளைத் தொடர்ந்து வெளி யிடுவது என்பது இந்தப் பத்திரிகையின் வரம்பிற்குள் வர வில்லையென்றாலும், இந்தியப் பண்பாட்டின் ஒரு பகுதியான தமிழ்ப் பண்பாட்டின் பங்களிப்பைப் பற்றி அவ்வப்பொழுது வெளியிட வேண்டியது நியாயமானதே என்று முடிவு செய்துள்ளோம். இந்த இதழில் பத்துப்பாட்டைப் பற்றிய செய்திகளைத் தர விரும்புகின்றோம்.”²⁶ எனப் பிரதுத் தாரதா இதழிலேயே விபுலாநந்தர் பதிலளித்துள்ளமை இங்கு கூற்று நோக்கத்தக்கது.

இந்து மதத்தின் மிகமுக்கிய கூறுகளுள் ஒன்று சைவம். அதேபோல் இந்து மதத்தின் மிக முக்கிய கோட்பாடுகளுள் ஒன்று சைவசித்தாந்தம். விபுலாநந்தர் இந்தியப் பண்பாட்டின் ஒரு கூறான தமிழ்ப் பண்பாட்டில் ஊன்றித் தினைத்தவர்; பிறந்ததும் வளர்ந்ததும் அதிக அளவிற் பணியாற்றியதும், சைவப் பாரம்பரியம் மிக்க தமிழ்ப் பண்பாட்டுச் சூழலிலேதான். தமிழ்ப் பண்பாடு என்ற அத்தி வாரத்தில் நின்றே இந்தியப் பண்பாட்டுடன் இணைந்தார் என்பது மனங்கொள்தத்தக்கது.

‘பெருந்தேவ பாணி’, ‘தேவிவணக்கம்’ முதலிய பாடற் பகுதிகளிலும் ‘தென்னாட்டில் ஊற்றெறுத்த அன்புப் பெருக்கு, வடநாட்டிற் பரவிய வரன்முறை’ முதலிய கட்டுரைகளிலும் விஷ்ணுவையும் வைணவ சமயத்தையும் ஆழ் வார்களையும் இராமானுஜர் முதலிய வைணவ ஆச்சாரியார் களையும் சாக்த சமயத்தையும் சக்தியின் வல்லமையையும் வாயார மனமாரப் போற்றுகின்றார். அதேபோன்று, ‘இந்து மதம்’ என்ற எல்லையைத் தாண்டி, உலகப் பெருஞ் சமயங்களின் அடிப்படை உண்மைகளையும் சிறப்பம்சங்களையும் விரிவான முறையில் எடுத்துக்காட்டிப் போற்றுகின்றார். எனினும் ஒட்டு மொத்தமாகப் பார்க்கும் போது விபுலாநந்தரது சைவப்பற்றி யாவற்றையும் கடந்து மேலோங்கியிருப்பதை அவதானிக்கலாம்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ண பரமகங்கள், சுவாமி விவேகானந்தர் ஆகியோர் பிறப்பினாற் சாக்தர்களே. சாக்த சமயப் பாரம பரியம் மிக்க குழலிலேயே பிறந்து வளர்ந்தனர்.²⁷ அதனாற் போலும் அவ்விருவரது செயற்பாடுகள், கருத்துகள் முதலியவற்றிற் சாக்த சமயத்தின் செல்லாக்கைப் பரக்கக் காணலாம். ஸ்ரீராமகிருஷ்ண பரமகங்கரோ எத்தகைய செயல்களை மேற்கொள்ளும் போதும், முதலில் அன்னை பராசக்தி மிடம் அனுமதி பெற்றே மேற்கொள்வார். அதேபோன்று, சுவாமி விவேகானந்தரது சிந்தனைகளிலும் செயற்பாடுகளிலும் சாக்த சமயத்தின் செல்லாக்கு மேலோங்கியிருந்தமையை அவரது “குான் தீபம்”, “இந்தியப் பெண்மணிகள்” முதலிய நூல்களிற் கண்டு தெளியலாம்.

“...அவன் (தெய்வீக அன்னை) மகிழும்போது நலம் செய்யவளாகிறான்; மனிதனின் விடுதலைக்கும் காரணமாகிறான். வழிபாட்டாலும் வணக்கத்தாலும் அன்னை காளியை மகிழ்விக்காமல். பிரம்மாவும் விஷ்ணுவும் கூட அவனது மாயையைக் கடந்து விடுதலை பெற்றுடியாது”²⁸ என அறிவுறுத்தும் விவேகானந்தர் பெண்களைத் தெய்வீக ஆண்ணயின் வடிவங்களாகவும் குடும்ப தேவதைகளாகவும் கண்டதில் வியப்பில்லை.

தமிழ்க் காதலும் சௌவப் பற்றும் விபுலாநந்தரை ஆட்கொண்டிருந்த போதும், அவை ஒரு போதும் வெறியாக மாறியதில்லை. சமயம் என்பது மனிதன் தனது நாளாந்த வாழ்வில் அனுட்டிப்பதற்குரியதேயன்றி, வாதிடுவதற்கோ போதிப்பதற்கோ சண்டையிடுவதற்கோ உடியதன்று என்பதே விபுலாநந்தரின் முடிவாகும். “எதனையும் நாம் போதித்துக் காட்டுவதினும் பார்க்கச் சாதித்துக் காட்டுவதால் நமக்கும் நமது சமூகத்துக்கும் பெருநலமுண்டாகும். சமயச் சண்டையிட்டுக் கொண்டு நிரிந்த வாயிப்புப் பருவத்து விவேகானந்த சுவாமிகளுக்கு ஒரு முறை பலகணிவாயில் மூலம் குரு மகராஜ் தசைப்பற்றற்ற வெற்றிறலும்பை உண்ணும் பொருட்டுச் சண்டையிட்டுக் குரைத்து ஒன்றுடன் ஒன்று கடிபட்ட நாய்க் கூட்டத்தைக் காட்டி, இம்மையினை உணர்த்தினார்கள்,

எதுவிடயத்தையும் ஆழமாக ஆராய்ந்து உண்மையினை அறிய வேண்டும், அறிந்த பின்பு அதனைச் செம்மையாகச் செய்ய வேண்டும், மெய்ப்பாடு வளரிப்பட த்தக்கதாக உணர்ச்சிவசப் பட்டுச் சனக்கூட்டங்களில் நிரம்பப் பேசித்தல்ஞாவதால் சமூகம் ஒரு பொழுதும் திருந்தாது. அங்ஙனம் பேசித் தல்ஞாவோரை அடக்கமில்லாதவரெனவும் அறிவிலிகளெனவஞ் சான்றோர் கொள்ஞாவர், அவர்களுக்கு இழிவேற்படும்.”²⁹ எனவும்,

போதனையை விட்டுச் சாதனையிற் செய்திடுக
எதமற நற்பயன் ஏற்படும்-மேதினியில்
ஆழந்த அறிவளந் தாறித் துணிவதாம்
தாழந்த பயன்றா தான்.

எனவும் அவர் கூறியுள்ள வாசகங்கள் மனங்கொள்த்தக்கவை.

சான்றாதாரம்

1. இவ்வகையிலே அவரது தமிழ், ஆங்கில கட்டுரைத் தொகுப்புகள், நூல்கள், கவிதைப்பகுதிகள் ஆகியவை நோக்கத்தக்கவை. விபுலாநந்தரின் கவித்திறனை ஆராய்ந்துள்ள பேராசிரியர் சி. தில்லைநாதன், “விபுலாநந்த அடிகளாரின் கவிதைகள் பெரும்பாலும் சமயத்துறை தழுவியவை. பல்லவர் காலத்திலும் அகற்குச் சுற்று முன்பும் சைவ, வைணவ அடியார்கள் தோன்றிப் பக்தியியக்கத்தை நடாத்தியமையும் அதனையொட்டித் தமிழிற் பல்லாயிரம் பாடல்கள் சொன்று யமையும் யாமறிந்ததே. அதற்குப் பின்பும் சமயப் பாடல்களும் சமயத்துவ நூல்களும் இயற்றப்பட்டுள்ளன. விபுலாநந்தருடைய பாடல்களும் முன்னைய பக்திப்பாடல்களைப் போலவே வேத பெராரணிக் மரபுவழிச் செய்திகளையே ஆதாரமாகக் கொண்டவை. ஆயினும் மக்கட் தொடர்பும், அறிவியல் விழிப்பும், சமயப் பொறையும், சமசு நோக்கும் வளர்ந்து விட்ட இக்காலத்துக் கேற்ற அந்தம் தோனிக்கத் தனக்கேயுரிய பாணியிற் மாடியவர் விபுலாநந்தர்.” எனக்குறிப்பிட்டுள்ளமை நோக்கத்தக்கது. (தமிழ்நிர் விபுலாநந்தர்

வாழ்வும் பணிகளும்: நூற்றாண்டு நினைவுக் கட்டுரைத் தொகுப்பு, 1992, பக். 31)

2. இதுபற்றிப் பின்வரும் ரூவில் விரிவாக நோக்கப் பட்டுள்ளது. அருணாசலம், க., பாரதியார் சிந்தனைகள், 1984, பக். 256-282, 337-377.

3. பின்வரும் கட்டுரையில் இவைபற்றி விரிவாக நோக்கப்பட்டுள்ளது. விவேகானந்த முதலியார், சிவ., 'விபுலானந்தரின் துறவு' தினசரண்: வாரமஞ்சரி, பெப்ரவரி, 2, ஞாயிறு, 1992.

4. இதுபற்றி சி, மௌனகுரு தெரிவித்துள்ள கருத்துகள் கவனிக்கத் தக்கவை: மௌனகுரு. சி., விபுலானந்த அடிகளாரின் சமூக, கலை, இலக்கிய நோக்கு, 1991, பக். 8-11.

5. அருணாசலம், க., பாரதியார் சிந்தனைகள், 1984, பக். 256-275, 340-370.

6. கணபதிப்பிள்ளை. மு., விபுலானந்த அடிகள்; 1951, பக். 10. விபுலானந்தர் இராமகிருஷ்ண சங்கத்துடன் தொடர்பு கொள்வதற்கும் துறவு. பூண்பதற்கும் முன்னரே இவ்வாறு கூறினார். ஸ்ரீராமகிருஷ்ண பரமகம்சர் ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் தமது சீடராகிய விவேகானந்தரை நோக்கி, “பின்னாய், நீ உன்முத்தியை மட்டும் நாடுவது கயநலமாகும் உன்போன்ற உத்தமன் ஒருவனுக்கு அது தகாது. நீ அடைந்திருக்கும் பிறவிப் பயனை உலகத்தவருக்கு எடுத்து வழங்க வேண்டும். அவர்கள் ஈடேறுதற்கேற்ற வழியைக்காட்டிய பின்னரே நீ திரும்பவும் இந்த உயர்ந்த சமாதி நிலையை எய்துவை. அது பரியந்தம் இது உன்னிடமிருந்து ஒதுக்கி மூடிவைக்கப் பட்டுள்ளது. இதைத் திரும்பவும் மீட்டெடுப்பதற்கான திறவு கோல் என் கைவசம் உள்ளது. அறிந்தாயா?” (சுவாமி சித்பவானந்தர்; ஸ்ரீ விவேகானந்தர் ஜீவிதம், 1974, பக். 57) எனக் கூறியுள்ளமையும் இங்கு சிந்திக்கத்தக்கது.

7. செல்வநாயகம், அருள்., (தொகுப்பாசிரியர்) விபுலாநந்த செல்வம்; 1963, பக். 39-101.

8. அருணாசலம், க., பாரதியார் சிந்தனைகள். 1984, பக். 233-253.
9. மகாகவி பாரதியார் கவிதைகள்; சான்ஹோர்; வேவல்ஸ் இளவரசருக்கு நல்வாரவு, பக். 208-209.
10. செல்வநாயகம், அருள்., (தொகுப்பாசிரியர்) விபுலாநந்த இன்னம், பக். 182.
11. அம்பிகைபாகன், ச.. (தொகுப்பாசிரியர்) விபுலாநந்தர் உள்ளம், 1976, பக். 39.
12. செல்வநாயகம், அருள்., (தொகுப்பாசிரியர்) விபுலாநந்த இன்பம், பக். 125-126.
13. மகாகவி பாரதியார் கவிதைகள்; தோத்திரப் பாடல்கள், 61. வெள்ளோத் தாமரை.
14. செல்வநாயகம், அருள்., (தொகுப்பாசிரியர்), விபுலாநந்த அழுதம், பக். 75.
15. மேலது நூல், பக். 74.
16. மேலது நூல், பக். 73.
17. சற்குணம், எம்., (மலர் ஆசிரியர்), [அடிகளார் படிவமலர், 1969.
18. மேலது நூல்; பக். 25-28
19. மேலது நூல்; பக். 26
- சுவாமி விவேகானந்தாது வாழ்விலும் இதே போன்று பல மடங்கு சோதனைகளும் வேதனைகளும் இடம்பெற்றுள்ளன. குரோத உணர்வு படைத்தவர்களும் அற்பர்களும் ‘எவல் குளியம்’ செய்வது முதல் நெயாண்டி செய்வது வரை அவருக்கு இழைத்த கொடுமைகள் அனந்தம் என்பதை அவரது வரலாற்றை எழுதியுள்ள சுவாமி சித்பவானந்தர் எடுத்துக் காட்டியுள்ள மை சிந்திக்கத்தக்கது. ‘பரம

ஞானி ஒருவருக்குப் பிரபஞ்சமெல்லாம் ஓன்று கூடித் தம்மைப் போற்றுவதும், பிரபஞ்ச மெல்லாம் ஓன்று கூடித் தம்மைத் தூற்றுவதும் பிரபஞ்சமெல்லாம் ஓன்று கூடித் தம்மைப் பாராமுகமாகப் புறக்கணித்து விட்டுளிடுவதும் பிரபஞ்சமெல்லாம் ஒருங்கே ஒடுங்கிப் பிரளம்மாகப் போவதும் ஆகிய செயல்கள் யாவும் வெறும் பிரபஞ்ச விகாரங்களாகத் தோன்றுகின்றன" (சுவாமி சித்பவானந்தர், ஸ்ரீ விவேகானந்தர் 1974; பக். 141) என்னும் கூற்றுக்கு ஏற்ப வாழ்ந்தவர்கள் விவேகானந்தரும் விபுலானந்தரும்.

1897ல் கல்கத்தாவுக்கு அகுகாமையில் பேலூர் என்னும் கிராமத்தில் இராமகிருஷ்ண இயக்கத்தின் தலைமைச்சங்கம் அமைக்கப்பட்ட போது, அதுயற்றி விவேகானந்தர் பின்வருமாறு கூறியிருந்தார்: ".....அதில் ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண மடம் என்றும் ஸ்ரீராமகிருஷ்ண சங்கம் என்றும் இணைபிரியாத அம்சங்கள் இரண்டு அமைக்கப் பெறுவனவாயின. முந் தையது முற்றும் பரமார்த்திகமானது. கர்ம யோகம், ராஜ யோகம், பக்தியோகம், ஞானயோகம் என்னும் நான்கு யோகங்களின் வாயிலாகச் சந்தியாசிகளும், பிரம்மச்சாரிகளும் கடவுளை அடைய முயலுதற்கெனவே அது ஏற்பட்டிருள்ளது. முத்தியை நாடுகிறவர்கள் எடுத்துக்கொள்ளும் முயற்சிகளைல் லாம் அத்யாத்மிக விஷயமாகும். தங்களைத் தாங்களே சாதனங்கள் வாயிலாகத் திருத்தியமைப்பது அதன் நோக்கமாகும். தாங்கள் கிருந்தி அமைவதற்கு ஏற்ப, உலகக்காட்சி சாதகர்களுக்கு மாறியமைகிறது. தங்களது மனம் முற்றிலும் கிருந்திச் செய்மையானால் அகத்திலும் புறக்கிலும் இலங்கு வகு ஒரே பரம்பொருள் என்பது சவானுழைதியில் அறியப் படுகிறது. இக்கடையை ஆத்ம சாதனங்களுக்கென்று அமைந்திருப்பது ஸ்ரீராம கிருஷ்ண மடம் என்னும் முற்பகுதியாகும்.

பிந்தியது பரோபகார சம்பந்தமானது. தர்மப்பிரசாரம் செய்தல், பள்ளிக்கூடங்கள் வைத்தல், வைத்திய சாலைகள் நடத்துதல், நானாயித கஷ்ட நிவாரண ஊழியங்கள் புரிதல் ஆகிய பல அலுவல்களை அதே சந்தியாசிகளும் பிரம்மச்சாரி களும் இரண்டாவது அங்கத்தின் மூலம் நிர்வகித்து வருகின்

றனர். ஸ்ரீராமகிருஷ்ண பரமகம்சரைப் பின்பற்றுகின்ற ஒவ்வொருவளரிடத்திலும் இந்த இரண்டு அம்சங்களும் இருக்க வேண்டும். அதாவது தான் கடவுளை அடைய விரும்புவது போன்று, கடவுளின் பிள்ளைகளாகிய உலகத் தவருக்குத் திருத்தொண்டு செய்யவும் பழகி வரவேண்டும்...." (சுவாமி சித்பவானந்தர், ஸ்ரீ விவேகானந்தர் ஜீவிதம், 1974, பக். 149-150) மேற்கண்ட கூற்றினையும் விபுலாநந்தரின் வாழ்வையும் பணிகளையும் ஒப்பு நோக்குமிடத்து, அவர் விவேகானந்தரது குறிக்கோளை எதது அளவிற்கு நிறை வேற்றி வைத்துள்ளார் என்பது புலப்படும்.

19A. அம்பிகைபாகன், ச, (தொகுப்பாசிரியர்), விபுலாநந்தர் உள்ளம், 1976, பக். 27.

20. மேலது நூல், பக். 27.

கட்டுரைகளில் மட்டுமின்றி 'ஆறுமுக நாவலனார்' என்னும் தலைப்பில் சுயார் நூற்றி அறுபது வரிகள் கொண்ட நீண்ட கவிதைப் பகுதியிலும் நாவலரைப் புகழ்ந்து பாடியுள்ளமை கவனிக்கத்தக்கது.

21. மேலது நூல், பக். 27.

22. மேலது நூல், பக். 28.

23. Prof. K. Kailasapathy: "The Impact of Swami Vivekananda on Hinduism in Sri Lanka" Golden Jubilee Souvenir of the Ramakrishna Mission, Sri Lanka Centre, 1980, p p. 3-4.

(தமிழாக்கம் : பெ. ச. மணி, சுவாமி விபுலாநந்தர்; 1992; பக். 17.)

24. பெ. ச. மணி, சுவாமி விபுலாநந்தர்; 1992, பக் 47.

25. மேலது நூல், பக். 47.

26. மேலது நூல், பக். 41.

27. இது பற்றிப் பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை விவிவாக நோக்கியுள்ளமை கவனிக்கத்தக்கது; ‘‘சக்தி வழி பாடு’’...இளங்கத்திர்; தமிழ்ச் சங்கம், இலங்கைப் பல்கலைக் கழகம், பேராதனை, 1959-1960, பக். 78-82.

கவராயி விவேகானந்தர் தம் வாழ்நாளில் இறுதியிற் கூட பாரதியைப் போன்று தீவிரகாளி உபாசகளாக விளங்கினார் என்பதை, அவரது வரலாற்றினை ஏழுதிய சுவாமி சித்பவானந்தர் பின்வருமாறு கூறியுள்ளமை சிந்திக்கத் தக்கது. ....‘‘அமர நாதத்திலே சிவபெருமானது தரிசனம் கண்டுவிட்டு, மீண்டும் ஸ்ரீநகர் வந்த பின்பு சுவாமிகள் யாண்டும் சக்தியைப் பற்றி யே சிந்திப்பராயினார். ....கஷ்டரபாவனி என்ற அம்பாளது ஆலயம் ஒன்று ஸ்ரீநகருக்கு அருகாமையில் இருக்கிறது. சுவாமிகள் சிலநாள் அங்கே வதிந்திருந்தார். தேவியின் ஆலயம் பழுதுப்பட்டுக் கிடந்த தைக் கண்டு அவர் சிறிது துயரவுக்கொண்டார். அதைச் செவ்வனே புதுப்பிக்க வேண்டும் என்று கவலையற்றிருந்தார். ஆனால், பாரசக்தி ஒருநாள் திடீரென்று அவருக்குத் திருக்காடசி கொடுத்தருளி, ‘‘என்னைப் பரிபாலிப்பவன் நீயா, அல்லது உன்னைப் பரிபாலிப்பவள் நானா?’’ என்று வினாவினார். ‘‘அகில அண்டங்களையும் கோயிலாகக் குடி கொண்டிருப்பவனே! மெய்யறிவு பெற்றேன் தாயே! தொழும் பணை கூழித்தருவ்வாய்’’ என்று சுவாமிகளும் விண்ணைப்பித்து வணங்கினார். எல்லாம் வல்ல இறைவிக்கு உதவி புரியும் யோக்யதை முன்றரை முழு உயரமான மலிதனுக்கு சிறிதேனும் இல்லையென்பது இதனால் தெரிய வருகிறது. தமது அனுபவத்தை அவர் ‘‘அம்பாள் காளி’’ என்னும் தலைப்புக் கொண்ட ஒரு காவிய ரூபமாக ஆங்கிலத்தில் இயற்றியிருக்கிறார். (சித்பவானந்தர், ஸ்ரீ விவேகானந்தர் ஜீவிதம், 1974, பக். 161-162)

28. சுவாமி விவேகானந்தர், இந்தியப் பெண்மணிகள், 1947, பக். 55.

29. சற்குணம், எம்., (மலர் ஆசிரியர்), அடிகளார் படிவமலர், 1969, பக். 116.

2. விபுலாநந்தரின் நோக்கில் பிறசமயங்கள்

விபுலாநந்தரைப் பொறுத்தவரையில் அவருக்குப் பிறசமயங்கள் எனக் கூறுத்தக்கவை எவையுமில்லை எனலாம். உலகின் பெருஞ் சமயங்கள் எல்லாவற்றையும் தமது சமயமாகவே கருதிப் போற்றியுள்ளார். இந்து மதத்தின் ஒரு கூறான சைவசமயப் பாரம்பரியம் மிகக் குடும்பத்திற் பிறந்து வளர்ந்து சைவசமயத்துக்கும் சைவசமயிகளுக்கும் அரும்பணிகள் ஆற்றியுள்ள அவர், 'இந்துமதம்', 'சைவம்' ஆகியவை தொடர்பான ஆக்கங்களில் ஆய்வாக்கி, 'நமது சைவசமயம்', 'நமது சைவச்சிரார்கள்', 'நமது இந்து மதம்' என்றும் தொடர்களைக் கையாண்டுள்ள அதேசமயம், கிறிஸ்தவர்கள், குறிப் பாக கிறிஸ்தவப் பாதிரிமார்கள் சிலர் குறுகிய தோக்கத்துடன் தமது சமயத்தை இந்துக்களிடையே பார்ப்ப முயற்சித்தைக் கண்டிக்கும் ஹருகில இடங்களிலே கிறிஸ்தவ சமயத்தையும் கிறிஸ்தவ மதத்தைப் பார்ப்ப முயற்சித்தோரையும் 'புறமதம்' எனவும் 'புற மதத்தார்' எனவும் குறிப்பிடுள்ளார். அதே சமயம் கிறிஸ்துவவையும் கிறிஸ்தவ சமயத்தின் நல்ல அம்சங்களையும் கிறிஸ்தவப் பெரியார்களையும் சந்தர்ப்பம் வாய்க்கும் போதெல்லாம் குழுத் தயங்கியதில்லை. ¹

கடந்த இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கும் யேற்பட்ட தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் சங்கச் சான்றோர்கள், வள்ளுவர், இளங்கோ, மணிவாசகர், பாரதியார் போன்ற ஒரு சிலரே சமயவரம்புகளைக் கடந்து பல சமயத்தாராலும் போற்றப்பட்டனர்; போற்றப்படுகின்றனர். இவர்களுள்ளும் வள்ளுவரும் பாரதியாரும் தனியிடம் பெறுகின்றனர். இதேபோன்று பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியிற் பிறந்து இருபதாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் மறைந்த விபுலாநந்தரை இந்துக்கள் மட்டுமல்லது, இள்ளாயியரும்

பெளத்தரும் கிறிஸ்தவரும் அவர் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த பொழுதும் போற்றினர்; மறைந்த பொழுதும் போற்றினர். நூற்றாண்டு விழாக்கானும் இன்றும் போற்றுகின்றனர்.

தமிழ் மொழி, இலக்கியம், பண்பாடு, உலக இலக்கியங்கள், உலகப் பண்பாடுகள், நுண்கலைகள் எனப் பலதுறை களிலும் விடுலாந்தர் கவுனம் செலுத்தியுள்ள போதும் சமயத்துறையிலேயே அவரது பங்களிப்புச் சற்றுக் கூடுதலாக இடம் பெற்றுள்ளமையை அவரது ஆக்கங்கள் முழுவதையும் நோக்கும்போது உணரவாம். இதற்கான அடிப்படைக் காரணம், ஆந்மீகத்தின் அடிப்படையிற் கட்டியழுப்பப் படும் ஒரு சமுதாயமே வாழ்வாங்கு வாழ முடியும்; தனிமனி தனையும் சமுகத்தையும் வாழ்வாங்கு வாழ வைப்பதற்கு, ஏற்ற சிறந்த கருவியாகச் சமயம் பயன் படவேண்டும்; உலகச் சமயங்களின் அடிப்படை உண்மைகளை ஒவ்வொரு வரும் உணர்ந்து சமயப் பூஸ்லகளுக்கு இடமளிக்காமல் சமயப் பொறையுடையவர்களாக வாழுவேண்டும் என்னும் உன்னத நோக்கத்துடனேயே சமயத் துறைக்கு இத்துணை முக்கியத்து வம் கொடுத்துள்ளார் போன்றும்.

வாழ்நாள் முழுவதும் அவரால் போற்றப்பட்டு மேற் கொள்ளப்பட்ட சமூகத்தொண்டுகள் கூட சமயத்தொண்டு, சமூகத்தொண்டு எனப் பிரித்தறிய முடியாத அளவிற்குச் சமயப் பணிகள்யாவும் சமூகத்துக்கே என்ற வகையில் அமைந்துள்ளமை இவ்விடத்தை மனங்கொள்தத்க்கது.

ஆன்மீக வாழ்விற் பலவகையிலும் தமக்கு வழிகாட்டி யாக அமைந்தவர்களுள் முதன்மை மிக்கவராக விடுலாந்தரால் அடிக்கடி நினைவு கூரப்படும் கவுமி விவேகானந்தர் 1993ம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் சிக்காகோ நகரில் இடம் பெற்ற ‘சர்வமத மகாசபை’க் கருத்தரங்கில் நிகழ்த்திய புகழ்பூத்த சொற்பொழிவினை விடுலாந்தர், ‘விவேகானந்தரா ஞானதீபம்’ என்னும் பெயரிலே தமிழாக்கம் செய்துள்ளார்.

கவுமி விவேகானந்தர் சமயப்பூஸ்லகள்-கள்ளடைகள் பற்றிக் கொண்டிருந்த கருத்தின் ஒருபகுதி வருமாறு :

“பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாக வாழையடி வாழையென அவதரித்து வந்திருக்கும் மகரிஷிகள், ஞானிகள், யோகிகள் பெயராலும், மதங்களுக்கெல்லாம் தாய்மதமாய்த் திகழும் சநாதன தர்மத்தின் பெயராலும், கோடானுகோடி ஹிந்துக் கள் பெயராலும் நான் உங்களுக்கு வந்தனம் செலுத்துகின்றேன்”²

“மய வேறுபாடுகளும் யதச்சண்டைகளும், அவற்றி னின்று ஏற்பட்ட கொடிய பிடிவாதமும் ஆகியவை இந்த அழகிய பூவுலகத்தை நெடிது பற்றியிருந்தன. இந்தில வுலகத்தை அவை கொடுஞ் செயலினாலே நிறைத்து விட்டன; மீண்டும் மீண்டும் மானிட உதிர்த்தை எங்கும் சொரியச் செய்து, நாகரிக வாழ்க்கையை அழித்து, மக்கட் கூட்டத்தினரைத் திகைக்கும்படி செய்துவிட்டன. இந்தக் கொடிய பேய்கள் தோன்றாதிருந்தால், மக்கட் கூட்ட மானது இப்பொழுது இருக்கின்ற நிலையிலும் மிகவும் உயர்ந்த நிலையில் இருந்திருக்கும். குறித்த பேய்கள் அழிந்து போகிற காலம் நெருங்கிவிட்டது. இன்று காலையிலே இந்தப் பெருமளவும் கூடும்போது அடித்த மங்கல மணியானது முடக் கொள்கைகளின் சாவுமணியாகுக! வாளினாலோ, எழுது கோளினாலோ ஒருவரையொருவர் பகைக்கின்ற கொடுஞ் செயலானது ஆகன்றுவிடுக! ஒரே நேருக்கத்தினைக் கொண்டு ஒன்றினையே நாடிச் செல்கின்ற மக்களிடையே அன்பினோடு கூடிய எண்ணங்கள் நிறைவு பெறுக!”³

“கிறிஸ்தவர்கள், இந்துக்களாகவோ பெளத்தர்களாகவோ ஆக வேண்டியதில்லை. அதே போல, இந்துவும் பெளத்தராகவோ கிறிஸ்தவராகவோ மதம் மாற வேண்டிய தில்லை. ஆனால், ஒவ்வொருவரும் மற்றவர்களின் ஆத்மீக உணர்வைத் தமதாக்கிக் கொள்ள வேண்டும். தமது தனித் தன்மையை இழக்காமலே—தமது பரினாம விதிமுறைக் கேற்ப வளர வேண்டும். சர்வமத மகாசபை உலகுக்கு

எதையாவது உணர்த்தியுள்ளதென்றால், அது இதுவே புனிதமும் தூய்மையும் ஈகையும் எந்தவொரு மதத்திற்கும் தனிச் சொத்தல்ல. எல்லாச் சமய சம்பிரதாயமும் அதி உண்ணத்யான உண்மைகளைத் தோற்றுவித்திருக்கின்றன என்று இந்தச் சபை நிருபித்துள்ளது.¹⁴

இதே போன்று சுவாமி விவேகானந்தர் ஸ்ரீ இராம கிருஷ்ண மடங்களுக்கெல்லாம் தலைமை மடமாகத் திகழும் பேஹூர் மடத்தினைத் திறந்து வைத்த போது கூறியதாவது: “ஸ்ரீராமகிருஷ்ண பரமறூம்சர் தமது புனித வாழ்விலே விளக்கிக் காணப்பித்தது போன்று, எல்லா மதங்களையும் சமரசப் படுத்துவதே இந்த மடத்தினது சிறந்த நோக்க மாகும். புத்துயிர் அளித்து மனிதனை மேம்படுத்த வல்ல பரந்த எண்ணங்களே எண்டு புகட்டப்படும். சமரசக் கொடி நாட்டப்பட்டிருக்கும் இவ்விடத்தினின்று சாந்தம், அன்பு, அமரிக்கை, அனுதாபம் இத்தியாதி சீரிய செய்திகளே மங்களகரமாக உலகெங்கும் வியாபிக்கும்.”¹⁵

சுவாமி விவேகானந்தரின் மேற்கண்ட கருத்துகளை உள்ளத்திற்கொண்டு உலகின் பல்வேறு சமயங்களும் கொண்டுள்ள அடிப்படை உண்மைகளையும் சிறந்த கருத்துக்களையும் ஆதாரபூர்வமாக எடுத்துக் காட்டி, ஒப்பு நோக்கி, அவற்றின் பொதுமையை விளக்குவதனாகவும், அதன் மூலம் மக்கள் உள்ளத்திற் சமயப்பொறையை ஏற்படுத்த முயல்வனவாகவும், செம்மையான வாழுவுக்கு வழிகாட்டு பவையாகவும் தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் அமைந்துள்ள விபுலாந்தரது கட்டுரைகள் பல விளக்குதல் மனங்கொள்தக்கது.

இந்து மதத்துறவியாக விளங்கியபோது சமயக் காழ்ப் புணர்வு சற்றேறுயின்றி ‘எம்மதமும் சம்மதமே’ என்றும் பாங்கில் விபுலாந்தர் உலகச் சமயங்களை நோக்கும் மனோபக்குவத்தை எவ்வாறு பெற்றார்; பல சமயத்தினராலும் அவர் போற்றிப் புகழப்படக் காரணங்கள் யானை? இவைப் பற்றி இங்கே சிறிது நோக்குதல் அவசியமாலும்.

சைவப் பாரம்பரியம் மிக்க குடும்பத்தில் ஆழ்ந்த சைவசமயப் பற்றுடைய பெற்றோர்களுக்கு அருந்தவைப் புதல்வனாகப் பிறந்து தாழும் சிறுவயதிலிருந்தே சைவசமயப் பற்று மிக்கவராக வளர்ந்த விபுலாறந்தரின் உள்ளம். நான் டைவிற் பல்வேறு காரணங்களால் விரிவடையலாயிற்று. இயல்பாகவே அவரிடம் குடிகொண்டிருந்த பொறுமைக்க கூபாவும், எவற்றையும் துருவித்து ரவி உள்ளமையைக் கண்டறிய முயலும் போர்வும், சிறுவயதிலேயே ஏற்பட்டிருந்த மனோபக்குவும் முதலியன் அவர் பிறந்து வளர்ந்து வாழ்ந்து பணியாற்றிய குழந்தைகள் காரணமாக மேன்மேலும் விரிவடையலாயின.

இயல்பாகவே மட்டக்களப்புப் பிரதேசம் சமய சமரசம் நிறைந்து விளங்குவதற்கேற்ற புனியியல் அமைப்பினைக் கொண்டதாகவும், இந்துக்களும் இஸ்லாமியரும் பொத்தர் களும் கிறிஸ்தவர்களும் அடுத்தடுத்து நெருக்கமாகக் கூடிவார்கின்ற பெருநிலப் பிரதேசமாகவும் விளங்குகின்றது. மிக நீண்ட காலமாகவே மட்டக்களப்புப் பிரதேசத்தில் இஸ்லாமியரும் இந்துக்களும் அடுத்தடுத்துள்ள கிராமங்களில் இணைந்தும் பிணைந்தும் கடந்த சில ஆண்டுகளில் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும் வேதனை மிக்க சம்பவங்கள் புறநடையாக அமைய-சமய சமரசப் பண்பாட்டுடன் வாழ்ந்து வந்துள்ளமையும் இந்துக்களின் சமய விழாக்களிலும் சடங்குகளிலும் இஸ்லாமியரும் இஸ்லாமியரின் சமய விழாக்களிலும் இந்துக்களும் பங்கு ஏகாள்ளு வந்தமையும். இந்துக்களின் சமயப் பணிகளுக்கு இஸ்லாமியரும் இஸ்லாமியரின் சமயப் பணிகளுக்கு இந்துக்களும் நிதியுதவியும் பிற உதவிகளும் புரிந்து வந்துள்ளமையும் மட்டக்களப்புப் பிரதேசத்தில் வாழ்ந்துவரும் இஸ்லாமியர்கள் இன் ரீதியாகவும் சமுதாய ரீதியாகவும் இந்துக்களுடன் மிக நெருங்கிய தொடர்புடையவர்களாகவும் விவசாயம், கைத்தொழில், மீண்பிடி முதலிய தொழிற்றுறைகளில் ஒருவருக்கொருவர் ஒத்தாசையாக விளங்கி வந்துள்ளமையும் இன் மத பேதமின்றி இஸ்லாமியர் இந்துக்களிடமும் இந்துக்கள் இஸ்லாமியரிடமும் கல்வி கற்ற மையும், இஸ்லாமியர்கள் பலர் கணிசமான அளவு சைவசமய

நூற்பாலிற்சியுடையவர்களாகவும் இந்துக்கள் பலர் இஸ்லாம் பற்றிய அறிவுடையவர்களாகவும் விளங்கியமை கவனத்திற் குரியன.

இதுபோன்றே பெளத்த மதத் தொடர்பும் கிறிஸ்தவ மதத் தொடர்பும் மட்டக்களப்புப் பிரதேசத்தில் நூற்றாண்டுகளாக நிலங்கி வருகின்றமை மனங்கொளத்தக்கது.

இத்தகையதொரு குழலிற் பிறந்து வளர்ந்த விபுலா நந்தர், நயது ஒன்பதாவது வயதிலேயே கல்முனை, மெதடிஸ்ற் கிறிஸ்தவ கல்வி நிலையத்திற் சேர்ந்து. கிறிஸ்தவ சமயச் சூழலிற் கல்வி கற்றார், பின்பு, தமது பதினாண்காவது வயதில், மட்டக்களப்புப் புனித மைக்கீல் கல்லூரியிற் சேர்ந்து கல்வி கற்றதுடன் அங்கும் கல்முனை புனிதமயியாள் ஆங்கிலப் பாடசாலையிலும் கொழும்பு அரசினர் கல்லூரியிலும் யாழ். சம்பத்திரியார் கல்லூரியிலும் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றினார். இவ்வாறு அவர் கற்றதும் கற்பித்ததும் பெருமளவிற்குக் கிறிஸ்தவ சமயச் சூழலிலேயே எனினும், அவர் கிறிஸ்தவராக மாறாது இருந்த அதேசமயம் மேன் மேலும் இந்து மதத்தில் ஆழந்த பற்றுதல் கொண்டு இந்து மதம் பற்றிய ஆய்வுகளிலும் சிந்தனைகளிலும் உடுரட்டதுடன் கிறிஸ்தவ மதத்தின் அடிப்படைக் கருத்துகளையும் உண்மை களையும் புரிந்து கொண்டார். தமக்குக் கல்வியறிலுட்டு வழிப் படுத்திய கிறிஸ்தவ பாதிரியார் மீது அவை கடந்த மதிப் பிளைக் கொண்டிருந்தார்; அதே போன்று அவருக்குக் கல்வி போதித்த கிறிஸ்தவ பாதிரியாரும், விபுலாந்தரிடம் அவை கடந்த மதிப்பிளைக் கொண்டிருந்தனர்.

இதுபற்றி வண.ஆர்.எஸ். லோப்பு அடிகள் ஒரு சந்தர்ப் பத்தில், "...சுவாமி விபுலாநந்தரின் பாடசாலைப் பருவத்தில் இவர் பிறருடன் அளவுக்கு அதிகமாகப் பேசமாட்டார்; பழக மாட்டார்; மிகவும் எளிமையான தோற்றறுடையவர்; எப் பொழுதும் சிந்தனையில் மூழ்கியவராகக் காணப்படுவர் என் பதை இவருடன் வாழ்ந்த உடன் மாணவர்கள் கூறுகிறார்கள்,

இயேசு சபைத் துநவிகளிடம் இப்பண்புகள் காணக்கிடந்தன. இத்துறவிகள் அடிக்கடி ஆழந்த நியானத்தில் உடுபடு

வதை அறிந்திருந்த விபுலாநந்த அடிகள் தாழும் சிறுவயதி விருந்தே ஆழந்த தியானத்தில் ஈடுபட்டார். இவற்றிற்கெல லாம் சிகரம்போல தந்தை பொனல் அடிகளாரின் முன்மாதிரி யான துறவு வாழ்க்கை, பிறகாலத்தில் விபுலாநந்தரைத் துறவி ஆக்கியது எனலாம்,¹⁸ எனக் குறிப்பிட்டுள்ளது நோக்கத்தக்கது.

விபுலாநந்தரின் ஆரம்பக் கல்வி ஆசிரியர்களுள் ஒருவராக விளங்கிய கருவாஞ்சிக்குடி குஞ்சித்தம்பி ஆசிரியரும் ஒரு கிறிஸ்தவரே. அவ் ஆசிரியருக்கு விபுலாநந்தர் கொடுத்த பெருமதிப்பினை அவரது குரு வணக்கப் பாடல் எடுத்துக் காட்டுகிறது. இதே போன்று விபுலாநந்தர் ஆக்கி அளித்த அரும்பெரும் பொக்கிஷ்டங்களான அவரது ஆய்வுக் கட்டுரைகள் கவிதைகள், செய்திகள், துணுக்குகள், வாழ்க்கை வரலாறு முதலியவற்றை அரும்பாடு பட்டுச் சேகரித்து விபுலாநந்தரைப் போன்று தன்னையே தியாகம் செய்து பத்துக்கும் மேற்பட்ட தொகுதிகளாக (குறைபாடுகள் சில காணப்பட்டன) முதன் முதல் வெளியிட்ட பெருந்தகை அருள் செல்வநாயகமும் ஒரு கிறிஸ்தவரே என்பது பலரும் அறிந்திராத உண்மையாகும்.

இஸ்லாமிய சமயக் கருத்துகளில் விபுலாநந்தர் கொண்டிருந்த அளவு கடந்த ஈடுபாட்டினையும் பெருமதிப்பினையும், அரபு மொழியிற் பெற்றிருந்த கணிசமான அறிவையும் பயிற்சியையும் அவர் எழுதிய கட்டுரைகளிலிருந்து மட்டுமேன்றி அவருடன் மிக நெருக்கமாகவிருந்த ஆ. மு. டீப்தீன், ட. எம். ஏ. அலிஸ் முதலிய இஸ்லாமிய அறிஞர்கள் கூறும் தகவல்களிலிருந்தும் அறிய முடிகின்றது.

எதித்துக்காட்டாக, கவிஞரும் கல்விமானும் விபுலாநந்தரின் மாணவருமான ஜனாப். ஆ. மு. டீப்தீன் தாம் எழுதிய, “கவாயிகளின் கற்பித்தற் சிறப்பு” என்னும் கட்டுரையில், “எனக்கு மதுரையில், முஸ்லிம் புலவர்கள், பல நண்பர்கள் இருக்கின்றனர். நீரும் பின்னொரு காலத்தில் சிறந்த புலவராய் அமர்ந்து, தமிழுக்கு மிகுந்த தொண்டு செய்ய

வேண்டும்” எனத் தமிழை நோக்கி விபுலானந்தர் கூறிய தாகவும், விபுலானந்தர் அறபு மொழியிலும் கணிசமான அளவு அறிவு பெற்றிருந்தது பற்றியும் குறிப்பிட்டுள்ளை இங்கு நோக்கத்தக்கது.

வரலாற்றைக் கற்பிக்கும்போது உலகப் பெருஞ் சமயங்கள் எல்லாவற்றையும் கொண்டவொரு வரலாற்றுச் சமயப் போதனையே சிறந்த முறையெனவும், சகல சமயங்களையும் சமயப் பெரியார்களது பணிகளையும் நீக்குவதோ பிரிப்பதோ பூரணமான வரலாறாகாது எனவும் அறிவியற் கல்வியைக் கூட்டச் சமயக் கொள்கையின் அடிப்படையிற் புகட்ட வேண்டும் எனவும் அடிக்கடி வற்புறுத்தி வந்தவர் விபுலானந்தர்.

மன்ந்தாய்மை பெற்று விரிவடைந்த பரிபக்குவ நிலையினை எய்தும் ஒருவன், சமய எல்லைகளைக் கடந்தவளாகின்றான். அந்தநிலையில், அவனுக்கு எம்மதமும் சம்மதமே. இத்தகையதொரு நிலையினை விபுலாநந்தரிடம் முழுமையாகக் காண்டிகின்றது. இதனாலேயே, அவர் இறைபதமடைந்தபோது இன, மத வேறுபாடுகளின் நிபல மத, இனங்களைச் சேர்ந்தவர்களும் வருந்தினர்; இரங்கலுரை நிகழ்த்தினர். அவற்றுட் சில வருமாறு:

“என்றாலே கூடாத பெருங்கூட்டம். மட்டக்களப்புப் புகையிரத நிலையத்திற் கூடியிருந்தது. அதில் இந்துக்கள், பெளத்தர்கள், கிறிஸ்தவர்கள், முஸ்லிம்கள் ஆகிய எல்லோரும் வேறுபாடுணரிக் கலந்து கொண்டார்கள். அடிகளாரின் வாழ்க்கை வரலாற்றாறப் பற்றியும் அவர்கள் செய்த பலவான சேவைகளைப் பற்றியும் இந்துக்கள், முஸ்லிம்கள், கிறிஸ்தவர்கள், பெளத்தர்கள்” ஆகிய அறிஞர்கள் பலர், பல மொழிகளிலும் பேசினார்கள்; தேவராங்களும் தனிப்பாடல்களும் நெஞ்சையள்ளும் இரங்கற் பாக்களும் பாடப்பட்டன.

“பின்னர் அடிகளாரின் திருவுடல் சமாதிக்கருகில் அமைக்கப்பட்டிருந்த மேடைக்குக் கொண்டு வரப்பட்டதும் அமைதியான பிரசர்த்தனைகள் ஆரம்பமாயின. பெளத்த ஆகமங்களி

வீருந்து சிங்கள-பரளி மொழிகளிற் பிரார்த்தனை செய்யப் பட்டது. பகவத் கீதையிலிருந்து சில சூலோகங்கள் வாசிக்கப் பட்டன. குர்ஜுன் பிரார்த்தனைப் பாடல்கள் ஒதப்பட்டன. கிறிஸ்தவ வேதமான விவிலிய நாவிலிருந்தும் மிகவும் பொருத்தமான பகுதியொன்று வாசிக்கப்பட்டது. திருவாசக மும் திருப்பொற்சன்னணமும் இசைக்கப்பட்டன. கவாமி சித்தாத்மானந்தரவர்கள் சமஸ்கிருதத்திற் பிரார்த்தனை நிகழ்த்தினார்கள்.”¹⁰

இந்து மதத் துறவின் ஒருவனின் இறுதி அஞ்சலியில் இவ்வாறு பலமதத்தினரும் பல இனத்தினரும் கலந்து கொள் வதும், பலமொழிகளிற் பிரார்த்தனை செய்யப்படுவதும் மிகமிக அழுர்வமானதேயாகும்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலிருந்து இருபதாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதி வரையிலும் தமிழகத் திலும் இலங்கையிலும் பிரித்தானியராட்சி ஏற்படுத்திய சமய பண்பாட்டு சூழல் காரணமாகவும் பிற காரணங்களாலும் மத மொழி உணர்வுகள் பிரிட்டுக்கிளம்பின. நாவலர் பணியில் மேலோங்கிய இயல்பாக அவர் சைவத்தையும் தமிழழையும் காத்த சிரஞ்சீனியாகப் போற்றப்படுகிறார். கிறிஸ்தவமதப் பரம்பலுக்கெதிராகச் சுதேச மதத்தவர் தமது மதங்களைப் பாதுகாப்பதற்காக முனைப்புடன் பலமுனைப் போராட்டங்களை நடத்தினர்.

கிறிஸ்தவர்கள்க்குதேச மதத்தினரையும், சுதேச மதத்தினர் கிறிஸ்தவர்களையும் வன்மையாகச் சாடினர். இலங்கையைப் பொறுத்த வரை “சைவமும் தமிழும்” என்னும் உணர்வு மேலோங்கி வளரலாயிற்று. ஆறுமுக நாவலரே இதற்கு அடித்தளம் அமைத்தார்.

அதேசமயம் இந்தியாவில் ஆயிர சமாஜங்கள், பிரம்ம சமாஜங்கள் இராமகிருஷ்ண சங்கம், இராமலிங்க வள்ளலார் உருவாக்கிய சமரச சத்த சன்மார்க்க சங்கம், சேசவ சந்திரசென் உருவாக்கிய பிரதீன சமாசம் முதலியவை வெவ்வேறு வழிகளில் இந்து மதத்திற்குப் புத்துயிருட்டிக் கொண்டிருந்தன.

இன்னொருபுறம், தமிழகத்தில் மறைவையடிகள் முதலி யோர் தனித்தமிழ் இயக்கத்தை வெறியுடன் செயற்படுத்த முனைந்து கொண்டிருந்த அதேநேரம், சைவசமயமே பழந் தமிழர் சமயம்-மெய்ச் சமயம் என்னும் கருத்தினை நிலை நாட்டவும் முனைந்தனர்,

மறுபுறம், இருபதாம்'நாற்றாண்டின் ஆரம்பத்திலிருந்து படிப்படியாக வலிமை பெற்ற இயக்கமாக வளர்ந்து 1940களிலிருந்து பெருஞ் சூறாவளியாக மாறி 1960களின் பிற்பகுதி வரை, தமிழகத்தையே கலக்கியடித்த திராவிட இயக்கம் சமயத்தையே முற்றாகப் புறக்கணித்துப் பிராமணத் துவேஷத் தையும் தமிழ்மொழி, இன உணர்வுகளையும் கொழுந்து விட்டு எரியச் செய்தது. திராவிட இயக்கக் கருத்துகளால் அதிகம் ஈர்க்கப்பட்ட பாரதிதாசன் “தில்லை நடராஜனையும் ஸ்ரீ ரங்க நாதனையும் பீரங்கி வாயில் வைத்துப் பிளக்கும் நாள் எந்தாலோ!” என எங்கினார்.

இவற்றுக்கு மறுதலையாகத் தாயுமானவ கவாமிகள், இராமலிங்கர், திரு. வி. க., சுத்தானந்த பாரதியார் முதலி யோர் இந்து மதத்தைப் போற்றி இந்து மதப் பிரிவுகளிடையே சமரசத்தை ஏற்படுத்த முனைந்தனர்; பிறமதங்களை நிந்திக் காது, சமய சமரசவாதிகளாகத் திகழ்ந்தனர், ‘‘சாதியிலே மதங்களிலே சமயதெறிகளிலே சாத்திரச் சந்ததிகளிலே கோத் திரச் சண்டையிலே ஆதியிலே அபிமானித்தலைகின்ற உலகர்.’’ என இராமலிங்க கவாமிகள் மக்களை விளித்துச் சமரசம் போதிக்க முனைவதைக் காணலாம். தாயுமானவர், இராமலிங்கர் முதலியோரின் வழியில்வந்த காளி உபாசகரும் யுகப்பெருங் கவிஞருமான பாரதியார் இந்து மதத்தையும் இந்துமத தெய்வங்களையும் போற்றிப் புகழ்ந்தது போலவே, உலகின் பிரதான சமயங்களையும் சமயத்தலைவர்களையும் போற்றிப் புகழுத்தயங்கியிருப்பது.

எடுத்துக்காட்டாக, அல்லாஹ்வையும் கிறிஸ்துவையும் அவர் போற்றிப் புகழ்ந்து பாடியுள்ள கவிதைகளின் சில பகுதி கள் வருமாறு:

பல்லாயிரம் பல்லாயிரம் கோடி கோடி யண்டங்கள்
எல்லாத் திசையிலுமோ ரெஸ்லையில்லா வெளிவானிலே!
நில்லாது சுழன்றோட நியமஞ்செய்தருள் நாயகன்
சொல்லாலும் மனத்தாலும்தொடரொணாத பெருஞ்சோதி
(அல்லா, அல்லா, அல்லா!)

கல்லாதவ ராயினும் உண்மை சொல்லாதவ ராயினும்
பொல்லாதவ ராயினும் தவமில் லாதவ ராயினும்
நல்லாருரை நீதியின்படி நில்லாதவ ராயினும்
எல்லோரும் வந்தேத்து மளவில் யமபயங் கெடச்செய்
(அல்லா, அல்லா, அல்லா!)

“ஈசன் வந்து சிலுவையில் மாண்டான்
எழுந்து யிர்த்தனன் நாள்ளுரு முன்றில்;
நேசமா ரயியா மக்த லேநா
நேரிலே இந்தச் செய்தியைக் கண்டாள்;
தேசத் தீர்த்தன் உட்பொருள் கேளீர்;
தேவர் வந்து நமக்குட் புகுந்தே
நாச மின்றி நம்மை நித்தங் காப்பார்;
நம்அகந் தையைநாம் கொன்று விட்டால்.”¹²

1892ம் அண்டில் பிறந்த விபுலாநந்தர் ஏறத்தாழ 1914ம் ஆண்டினையடுத்தே கல்வி, சுயம், மொழி முதலிய துறை களில் தமது முயற்சிகளையும் ஆராய்ச்சிகளையும் முனைப் புடன் ஆரம்பித்து 1947ம் ஆண்டு தாம் மறையும் வரை ஒயாது உழைத்தார்.

மதப் பிரசாரங்களும் எதிர்ப் பிரசாரங்களும் போராட்டங் களும் கடேச மதத்தினரின் தற்பாதுகாப்பு முயற்சியும் பத் தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதிவரை முனைப்புப் பெற்றி ருந்த போதும், இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்திலிருந்து அவை படிப்படியாகத் தளரத் தொடங்கிய வேளையிலேயே விபுலாநந்தர் தமது பணிகளிலே தீவிரமாக ஈடுபடலானார்.

நாவலர் காலச் சூழலும், அவர் நின்று செயற்பட்ட தள மூம், அவரிடம் இயல்பாகவே குடிகொண்டிருந்த குண இயல்பு கள் சிலவும் அசரத்துணிச்சல், ஆவேசம், போர்க்குணம், எதிரிகளை மூர்க்காவேசத்தோடு தாக்குதல் - சைவ சமயத் தற்பாதுகாப்பு முயற்சியும், எதிர்நோக்கிய சவால்களும் அவரைத் தீவிர சைவசமய வாதியாக்கிப் பிறமதக்காழ்ப்பையேற்படுத்திக் கிறிஸ்தவர்களின் வைரியாக்கியது.

ஆயின் விபுலானந்தர் காலச் சூழலும், அவர் நின்று செயற்பட்ட தளமூம், அவரிடம் இயல்பாகவே குடிகொண்டிருந்த குண இயல்புகள் சிலவும், அமைதியான சுபாவம், அளவு கடந்த பொறுமை, பண்வளுக்கும் இரங்கும் மனப்பாங்கு, இராம கிருஷ்ண மிஷனின் தொடர்பும், பிற சமய உண்மைகளைக் கற்றுத் தெளிந்தமையும் பிறவும், அவரைச் சமய சமாச சன்மார்க்காரத்யாக உருவாக்கிறது.

சுவாமி விபுலானந்தரிடம் குடிகொண்டிருந்த தமிழ் உணர்வு பற்றி விரிவாக நோக்கியுள்ள ஆய்வாளர் ஒருவர் ஓரிடத்திலே பின்வருமாறு கூறியுள்ளமை இங்கு மனங்கொள்த தக்கது :

“சைவசித்தாந்த நெறி நின்று தமிழ் மொழியையும் இலக்கியத்தையும் விளக்கினாரின் செல்வாக்கிற்குன் ஆரம்ப காலத்தில் அடிகளார் உட்பட்டிருந்தார் என்பதனைச் சிவன் எழுதி வைத்த இறையனார் களனியலும் மணிவரசகர் கூறச் சிவன் எழுதிய திருக்கோவையாரும் தமிழின் வேதங் கள் என்றும், அவை சிறிய நூல்களாக நின்று வீட்டியலை விளக்கி நிற்பன என்றும் கூறுவதிலிருந்து தெளிவாகப் புரிந்து கொள்ளலாம்

“இக்கட்டுரைகள் அடிகளார் 1920களில் எழுதிய கட்டுரைகளாகும். அப்போது விபுலானந்தருக்கு வயது 32. 1889ல் வெளிவந்த சபாபதி நாவலரின் திராவிடப் பிரகாசி கைக் கருத்துகள் அக்கால கட்டத்தில் தமிழ் நாட்டிலும் ஈழத் திலும் வாழ்ந்த சைவத் தமிழறிஞர்கட்டு ஊக்கழும் உற்சாக மும் தருவனவாயிருந்ததுடன் அவர்கள் மீது செல்வாக்கும்

செலுத்தியது. இரண்டு நாடுகளிலும் தமது இளமைப் பருவத்தைக் கழித்த விபுலானந்தர், இக்கருத்துகளால் பாதிக் கப்பட்டிருத்தல் இயல்லே. மரபுவழியாக வந்த சமயம் சார்ந்த தமிழ் உணர்வுக்கருத்து விபுலானந்தரின் ஆரம்ப எழுத்துகளிற் காணப்படுகிறது என்பதே நாம் இங்கு மனங்கொள்தக்கது.

இத்தகைய கருத்துகள், அவரது பிற்கால எழுத்துகளிற் காணப்படாமையும் சித்தாந்தக் கூட்டுக்குள் நின்று வெளிப் பட்டுச் சகல உலக இலக்கியங்களையும் மனித இலக்கிய மாகக் காலைகளின் போக்கு அவரது பிற்காலக் கட்டுரைகளில் தோற்றம் பெறுவதையும் காலைகளில் சபாபதி நாவலர், ஆறுமுக நாவலர் போன்றோரின் சௌலத்தமிழ் இலக்கிய மரபினின்று விபுலானந்தர் பிற்காலத்தில் மாறுபட்டுவிட்டமை புலனாவதுடன் வித்தியாசமான போக்கும் தெரிகிறது ”¹³

விபுலாநந்தரின் தமிழ் உணர்வு பற்றிய இத்தகைய பரிணாம வளர்ச்சியைச் சமயம் பற்றிய அவாகு உணர்விலும் சிந்தனைகளிலும் நாம் பெருமளவிற்குக் காணலாம். எனினும், இவைபற்றித் திட்டவட்டாகக் கூறுவதற்குத் தடையாக அமைவது சமயங்கள் பற்றிய அவாது ஆக்கங்கள் வெளிவந்த கால இடவிபரங்கள் தெளிவாக அறியப் படாமையே. அவை தெளிவாக அறியப்படின், அவரது சமயச் சிந்தனைகளின் பரிணாம வளர்ச்சியைத் தெளிவாக அறிந்து கொள்ளமுடியும்.

‘விபுலாநந்தர் உள்ளம்’ என்னும் தொகுதியில் அமைந்துள்ள கட்டுரைகள், விவேகானந்தன் பத்திரிகையில் 1926-27 ஆண்டுகள் காலப்பருத்தியில் வெளிவந்தன. ‘விபுலாநந்த அழுகம்’ என்னும் தொகுதியிலைமெந்துள்ள கட்டுரைகள், எப்பத்திரிகையிலும் வெளிவராமல் ஆசிரியரது கையெழுத்துப் பிரதிகளாகவே காணப்பட்டன. அதனாற் கால நிரணயம் செய்ய முடியவில்லை. 1922ம் ஆண்டு முதல் ‘செந்தமிழ்’ பத்திரிகையிலும் ‘ஸ்ரீராம கிருஷ்ண லிஜூயம்’ பத்திரிகையிலும் எழுதிய கட்டுரைகளுள் ஒரு பகுதி, ‘விபுலாநந்த செல்வம்,’ ‘விபுலாநந்த ஆராய்வு,’ ‘விபுலாநந்த வெள்ளம்,’ முதலிய தொகுதிகளாக வெளிவந்துள்ளன. ‘பிரபுத்தபாரதா,’

'வேதாந்தகேசரி' ஆசிய ஆங்கில இதழ்களில் 1940-41 காலப் பகுதியில் வெளிவந்த அவரது ஆங்கிலச் கட்டுரைகளின் ஒரு பகுதி, "Ancient Thoughts For Modern Man" என்னும் தொகுதியாக அண்மையில் வெளிவந்துள்ளது. இதுவரை தொகுதிகளாக வெளிவராத கட்டுரைகளுமின்றன.

சிறுவயதிலிருந்தே சைவசமயத்திலும் சைவசமய இலக்கியங்கள், தோத்திரப்பாடல்கள் முதலியவற்றிலும் ஊறித் திளைத்த போதிலும், மதக் குரோத்திற்கு இடமளிக்காத அவரது உள்ளம் பிறமதங்கள் கூறும் உண்மைகளைத் துருவித் துருவி ஆராயலாயிற்று. அவர் தமது வாழ்க்கையில் இந்து மத விழுமியங்களை மட்டுமன்றிக் கிறிஸ்தவம், இஸ்லாம், பெளத்தம் முதலிய சமயங்களின் விழுமியங்களையும் பின் பற்றியதையும், மற்றவர்களுக்கும் அவற்றைப் போதிக்க முன்னந்ததையும் அவரது ஆக்கங்கள் பலவற்றிலே காண முடிகின்றது.

1939ம் ஆண்டு, இமயமலைச் சாரலிலுள்ள மாயாவதி ஆசிரமத்துக்குப் புறப்படவிருந்த போது, யாழ்ப்பாணம் வண்ணை வைத்தீஸ்வரா வித்தியாலயத்தில் அளிக்கப்பட்ட பிரியாவிடை வைபவத்தையடுத்துப் பண்டிதர்களுடன் நகைச் சுவையாகப் பேசியபின் தம் நண்பர் ஒருவரிடம் பின்வருமாறு அவர் கூறியமையும் இங்கு மனங்கொள்தத்தக்கது;

"Every Pandit composed a song on me according to the Pandit's fashion!".

"This is an Island. Here we develop insular qualities only. We must go to the wide world to study men and things"¹⁴

1942-ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற மதுரை இயற்றவிழ் மகாநாட்டுக்குத் தலைமை தாங்கி பேருரை நிகழ்த்தியபோது, 'மூடநம்பிக்கையோடு கூடிய பெராளிக் மனப்பான்மை யென்னும் இருள் அகல்கின்றது. அறிவுக்குத் தோனுடைய இளவெழிலானது நம் உள்ளத்துக்கு உவாக்கையையும் உடலத்

துக்குப் புதிய வளிமையையும் தருகின்றது புத்தம் புதிய நூல்கள் பலவற்றைப் புனைந்து தமிழன்னையின் திருவடிகளிலே காணிக்கையாக வைப்போமாக....

“தமிழ் நூற்பாப்பினன் உள்கொண்டு நோக்குமிடத்துக் கடைச்சங்கத்திறுதிக் காலமுதல் இதுவரையும், தமிழ் மொழி யிலே வெளிவந்த நூல்களுட் பெரும்பாலன பல்லாகிய சமயங்களைத் தழுவிய நூல்களாமெனக் காண்கின்றோம். சபண, பெளத்த முனிவர்களும் சைவ வைணவப் பெரியார்களும் செய்தது போலவே, அண்மையிலே இந்நாட்டினரோடு கலந்த இல்லாமிய, கிறிஸ்தவ சகோதரர்களும் தத்தம் சமய உண்மைகள் பொதிந்த நூல்களைத் தமிழ் மொழியிலே இயற்றி வெளியிட்டனர். அங்குவமாதவின், தமிழ் வளர்க்கும் மகாநாடுகளும் கழகங்களும் உண்மை ஞானிகளைப் போலவே சாதிமத வேறுபாடினரி மன்பதையோரனவரையும் ஒப்பு நேக்குமியல்மினவாதல் வேண்டுமென்பது வெளிப்படை. சமயக்கணக்கர் தந்திறங்கேட்ட மணியேகளை, பல்வேறு சமயவாதிகளும் உரைத்தபொருளினை உள்கொள்க்கேட்டது போல, உண்மைத் தமிழன்பராயினார் தமிழிலுள்ள தலையாய சமயப் பெரு நூல்கள் அவ்வந்துவிளாலுணர்த்தப்படும் சமயங்களுக்குரியராகவில் அறிஞர்பாற் கேட்டமைவது சாலச்சிறப்புடையதாகும். சாதி, மத வேறுபாடின்றியும் அரசியற கட்சிப் பிரிவினையின்றியும் செய்தற்குரிய தொண்டு, தமிழ்க் கொண்டு.”¹⁵ எனவும், “சமயக் கணக்கர் தந்திறஞ் சாராது நடுநிலைமேனி எப்பாலார்க்கும் பொதுவாகிய நெறியினைக் காட்டிய வள்ளுவர் வாய்மொழியானது யாம் எல்லா நல்லையும் அடைதற்குரிய வழியினைக் காட்டுகின்றது.”¹⁶ எனவும் அவர் கூறியுள்ளமை அவரது சமயப் பொது நோக்கையும் உள்ப் பாங்கையும் வெளிப்படுத்துவதாக அமைந்துள்ளது.

விபுலானந்தர் நீற்றுக்கும் மேற்பட்ட சமயக்கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளார். எனிலும், உலகச் சமயங்கள் பற்றிய அவரது ரோக்கினைப் புலப்படுத்துவனவாக அண்மையில் வெளிவந்த “Ancient Thoughts For Modern Man”

என்னும் கட்டுரைத் தொகுதியில் அமைந்துள்ள கட்டுரைகள் பலவும், விஞ்ஞானத்தீபம், ஆங்கிலவாணி, மேற்றிசைச் செல்வம், நாகரிக வாலாறு, எகிப்திய நாகரிகம், யவன புரத்துக்கலைச் செல்வம், உலக புராணம், திருவமர்மார்பன் திருக்கோயிற் காட்சி முதலிய கட்டுரைகளும் அமைந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

விடுபலானந்தரால் 1932ம் ஆண்டு, வரலாற்று நோக்கில் ஏழுதப்பட்ட “The Development of Tamilian Religious Thought” என்னும் கட்டுரையின் இறுதியிலே, “பெருஞ் சிறப்பு வாய்ந்த பண்பாட்டைப் பெற்றுள்ள தமிழ் மக்கள், பாரதியை இரு கண்களாகக் கொண்டு உலகத்தைப் பார்ப்பார்களாக, அன்னமைக்காலக் கவிஞரான பாரதி, குறுகிய மனப்பாண்மையையும் அற்பமான சமூக சம்பிரதாயங்களையும் கடந்தவராக உயர்ந்து நிற்கின்றார். அவர் முன்னேறிச் செல்லும் வழி யே தெய்விக உணர்விற்கு நாம்மை அழைத்துச் செல்வது, சத்தியம், சிவம், சுந்தரம் ஆகியனவற்றின் மூலமே அந்தத் தெய்வீக உணர்வுதான் மகாகவி பாரதியாரின் உலகம் தழுவிய சமயசமரச நெறியின் மாண்பினைக் குறிப்பிட்டு அதை மக்களும் பின்பற்றுதல் வேண்டும்”¹⁷ எனக் குறிப்பிட்டுள்ளதை நோக்கத்தக்கது.

உலகின் முக்கிய சப்யங்களின் அடிப்படைக் கருத்துகள், உண்மைகள், நந்துவங்கள், அவ்வள்சமயங்கள் தோன்றி வளர்ந்து நிலைபெற்ற வரலாறு, ஒவ்வொரு சமயத்திலும் காலத்துக்குக் காலம் தோன்றிய சமயப்பெரிதீயர்கள் ஆற்றிய பணிகள், கிறிஸ்தவம், இஸ்லாம் முதலியசமயங்கள் தோன்றிப் பரவிய நாடுகளில் நிலவிய பூர்வீக சமயங்கள், அவற்றின் முக்கிய அம்சங்கள் முதலியவற்றை எல்லாம் தனித்தனி ஒவ்வொரு சமயங்களாகவன்றி, உலகச் சமய வரலாறு, இந்து சமயவரலாறு முதலியன பற்றி விளக்கிச் செல்லுமிடத்து ஒப்பு நோக்காக வண்ணய சமயங்களின் சிறப்பம்சங்களையும் போற்றிச் செல்கின்றார். உலகின் பெருஞ் சமயங்களில் காலத்துக்குக் காலம் ஏற்பட்ட குறைபாடுகள், ஊழல்கள் என்பவற்றைச் சுட்டிக்காட்டுமிடத்து அவை சமயங்களின் குறை

பாடுகளாகவன்றிச் சமயங்களைத் தமது சுயநல் நோக்கத்துக்காகப் பயன்படுத்த முயலும் பேராசை கொண்ட னிதரும் அதிகார வெறி கொண்ட ஆட்சியாளர்களும் மேற்கொண்ட நடவடிக்கைகளே அதற்குக் காரணம் என்றும், ஒவ்வொரு சமயத்திலும் தோன்றிய பெரியோர்கள் துயமனத்துடனும் மக்கள் நலன் விரும்பியுமே செயற்பட்டனர் என்பதையும், விபுலானந்தர் சந்தர்ப்பம் வரய்க்கும் போதெல்லாம் கட்டிக்காட்டத் தவறவில்லை.

அதேசமயம், உலகச் சமயங்கள் பற்றிய தமது கருத்து கண விபுலானந்தர் வெளியிடுமிடத்து வெறுமனே தான் தோன்றித்தனமாகவும் ஆதாரமின்றியும் கூறாது, வேண்டிய வேண்டிய இடங்களில் தருந்த ஆதாரங்களையும் வரலாற்று ஆசிரியர்களின் கருத்துக்களையும் ஏடுத்துக்காட்டித் தனது கருத்துக்களுக்கு வலுவுட்ட முயால்வணத்தையும் காணலாம்.

‘ஆண்மையும் பெண்மையும்’ என்னும் கட்டுரையில் அதற்கிண் உயர்வைப் பற்றி விளக்கிச் செல்லுமிடத்து, “அறம் வளர அனைத்தும் வளரும். இது உலக அரித்திரத்தினால் உணர்த்தப்படுகின்ற உண்மை. கொதம் புத்தர் தர்ம உப தேசம் செய்தார். அதன்பயணாக, அவர் காலத்திலே இந்தியா பலவகைச் சிறப்புகளையடைந்தது. நால்ந்தா, தகட்சிலம், காஞ்சிபுரம் ஆகிய இடங்களிற் சர்வகலாசாலைகள் எழுந்தன. எவ்விடத்துங் கற்றுவல்லேவர் பலர் நிறைந்திருத்தனர். சிறப்நால், சித்திர நால் என்றியை விருத்தியடைய, நாலெடங்கும் சித்திரங்களை நீத் சிறந்த கட்டிடங்கள் எழுந்தன,”¹⁴ எனப் புத்தர் அவதாரத்தினால் ஏற்பட்ட நன்மைகளைப் புகழ்ந்துள்ளார்.

பெருந்தேவ பாணி, அவதாரபுருஷரியல்வு முதலியதலைப்புகளில் அமைந்துள்ள அவரது பாடல்களில் வைணவ மதத்திலும் விஷ்ணுவின் மீதும் கொண்டிருந்த பற்றுதல் ஒரு புறம்; மறுபுறம், பெளத்த மதத்திலும் புத்தரிலும் கொண்டிருந்த மிகுதியான ஏடுபாடு ஆகியவற்றைக் காணலாம். பெளத்த மதத்தின் சிறந்த அம்சங்களை மனமாடப் போற்று

கிள்றார். உலகை உயிக்க அவதரித்த ஆசிய சோதியான
கௌதம புத்தரை வாய்த்துகின்றார்.

‘‘மருங்காகப் பலமரங்க ஸொருங்குபினைத்
தமைத்ததொப்ப மரபி னாலே
இரும்பார மிகத்தாங்கி நூற்றுவரைத்
தன்மேற்கொண் டெளிதாய்ச் செல்லும்
கருங்காகப் பொறைகமவாக் சிறுதுளிநீர்
அபிழ்ந்திமால்; கடவுள் முன்னோர்
வருந்தாது பலருக்குங் கதியளிப்பார்;
தமைக்கக் கூட வல்லார் கித்தர்.’’¹⁹

என அவதார புருஷர்களின் பெருமையையும், சித்தர்களின்
சிறுமையையும் ஒருங்கே வெளிப்படுத்துகின்றார்.

சவாயி விவேகானந்தர் ஒரு சந்தர்ப்பத்திலே, ‘‘புத்த
மதத்தைப் புறமதம் என்று ஒதுக்கி வைக்கும் குறுகிய மனப்
பான்மை, ஹிந்து சமய வாதிகள் சிலருக்கிடையில் இருந்து
வருகிறது. பொல்லாத சேயும் தாய்க்குப் பிள்ளையாய் இருந்து
வந்திரது. அந்த இனைக்கத்தை யாரும் மாற்ற முடியாது.
ஆனால், புத்தமதம் பொல்லத சேயன்று. தாய் மதமாகிய
ஹிந்து மதத்துக்கு அது பல நன்மைகளையும் புதியவறிபாட்டு
முறைகளையும் வழங்கியிருக்கிறது. உலகில் புத்தமதம்
சென்ற விடங்களிலெல்லாம் இந்தியாவின் பரமார்த்திகப்
பெருமையானது பாராட்டப்பட்டது...’’²⁰ எனக்கூறியுள்ளமை
விபுலானந்தாது கருத்துகளுடன் ஒப்புநோக்கற்பாலது.

கௌதம புத்தரைப் புகழ்ந்தது போன்றே நபிகள் நாயகம்
தோன்றியதால் ஏற்பட்ட பெருநன்மைகளை, ‘‘...இப்பரிசே
இஸ்லாம் மதஸ்தாபகாரிய முகம்மது நபி, அராபி நாட்டிலே
தர்மோபதேசஞ் செய்ததன் பயனாக, மேற்கே ஸ்பானியா
முதல் கிழக்கே இந்தியா வீராகவுள்ள தேசங்களைத்தும்
இஸ்லாமிய மதத்தவரது ஆட்சிக்குப்பட்டன. எங்களும் சர்வ
கலாசாலைகளும், சிறந்த கட்டிடங்களும் எழுந்தன. நாகரிக
மற்றிருந்த அராபிய மக்கள் நாகரிகத்தின் உச்சியை அடைந்

தார்கள், இவையெல்லாம் உலக சரித்திரத்தினால் உணரப் படுகின்ற உண்மைகளாகும்,....²¹ எனப் புச்சுந்துள்ளார்.

அதேசமயம் மதமாற்ற முயற்சிகளை விபுலானந்தர் விரும்பியதில்லை. ஆன்மசக்தியைப் பற்றி விளக்கிச் செல்லு மிடத்து, வெற்றியும் தோல்வியும் ஆன்மசக்தியினால் எய்தப் படுவன. மேலைத்தேசத்திலிருந்து இந்த நாட்டுக்குக் கிறிஸ்தவ போதனை செய்யும் பொருட்டு வந்த போதகர், ஆன்மசக்தியை ஆதாரமாகக் கொண்டிருந்த காலத்தில் அவருடைய மதம் சிறிது வேருள்ளியது. பிற்றைநாளில் இம்மதபோதகருட் சிலர் பொன்னைத் தருகிறோம், பெண்ணைத்தருகிறோம், எம்முடைய சமயத்தைக் கைக்கொண்டபின் நுமக்கு லெளகீக விருத்தியுண்டாகும் என்று கூறியதன் பயனாகக் கிறிஸ்து மதமானது கீழ்ணத்தைசையயடைந்தது. நாம் நம்மிடத் துள்ள ஆன்மசக்தியை விருத்தி செய்து, நமது தேசத்துக்குத் தொண்டு பூண்டொழுகுவோமாயின் பிறமதத்தாருடைய போதனை நமது சகோதர சகோதரிகளிடத்திற் பலிக்காது.”²² என அவர் கூறுவது கவனிக்கத்தக்கது.

1941ம் ஆண்டு ‘பிரபுத்தபாரத’ என்னும் பத்திரிகையில் ‘Religious Revival in Medieval India’ என்னும் தலைப்பில் வெளிவந்த விபுலானந்தரது நீலமான கட்டுரை, அவராலேயே “தென்னாட்டில் ஊற்றெடுத்த அன்புப் பெருக்கு, வடநாட்டிற் பரவிய வரன்முறை” எனத் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு வெளிவந்தது. இக்கட்டுரையில் உலகப் பெருஞ்சமயங்களாகிய கிறிஸ்தவம், இஸ்லாம், இந்துமதம், பொத்தம் ஆகிய வற்றின் அடிப்படை அம்சங்கள் பலவற்றைப் போற்றுவதுடன் ஒப்புதோக்கியுள்ளமையும் மனங்கொள்தத்தக்கது. உலகின் பலவேறு பாகங்களிலும் ஏக்காலத்திலும் வெவ்வேறு காலகட்டங்களிலும் மகானங்கள் பலர்தோன்றி உலகை உய்விக்க முயன்றனர்; அர்ணது முசற்சியினாலேயே உலகம் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது என்னும் கந்தக்களை அவற்றிலுடாக ஆசிரியர் வெளிப்படுத்த முயன்றுள்ளார்.

இக்கட்டுரையிலே வைனவப் பெரியாரான் சட்கோபரின் புக்கறை விளக்கிச் செல்லுமிடத்து ஒப்பு நோக்காக, “முன்னா விலே பலச்சதீன் நாட்டுப் பெத்தலகேம் நகரிலே ஒரு தெய்வக் குழந்தை பிறந்தபோது, சீழ்த்தினையிலே ஒரு விண்மீன் தோற்றுக் கண்டு அதனைப் பின்தொடர்ந்து சென்ற ஞான வான்களைப் போல...”²³ எனக் கிறிஸ்துவின் பிறப்பினது விசேடத்தையும்,

“சட்கோபரது தந்தையார் திருக்குருக்குத் தலைமை தாங்கிய காரிமாறர்; தாயார் உடைய நங்கையார். இவர் தமது தலைப்பையளாக உதித்த சட்கோபர் பிறந்தநாள், சாக்கிய குலத்தோன்றலாயும் புத்த தேவரென விளங்கிய சித்தாத்த குமாரர் உலகிலே தோன்றிய நாளாகிய வைகாசித் திங்கள் நிறையதி நாளாகும்.”²⁴ எனப் புத்தர் தோன்றியதையும் புகழ்ந்துள்ளார்.

தமிழ் நாட்டில் ஊற்றெடுத்த அன்பு மார்க்கமாகிய பக்தி நெறி, இந்தியா எங்கனும் பரவியதோட்டையாது கடல் கடந்த நாடுகளிலும் செல்வாக்குப் பெற்றவாற்றினை விளக்கிச் செல்லும் விடுவான்ந்தர் இடையிலே, அப்பக்தி இயக்கத்தை ஒத்த ஒரு சமயம் அதேகாலப் பகுதியில் தோன்றி மிகவேகமாகப் பரவியதைக் குறிப்பிடுமிடத்து, “சாதி பேத மின்றிச் சமய ஒற்றுமையினாலே மக்கள் உடன் பிறந்தார் போன்று வாழ்தலையும் ஆண்டவனுக்குத் தாம் அடிமைகள் எனக் கொள்ளுதலையும் அறத்தாறாகக் கொண்ட சமய நெறி யொன்று அக்காலத்திலே அராபி நாட்டிலே தோன்றியது. அச்சமயமானது பாரத நாட்டினுள்ளே புகுதற்குரிய காலம் அனுங்கிவந்தது. மேலே குறித்த அறநெறிகள் அராபி நாட்டிலே வளர்ச்சியெய்திய காலத்திலேயே, தமிழ் நாட்டு ஞானவான்களும் அக் கொள்கைகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஒரு புதிய சமுதாயத்தினைத் தயநு நாட்டிலே நிறு வினார்கள். மக்களுடைய தனித்த வாழ்க்கையினையும் செய் வினையும் கூட்டமாகக் கூடிவாழும் வாழ்க்கையினையும் நியதி செய்கின்ற தெய்வ சக்தியின் ஆற்றல் ஏத்துணை அறிவுத் தொன்று அராபி ஏக் காலத்தில் தமிழ் நாட்டிலும் அராபிய

நாட்டிலும் தோன்றிய சமய எழுச்சிகளுக்கிடையிலே காணப்பட்ட பொதுமைப் பண்புகளை எடுத்து விளக்கி, வியக்கின்றார்.

இஸ்லாமிய மதமும் நாகரிகமும் தோன்றிப் பரவியவாற் றையும் அதன் தாக்கங்களையும் விரிவாக ஆராய்ந்துள்ள “இஸ்லாமிய நாகரிகத்தின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்”²⁶ என்னும் நூலின் ஆசிரியரது கருத்துகளுடன் விபுலானந்தின் மேற்கண்ட கூற்று ஒப்பு நோக்கத்தக்கது.

பல்லவர் காலப் பக்தி இயக்கத்துக்கும் இஸ்லாமியச் சூபிகள் மார்க்கத்துக்குமிடையிலான நெருங்கிய ஒற்றுமைகள் பலவற்றைப் பேராசிரியர்கள் உணவேஸ், தில்லைநாதன் ஆகி யோரும் கவி கா. மு. ஷெரிப் முதலியோரும் விரிவாக எடுத்துக் காட்டியுள்ளை இங்கு மனங்கொள்த்தக்கது.²⁷

தொடர்ந்து அதே கட்டுரையில், தமிழ் நாட்டிலும் அராபியாவிலும் மேற்கண்ட அற்புத நிகழ்ச்சிகள் நடைபெற்ற காலத் தில், இந்தியாவிலே கௌதம புத்தரும் சீனாவிலே கோண பூசியஸ், லாஷ்ட்சே ஆகியவர்களும் யவன தீசத்திலே பைதா கோரஸ் என்பவரும் தோன்றி ஏற்றதாழ ஓரேவிதமான அற நெறி முடிவுகளையே போதித்தமையை விளக்கி வியக்கின்றார்.

இந்தியாவிலே ஆங்கிலேயர் ஆட்சி ஏற்பட்டத்தைத் தொடர்ந்தே, இந்துக்களுக்கும் இஸ்லாமியர்களுக்குமிடையில் பகைமயுணர்வு பெருகியதாகவும் அதற்கு மூலகாரணம் ஆங்கிலேயரின் பிரித்தானும் தந்திரமே எனவும் இந்துக்களுக்கும் இஸ்லாமியர்களுக்குமிடையில் பகைமயுணர்வை வளர்க்கும் நோக்குடனேயே ஆங்கில வரலாற்றாசிரியர்கள் பலர், இந்திய வரலாற்றினை எழுதியுள்ளனர் எனவும் இன்றைய வரலாற்றாசிரியர்கள் பலரும் சுட்டிக் காட்டியுள்ள அதேசமயம் ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக்கு முன்பு இந்தியாவில் ஆட்சி புரிந்த முகலாயச் சக்கரவர்த்திகள் காலத்தில், இந்துக்

களுக்கும் இஸ்லாமியர்களுக்குமிடையில் நிலவிசா ஒற்றுமையையும் பிள்ளைப்பையும் ஆதாரங்களுடன் விளக்கியுள்ளனர்.

“இஸ்லாம் இந்து மதத்திற்கு விரோதமானதா?” என்னும் நாலில் கனி கா. மு. ஷெரிப் மேற்கண்டகருத்துகளையெல்லாம் ஒருங்கு திரட்டி விளக்கியுள்ளமை அவதானித்தற்குரியது.²⁸

ஆயின், சுவாமி விபுலாநந்தரோ 1941ம் ஆண்டே இஸ்லாமிய நெறிக்கும் கைவ வைணவப் பக்தி நெறிக்கு மிடையிலான நெறுங்கிய ஒற்றுமைகளைச் சுட்டிக் காட்டிய தோடு, மேற்கண்ட கட்டுரையிலே இந்தியரவை ஆண்ட இஸ்லாமிய ஆட்சியாளர்களுக்கும் இந்துக்களுக்குமிடையில் நிலவிய நெறுங்கிய பிள்ளைப்பினை விரிவாக விளக்கியுள்ளார். அவற்றுள் ஒரு பகுதி வருமாறு:

“ஆண்டவனிடத்துப் பகுதியும் மக்கள்பால் அன்பும் இசை சிற்பம், கவிதை முதலிய அழகுக் கலைகளும் இந்துக்களுக்கும் முகலாயர்களுக்கும் பொதுவுடையையாக இருந்தன. முகலாயர்கள் மங்கோலிய இனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள், அவர்களது முன்னோர்கள் நித்தியமான நீலவானத்தை வழிபட்ட ஷாமா மதத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். தாழை மதம், புத்த மதம் ஆகிய வற்றைப் போல ஷாமா மதமும் அழகுக் கலையைப் பேணிய மதமாகும். முகலாயர் காரானிய அழகுக் கலையில் நன்கு படிந்தவர்கள். சில முகலாயச் சக்கரவர்த்திகள் இந்துசமயத் தாய்மானின் மக்களாய், இந்து சமயத்தையும் இஸ்லாமிய சமயத்தையும் சமரசப்படுத்த முயன்றார்கள் என்பதை இதிகாச நூல் வாயிலாக அறிகின்றோம். இஸ்லாமியராகிய அக்பர் சக்கரவர்த்தி, இந்து சமய மனையிலே வளர்ந்தவர், இவர், இரு சமயங்களையும் சமரசப்படுத்திய மதமொன்றினை ஆக்குதற்கு முயன்றார்.....”²⁹

இதே கட்டுரையின் இன்னுக்கொட்டி இடத்தில் இராமாநந்தரின் சீடர்களாகச் சக்கியியராகிய இரவிதாசரும் இஸ்லாமிய நெசுவதாராகிய காரீர்தாஸரும் உழுவாகிய தன்னரும் நாலிதாகிய பேணரும் பத்மாவத்யேணரும் பெணரும் சாதி, மத, குல, இன், பால் பேதங்களின் நிப் பங்கு கொண்டிருந்தனமல்லது

வீளக்கிச் செல்லுமிடத்து, “ஆதம் ரூன்த்தை அடைத்த கபிர் நாடெங்கும் சென்று இஸ்லாமிய மதத்திற்கும் இந்து மதத்திற் குமிடையேயுள்ள சமரசத்தினைப் போதிப்பாராயினார். அவருடைய பாடல்களும் உபதேசங்களும் ஆண்டவன்பால் உள்ளபடி வேட்கையையுடைய மக்களுக்குப் பொதுச்சொத்து ஆயின. இந்துக்களுடைய தெய்வம் காசியிலும் இஸ்லாமியருடைய தெய்வம் மக்கத்திலும் இருக்க அனைவருக்கும் பொதுவாகிய தெய்வம் எல்லா உயிர்களின் இதயத்திலும் இருக்கின்றதெனக் கபிர் கூறினார். இந்த அற்புதவாகசும் கபிர்தாஸ்ருடைய போதனை களின் ஏல்லவாகசும் ஆயிற்று.....”³⁰ எனக் கூறியுள்ளதுடன் கபிர்தாஸர் இந்து இஸ்லாம் மதங்களிடையே சமரசத்தினை ஏற்படுத்த முயன்ற மையையும் ஏற்றிப் போற்றியுள்ளார்.

இந்து-இஸ்லாம் மதங்களுக்கிடையிலான ஒற்றுமைகளை வலியுறுத்தும் அதிகமான கட்டுரைகளை, விடுலானந்தர் 1940களிலேயே எழுதியுள்ளார் என்பதும் அக்காலப் பகுதியில் இந்தியாவில் இந்து-முஸ்லிம் பிரச்சினை தீவிரமடைந்து கொண்டிருந்தது என்பதும் அவதானிக்கத்தக்கவை.

மேலும் இதே கட்டுரையில், பதினெந்தாம் நாற்றாண் டிலே தோன்றிய சீக்கிய மதத்தின் ஆரம்பகால வரலாற்றினை யும் அம்மதத்தினை ஸ்தாபனம் செய்த குருநானக் என்னும் குவரின் சிறப்பியல்புகளையும் இடைக்கால இந்தியாவின் சமயவளர்க்கி வரலாற்றிலே சீக்கிய மதம் ஏற்படுத்திய புத்துணர்க்கியையும் சிலருக்குத் தூக்க கூறியுள்ளார்.

‘திருவமர்மார்பன் திருக்கோயிற்காட்சி’ என்னும் கட்டுரையில், (இது கவிதையாக கட்டுரையா எனத் தீர்மானிக்க முடியாத வகையில் ஏறத்தாழ அரைவாசி கட்டுரையாகவும் அரைவாசி கவிதையாகவும் அமைந்துள்ளதனால் கவிதைத் தொகுதியிலும் கட்டுரைத் தொகுதியிலும் இடம்பெற்றுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது) டல்லிமாநகரில் இந்நூற்றாண்டில் அமைக்கப்பட்ட ‘இலக்ஷ்மீ நாராயண மந்திர்’ என்னும் ஆலயத்தினை

நேரிறசென்று தரிசித்தபின் அக்கோமிலின் சிறப்பினைப் பாடலாக வடித்துள்ளார். அப்பாடற் பகுதியில்,

சாங்கியக் கபிலனும் தன்வந் திரியும்

மன்னிய சதுக்கம் வலப்பா லதுவே

உண்மைநிலை தொலைகளவி

ணோழிந்தநிலை கொடுங்காமாம்

எண்ணுபொரு ணஷஷநீக்கல்

இவைசீலம் இமயமெள்ளி

அறுநான்கு தத்துவமும்

ஆய்ந்துரைக்கும் கபிலமுனி

இடப்பாற் சதுக்கத்து மழுப்படை ராமனும்

சீதைகேள்வனும் யாதவ ரிரையும்

அருளாறம் பகர்ந்த பெருவிறற் புத்தனும்

தத்தம் உயர்மொழி தந்துநின் றனரே.³¹

எனப் பல்வேறு சமயத் தெய்வங்களையும் அவதார புருஷர்களையும் புகழ்ந்துரைத்துள்ளை நோக்கத்தக்கது.

‘புகுப்தர்’³² என்னும் தலைப்பிலமைந்த பாடற் பகுதியிலும் (மொழிபெயர்ப்பு) புத்தரை அருள் வள்ளல் எனவும், அவரது போதனைகள் மன்பதையின் உடல் உள் நோய்களைப் போக்கவல்லன எனவும் அவரது சீடர்கள் மக்களது அறியாமையினையும் பாவத்தினையும் போக்கவல்ல வர்கள் எனவும் புகழ்ந்துள்ளார்.

‘மேற்றிசைச் செல்வம்’ என்னும் தலைப்பிலே சற்று நீளமாக இரு கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளார். இவ்விரு கட்டுரைகளிலும் ‘நாகரிக வாலாறு’, ‘எவிப்திய நாகரிகம்’, ‘யவன புரத்துக் கலைச் செல்வம்’ “The New Attitude Towards Religion”, ‘Permanent Values in A Changing World’, ‘The Scientist and the Mystic’, ‘Civilization, New and Old,’ ‘Social Justice and Religious Toleration’ முதலிய கட்டுரைகளிலும் கிறீஸ், கோம் உட்பட ஜேரோப்பிய

நாடுகள், எகிப்து முதலியவற்றின் புராதன வரலாறு, நீக்கிம், கலைகள், இலக்கியங்கள், தத்துவங்கள் முதலிய வற்றினை விளக்கிச் செல்லுமிடத்து, விறிஸ்தவம், இஸ்லாம் ஆசிய சமயங்கள் பரவுவதற்கு முன்பு அந்நாடுகளில் நிலவிய பூர்ணிக மதங்கள், அவற்றின் கொள்கைகள், வழிபடுத்தெய்வங்கள், அவற்றுக்கும் கீழை நாடுகளின் சமயங்களுக்கு மிடையிற் காணப்பட்ட ஒற்றுமைகள், காலத்துக்குக் காலம் சமயங்களிற் பாதிப்புகளை ஏற்படுத்திய காரணிகள், உலகச் சமயங்களது வரலாற்றில் காலத்துக்குக் காலம் ஏற்பட்ட குறை பாடுகள், ஊழல்கள், அவற்றுக்கான காரணங்கள், காலத்துக்குக் காலம் அவதரித்த சமயம் பெரியார்கள் சமயங்களுக்குப் புத்துயிரளித்தமை, சமயச் சிந்தனைகளில் ஏற்பட்டு வந்த மாற்றங்கள் முதலியன பற்றி விரிவாக நோக்கியுள்ளார்.

கிறிஸ்தவர்களுக்கும் இஸ்லாமியர்களுக்குமிடையில் இடம் பெற்ற சிலுவை யுத்தம், கிறிஸ்தவர்களுக்கிடையில் இடம் பெற்ற முப்பதாண்டுப் போர், இந்து-முஸ்லிம் கலவரங்கள், சௌவ, வைணவ-சமண, பெளத்த மோதல்கள் முதலியன பற்றி ஆங்காங்கே ஆசிரியர் சுட்டிக்காட்டி, சமயச் சகிப்பின்மை, அறியாமை, சமயங்களின் அடிப்படை உண்மைகளைப் புரிந்து கொள்ளாமை முதலியன காரணமாகவே இத்தகைய சமயப் பூசல்கள் இடம்பெற்றுள்ளன என்பதையும் போகை கொண்ட மனிதனும் அதிகாரவெறி பிடித்த ஆட்சியாளர்களும் சமயச் சன்னடகளையும் பூசல்களையும் தீவிரம் பெறக் கொண்ட என்பதையும் ஆதாரங்களுடன் விளக்கிச் சமயசமரச உணர்வினை ஏற்படுத்த முயன்றுள்ளமையை மேற்கண்ட அவரது ஆக்கங்களிற் காணலாம்.³³

“As A Nation Thinketh” என்னும் கட்டுரையில் சோதி நிவேதித்துயின் தலைசிறந்த கூற்று³⁴ ஒன்றினை மேற் கோளாக எடுத்துக் காட்டியனின், பல்வேறு விடயங்களையும் விளக்கிச் செல்கிறார். எகிப்து, பழையேறியா, அசிரியா, சால்தியா, கிறீஸ், சோம் நாகரிகங்கள் தோன்றித் தழைத் தோங்கி மறைந்தவற்றையும் அதற்கான காரணங்களையும் இந்தியா, சீனா முதலியவை நிலைத்திருப்பதையும் அதற்

கான காரணங்களையும் அலசியபிள்ளை, இந்தியாவில் அசோகப் பேரரசும் சோழப் பேரரசும் கடைப்பிடித்த வெளிநாட்டுக் கொள்கைகளையும் சமயப் பொறையையும் சுட்டிக்காட்டி, இந்திய மண்ணுக்குச் சமயப் பொறை புதியதொன்றல்ல என்னும், இன்றைய இனக் குரோத மனப்பான்மை கொண்ட அரசியல்வாதிகளின் முயற்சிகளைப் போன்று அவை வெறுமனே சந்தர்ப்பவாதக் கொள்கைகளின் அத்திவாரத்திற் சுட்டியெழுப்பப்பட்டனவல்ல வென்றும் விளக்கியுள்ளமை கவனத்திற் கொள்ளத்தக்கது.³⁵

சமன், பெளத்த மதங்கள் வற்புறுத்திய துறவு நெறி யினையும் துறவு நெறி சார்ந்த கருத்துகளையும் விபுலாநந்தர் அதிகம் சிலாகித்துக் கூராவிட்டனும் நுண்களை, அறிவியல், மருத்துவம், அளவையியல், இலக்கணம், இலக்கியம் முதலிய துறைகளில் சமன், பெளத்த துறவிகள் ஆற்றியுள்ள ஒப்பற்ற பங்களிப்பினையும் நாலுந்தா, தகட்சீலம், காஞ்சி, மதுரை, சரவணபெல கோலா, சிறீதான்யகடக, அமராவதி முதலிய இடங்களில் சமன் பெளத்த துறவிகள் நிறுவி நிர்வகித்த புகழ் பூக்த கல்வி நிலையங்களையும் அவை கல்வித்துறை வளர்ச்சிக்கு ஆற்றியுள்ள ஈடுணையற்ற பங்களிப்பினையும், அஜந்தா, சித்தன்னவாசல் முதலிய குகைகளில் அவர்களால் வரையப்பட்ட ஓவியங்களின் சிறப்பியல்புகளையும், இரசாயனம், மருத்துவம், அளவையியல் முதலிய துறைகளின் வளர்ச்சியில் நாகார்ஜூனா, திக்நாகர் முதலியோர் கொண்டிருந்த பெரும் பங்கினையும் மனப்பதைக்கான இத்துறவிகளின் சேவை தென் இந்தியா, வட இந்தியா, சீனா, தென்கிழக்காசியா, இலங்கை முதலிய நாடுகளிலும் பரந்து காணப்பட்ட நைதயும் ஆங்காங்கே விரிவாக எடுத்துக் காட்டிப் புகழ்ந்துள்ளமை மனங்கொள்த் தக்கது.³⁶

இதுபோன்றே, மனப்பதைக்குத் தொண்டு புரிதல் என்ற வகையில் விரிஸ்தவ மதத்துறவிகள் ஆற்றியுள்ள அளப்பரிய பணிகளையும் ஆங்காங்கே விரிவாக எடுத்துக்காட்டிப் போற்றி யுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.³⁷

தம்மதம், பிறர்மதம் என்ற வேறுபாடின்றியும் மதக்குரோத மனப்பாங்கு சுற்றேனும் இன்றியும் உலகச் சமயங்

களின் அடிப்படை உண்மைகளையும் சிறப்பம்சங்களையும் ஒருமைப்பாட்டையும் எடுத்துக்காட்டி விரிவாக நோக்கியுள்ள விபுலாநந்தர் உலக மக்களை நோக்கி விடுக்கும் செய்திகள் இவைதாம்: உலகச் சமயங்கள் எல்லாம் எல்லோராலும் மதிக்கப்பட வேண்டும்; அவற்றின் சிறந்த அம்சங்கள் போற்றப்பட வேண்டும்; சமயப் பொறையுடையவர்களாக விளங்க வேண்டும்; உலகச் சமயங்களையும் சமயப் பெரியார்களையும் அவதார புருஷர்களையும் அவர்கள் போதித்த உண்மைகளையும் ஒருமைப்பாட்டையும் கற்றறிந்து, அவற்றை நடைமுறையிற் கடைப்பிடிக்க வேண்டும். மேலெத் தேயப் பண்பாட்டம்சங்களை கீழூத்தேயம் புரிந்து கொள்ளல் வேண்டும். அதேபோன்று, கீழூத்தேய ஆத்மீக பண்பாட்டுச் செல்வங்களையும் பாரம்பரியங்களையும் மேலெத்தேயம் கற்றறிந்து புரிந்து கொள்ளல் வேண்டும். இத்தகைய பராஸ்பரம் புரிந்து கொள்ளல் மூலமே நாம் இவ்வுலகில் அன்பு. இரக்கம், மனோபக்குவம், சகோதரத்துவம், நீதி, அமைதி முதலியலற்றை நிலைநாட்ட முடியும்.³⁸

சான்றாதாரம் :

1. அம்பிகைபாகன், ச. விபுலாநந்தர் உள்ளம். 1976. இத்தொகுதியிலமைந்துள்ள சில கட்டுரைகளில் இத்தகைய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன.

2. சுவாமி சித்பவானந்தர், ஸ்ரீ விவேகானந்தர்ஜீவிதம் 1974, பக். 164.

3. மணி, பெ. சு., சுவாமி விபுலாநந்தர், 1992 பக். 46.

4. சுவாமி அஜராத்மானந்தர், “சிக்காகோ, சர்வமத மகா சபையில் சுவாமி விவேகானந்தர் வீரகர்ஜூனே”, தினகரன், செப்டம்பர், 11. 1892.

5. சுவாமி சித்பவானந்தர், ஸ்ரீவிவேகானந்தர் ஜீவிதம், 1974. பக். 164.

6. இது பற்றி ந. நடராசா எழுதியின் “மட்டக்களப்பு மக்களது சமய சமரப் பண்பாடு” என்னும் விரிவான கட்டுரையில் சான்றாதாரங்களுடன் நோக்கியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. நடராசா, F.X.C., (தொகுப்பாசிரியர்) மட்டக்களப்பு மக்கள் வளமும் வாழ்க்கையும். 1980. பக். 72-81.

7. மேலது நூல். பக். 72-81.

8. ஜோப்பு அடிகள், வண.ஆர்.எஸ்., “கிறிஸ்தவர்களுக்கும் சுவாமி விபுலானந்தருக்கு பிடிடயில் நிலவிய அன்னியோன்னிய தொடர்புகள்.”

சுவாமி விபுலானந்தர் நூற்றாண்டு விழாமலர், மட்டக்களப்பு, 1992. பக். 125.

9. சுற்குணம். எம்., (மலர் ஆசிரியர்) அடிகளார் படிவமலர், 1969 பக். 51.

10. திருநாவுக்கரசு, மு., (தொகுப்பாசிரியர்) விபுலானந்த அடிகள், 1951, பக். 66-67.

11. மகாகவி பாரதியார் கவிதைகள், தோத்திரப் பாடல்கள், பக். 154.

12. மேலது நூல். பக். 153.

13. மென்னாகுரு. சி., “விபுலானந்த அடிகளாரது தமிழ் உணர்வு பற்றிய ஒர் ஆய்வு”

கமலநாதன், சா. இ., (தொகுப்பாசிரியர்), சுவாமி விபுலானந்தர் நூற்றாண்டு விழா; நினைவுமலர், மட்டக்களப்பு, 1992, பக். 207.

14. திருநாவுக்கரசு, மு.. (தொகுப்பாசிரியர்) விபுலானந்த அடிகள், 1951, பக். 46.

15. செல்வநாயகம், அருள், (தொகுப்பாசிரியர்) விபுலானந்த ஆராய்வு., 1965, பக். 111-112.

16. மேலது நூல்: பக். 114.
17. மணி. பெ. ச., சுவாமி விபுலாந்தர், 1992,
பக். 88-89.
- 18: அம்பிகை பாகன், ச.. (தொகுப்பாசிரியர்), விபுலா
நந்தர் உள்ளாம், 1976, பக். 42.
19. செல்வநாயகம். அருள்., (தொகுப்பாசிரியர்),
விபுலாநந்தக் கவியலர், 1965, பக். 29.
20. சுவாமி சித்பவானந்தர், ஸ்ரீ விவேகானந்தர் ஜீவிதம்
1974, பக். 101-102.
21. அம்பிகைபாகன், ச., மேலது நூல், பக். 42.
22. மேலது நூல், பக். 44.
23. செல்வநாயகம், அருள்., (தொகுப்பாசிரியர்),
விபுலாநந்த ஆராய்வு, 1965, பக். 122.
24. மேலது நூல், பக். 123.
25. மேலது நூல், பக். 128-129.
26. நாளிர், எம். எச். எம்., இஸ்லாமிய நாகரிகத்தின்
தோற்றமும் வளர்ச்சியும், 1991.
27. ஷெப். கா. மு., இஸ்லாம். இந்து மதத்திற்கு
விரோதமானதா? 1989.
28. பேலது நூல்.
29. செல்வநாயகம், அருள்., (தொகுப்பாசிரியர்),
விபுலாநந்த ஆராய்வு, 1965, பக். 129-130.
30. செல்வநாயகம், அருள்., (தொகுப்பாசிரியர்).
விபுலாநந்த இன்பம், பக். 177.
31. திருநாவுக்காச, மு., (தொகுப்பாசிரியர்). விபுலா
நந்த அடிகள், 1951, பக். 93-99.

இந்நாலிற் கவிதைப் பகுதியிலே 3ய மேற்கண்ட கட்டுரை சேர்க்கப் பட்டுள்ளது. அத்துடன் அதன் தலைப்பு “தில்லி மாநகர்த் திருமருமார்பன் திருக்கோயிற் காட்சி” என்றே அமைந்துள்ளது. ஆயின் ‘விபுலாநந்த ஆராய்வு’ என்னும் கட்டுரைத் தொகுதியில் (பக். 115-120) ‘திருவமர்மசர்பன் திருக்கோயிற் காட்சி’ என்றே தலைப்பு அமைந்துள்ளது. இது போன்று பாட பேதங்கள் பல இடம்பெற்றுள்ளமை கவனத் திற்குரியது.

32. திருநாவுக்காச, மு., (தொகுப்பாசிரியர்), விபுலாநந்த அடிகள், 1951. பக். 82-85.

33. எடுத்துக்காட்டாக அவரது கூற்றுகள் சிலவற்றை இங்கு நோக்கலாம்:

“Social Justice and Religious Toleration” என்னும் தலைப்பிலமைந்த கட்டுரையில்,

“Religious intolerance in the past led to the setting up of religious oligarchies. The Pope of Christendom had the power to make and unmake kings. The breaking away of whole countries from the Church may be traced to exercising of this power. In the present day, the only country in which supreme temporal power is combined with supreme spiritual power is Tibet, where the Dalai Lama is the sovereign ruler of the country and also the spiritual father of all his subjects..... This necessitates that the citizens of free democratic countries should learn to respect the religious faiths of their neighbours. .... Religious toleration is a necessary concomitant of the development of democracy. (Swami Vipulananda, Ancient Thoughts For Modern Man, 1992, pp. 108 - 109).

34. Swami Vipulananda, Ancient Thoughts For Modern Man, 1992, pp. 209, 212 - 214.

"A nation becomes whatever she believes herself to be. She is made great, not by her relative superiority, but by her thought about herself. It becomes important, therefore, to ask - what conception of her own nature and power forms the inheritance of India" - Sister Nivedita.

35. "The emperor Asoka the noblest monarch to grace this planet of ours, sent expeditions to the four corners of the then - known world not for aggrandizement or exploitation, nor for crippling others mentally and morally so he and his people may keep others in eternal subjections. ----- The Chola dynasty of South India in the heyday of its glory extended its sway not only over a great part of India, but also over Ceylon, Burma, Malaya, Java and other places commonly spoken of as Greater India? What was the foreign policy of the Chola emperors? It was not different from the foreign policy of emperor Asoka. Buddhism and Hinduism flourished side by side in the Chola dominions. Both enjoyed royal patronage. Religious toleration is nothing new to the soil of India, and it is not based upon mere expediency as some communally-minded politicians of today attempt to maintain."

36. Swami Vipulananda, Ancient Thoughts for Modern Man, 1992, Pp. 158 - 159, 213 - 214, 108 - 109, 112.

37. -Ibid- p p. 228-230, 232-235, 113, 119

38. -Ibid- p p. 112, 114.

"The East must understand Western Culture and the West likewise should learn to evaluate the cultural treasures of the East. The mutual understanding can only be secured by sympathy, insight and co-operation. The Prophets of all nations exhort us to

rise above the entanglements of matter and realize our spiritual unity of God."

"...The four great religions of the world had their origin in Asia. All of them carry the messages of peace and goodwill, sympathy and tolerance. They claim as their adherents the overwhelming majority of the human race. If they can come together and act in harmony, they can fight the forces of irreligion and help a wearied world to set itself in order. This is expected of them, will they do it?"

(Ancient Thoughts for Modern Man, 1992, pp. 186.)

"A truly religious man should think that other religions are also so many paths leading to the Truth. He should always maintain an attitude of respect towards other religions."

-Sri Ramakrishna

3. விபுலாந்துரின் நோக்கில் சமயமும் வாழ்வும்

“சமயம் மனிதனின் வாழ்வு; அவனது ஆன்றாவின் ஓளி; உலகில் வாழும் மார்க்கத்திற்குத் தீபம்; மனிதனின் இலட்சிய மாம், சத்தியத்தின் உயிர்தாடி; வாழ்வின் பேரின்பார்; அமைதியின், நித்தியத்தின் பூரணத்துவம்.”¹ என்பதும், “எல்லா மானிடிடமும் தெய்வீகமுறைகளின்றது. இம்மானிட உடல் இறைவனின் ஆலயமாகும். இதனை இருளில் வைத்திருக்க வாகாது. அதனுள் அறிவுச்சீர் ஏற்றப்பட வேண்டும். அறிவி விளக்கானது இறைவனைப் போன்றது. அது கல்வியாகும். இறைவனைப் பற்றிய அறிவின் வழியாக, நூனோதயம் பெறுதல் வேண்டும்.”² என்பதும் ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண பரமகம் சரின் அருள்வாக்குகளாகும்.

மனிதனை நல்வழிப்படுத்தவும் வாழ்வைச் செம்மைப் படுத்தவுமே காலத்துக்குக் காலம் உலகிற் பலவேறு சமயங்களும் சமயப் பிரிவுகளும் தோன்றலாயின. “வாழ்க்கை, நெறிமுறைகளுக்கு இசைந்தவாறு அமையவேண்டும் என்ற கவலை அரும்பும் நிலையே சமயத்தின் தோற்றமாகும்” என்பர். அவ்வாறு தேரன்றும் சமயங்கள், காலப் போக்கில் ஊழல்களுக்கும் சாதாரண மக்கள் பின்பற்ற முடியாத கடின மரன் கட்டுப்பாடுகளுக்கும் நெறிமுறைகளுக்கும் இடமளிக்கும் போதும், காலத்தின் தேவைகளைக் கருத்திற் கொள்ளாத போதும் சமயவாழ்வுக்கும் உலகியல் வாழ்வுக்குமிடையிலான நெருங்கிய பிளைப்பில் விரிசல் ஏற்படுகிறது. இந்திலையிற் தில் மதங்கள் செல்லாக்கியூப்பதும் அருகுவதும் மறைந்து யோவதும் காணக்கூடியன. மதங்களிற் குறைபாடுகள் ஏற்படும் போது காலத்துக்குக் காலம் தனிப்பட்டவர்களாலோ தியக்கங்களாலோ காலத்துக்கேற்ற வகையில் மறுமலர்க்கி எற்றுத்தப்பட்டும் ஒலுமூடுகள் அகற்றப்பட்டும் மீண்டும்

நந்திலைக்குக் கொண்டுவரப்படுதலுமுண்டு; புதிய சமயப் பிரிவுகள் தோன்றுவதும் உலகக் சமயவரலாற்றில் காணக் கூடியன. இந்தியச் சமய வரலாற்றையும், தமிழகச் சமய வரலாற்றையும் நோக்கினாலே மேற்கண்ட உண்மை தெற்ற நெனப் புலப்படும்.

சமய வாழ்வும், சமயப்பணிகளும் மக்கள் வாழ்க்கை நலனோடு இணைந்து செல்ல வேண்டும். சமயத்தையும் வாழ்வையும் தனித்தனியே பிரித்து நோக்காமல் சமூகத்தின் நல்வாழ்வையும் முன்னேற்றத்தையும் முதன்மையாகக் கொண்டதாகச் சமயமும் வாழ்வும் இரண்டறக் கலந்து நிற்றல் வேண்டும். மக்களது வாழ்க்கை நலனைக் கருத்திற் கொள்ளாத எந்த ஒரு சமயமும் நின்ற காலம் உயிர்த்துடிப்புடன் நிலைக்க மாட்டாது. அதே போன்று ஆத்மீக உணர்வையும் நெறி முறைகளையும், ஒழுக்க விதிகளையும் உதாசீனம் செய்யும் சமுதாயமும் சீரழிந்து போகும். இவ்வண்மையினை உலகச் சமூக வரலாறுகள் நிருபித்து நிற்பதை அவதானிக்கலாம்.

இவ்வகையிலே விபுலாநந்தரது *Ancient Thoughts For Modern Man* என்னும் கட்டுரைத் தொகுதியில் அமைந்துள்ள “The New Attitude Towards Religion”, “Permanent Values in A Changing World”, The Scientist and the Mystic”, “Civilization, New and Old”, முதலிய கட்டுரைகளும், ‘விஞ்ஞானதீபம்’. ‘தென்னாட்டில் ஊற்றெடுத்த அன்புப் பெருக்கு வடநாட்டிற் பரவிய வரன் முறை’ ‘மேற்றிசைச் செல்வம்’ முதலிய கட்டுரைகளும், ‘விபுலாநந்த அமுதம், விபுலாநந்தர் உள்ளம்’ ஆகிய தொகுதிகளிலிரும்துள்ள கட்டுரைகளும், கனிதைப் பகுதிகள் சிலவும் விசேடமாகக் குறிப்பிடத்தக்கவை.

தமிழக வரலாற்றிற் காலத்தால் முற்பட்டதாகக் கருதப்படும் சங்ககாலப் பகுதியிற் சமயச் சிந்தனைகளும் நெறி முறைகளும் அதிக முக்கியத்துவம் பெறாவிட்டனும், சமயமும் வாழ்வும் இணைந்தும் பின்னாந்தும் நின்றதனையும் உலகிலு

வாழ்க்கை போற்றப்பட்டமையினையும் அவதானிக்கலாம். அதனையுத்த காலகட்டத்தில் சமண, பொத்த மதங்கள் சில காலம் பெருஞ் செல்வாக்குடன் திகழ்ந்தன. உலகியல் வாழ்க்கை தூற்றி ஒதுக்கப்பட்டுத் துறவு நெறி போற்றப் பட்டது. சாதாரண மக்களாற் பின்பற்றப்பட முடியாத அளவிற்குச் சமய நெறிமுறைகளும் கடுமையான கட்டுப்பாடு களும் விதிக்கப்பட்டது. இத்தகைய நிலைமைகளும் பிற காரணங்களும் கைவ வெள்வ பக்தி இயக்கத்தின் ஏழுச்சிக்கும் சமண, பொத்த மதங்களின் வீற்ச்சிக்கும் வழிவகுத்தன.

ஒன்றையொன்று சந்திக்க முடியாத இரு துருவங்களாக விளங்கிய சமய வாழ்வையும், உலகியல் வாழ்வையும் இணைத்து அவற்றுக்கிடையே அமைதி காண முயன்ற பக்தி இயக்கம் வெற்றிவாகை குடியதில் வியப்பில்லை. பக்தி இயக்கம் ஏற்படுத்திய தாக்கம், இன்றுவரை வெவ்வேறு வழி களில் மக்கள் வாழ்வில் நிலைத்துள்ளதை அவதானிக்கலாம்.

கி. பி. பதினான்காம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் தமிழகத் திலும், இந்தியாவின் ஏனைய பகுதிகளிலும் நிலவிய குழ் நிலைகள் காரணமாக உலகியல் வாழ்வு சீரழியத் தொடங்கியது. சமயத்துறையிலும் சீரழிவுகள் ஏற்படலாயின; ஊழல் கள் மனியலாயின. சிறிஸ்தவம், இஸ்லாம் முதலிய சமயங்கள் செல்வாக்குப் பெறலாயின. இந்நிலையில் தாயுமானவர் இராமவிங்கர், ஆறுமுக நாவலர் முதலீயோர் இந்துக்கள் மதத்தில் நிலவிய குறைபாடுகளை அகற்றவும் மறுமலர்க்கியை ஏற்படுத்தவும் அயராதுழைத்தனர். ஆரிய சமாஜம், பிரம்ம சமாஜம், இராமகிருஷ்ண சங்கம் முதலிய இயக்கங்கள் காலத்துக்கேற்ற வகையில் இந்து மதத்தில் மறுமலர்க்கியை ஏற்படுத்தவும் சமய சமரசம் காணவும் மக்கள் வாழ்வைச் செம்மைப்படுத்தவும் முயன்று கணிசமான அளவு வெற்றியை யும் கண்டன. இராமகிருஷ்ண சங்கத்தின் முக்கிய அங்கத்த ஹராகவும் துறவியாகவும் விளங்கிய கஹாமி விபுவானந்தரும்;

இவ்வகையில் முக்கிய பணிகளை ஆற்றியுள்ளமை இங்கு மனங்கொள்ளத்தக்கது.

ஷகவப் பாரம்பரியமிக்க குடும்பத்திற் சிறந்து சிறுவயது தொட்டே, இறை பக்தி மிக்கவராக வளர்ந்து ஆன்மீகவாதி யாகவும் துறவியாகவும் விளங்கிய விபுலாநந்தர் சமயம் தொடர்பாகக் கொண்டிருந்த கருத்துகள் எத்தகையன? உலகியல் வாழ்க்கை பற்றிக் கொண்டிருந்த கருத்துகள் எத்தகையன? சமய வாழ்வையும் உலகியல் வாழ்வையும் எவ்வாறு இணைக்க முயன்றா? துறவியாக விளங்கியமையால் உலகியல் வாழ்வையும் உலகியல் இன்பங்களையும் தூற்றி ஒதுக்கித் துறவு நெறியை ஏற்றிப் போற்றினாரா? இவைபற்றி அவரது ஆக்கங்களும் பணிகளும் வாழ்க்கை வரலாறும் தெளிவுபடுத்துகின்றன.

மனித வாழ்விற் சப்பயம் பெறும் முக்கியத்துவம் காலத் துக்குக் காலம் இடத்துக்கிடம் சமூகத்துக்குச் சமூகம் வேறுபடுவதை அவதானிக்கலாம். உலகில் இன்று பெருஞ் செல்வாக் குடன் நிகழும் சமயங்கள் பலமுறைத் தாக்குதல்களையும் சமாளித்துக் காலத்தின் தேவையை உணர்ந்து மாறுதல்கள் அவசியம் தேவையெனத் தேரன்றுமிடத்து அவற்றை ஏற்றுத் தமிழுள் ஜக்கியப்படுத்தி அமைத்திகண்டு வந்துள்ளன.

பல்லவர் காலப் பக்தி இயக்கத்தின் எழுச்சியைத் தொடர்ந்து, தமிழகத்தில் மட்டுமன்றி இந்தியா முழுவதிலும் பக்தி இயக்கக் கருத்துகள் செல்வாக்குப் பெறலாயின. இடைக் காலத் தமிழகத்தின் நாகரிகம் ‘கோயில் நாகரிகம்’ என்று சிறப்பித்துக் கூறுமளவிற்குச் சமயமும் கோயில்களும் முக்கியத் துவம் பெறலாயின. ‘‘கோயில் இல்லா ஊரிற் குடியிருக்க வேண்டாம்.’’ என்னும் முதுமொழியும் உருவாகிறது.

ஷகத்தொழிற் புரட்சி, நவீன விஞ்ஞான தொழில் நுட்பமுள்ளேற்றங்கள், முற்போக்குச் சிந்தனைகள் முறையை உலகம் முழுவதிலும் மக்களிடையே நிலவிலந்த சப்பய நப்பிக்கையினை வெவ்வேறு வழிகளிலே பாதிக்கலாயின. இத்தாறு

நான்டின் முற்பகுதியிலிருந்து பொதுவுடையைக் கருத்துக்கள் எவ்வளவுதான் வேகமாகப் பரவினாலும் “சோவியத் யூனியனி” ன் எருச்சியும் திஹர் ஸீழ்ச்சியும் பொதுவுடையைக் கருத்து கண்ணுயும் கேள்விக் குறிக்குள்ளாக்கியுள்ளன. ³ சமயம் என்பது மனித யாழ்க்கைக்கு இன்றியையாததா, தேவையற்றதா என்பது குறித்து மனித சமூகம் இன்று திண்டாடுவதை அவதானிக்கலாம்.

தமிழகத்திலும், இந்த நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் எவ்வளவுதான் “நாத்திகாதம்” அலையெறிந்த போதும், அது மக்களிடம் குடிசொண்டிருந்த சமய நம்பிக்கையினை அதிகம் பாதித்ததாகத் தெரியவில்லை.

“...சமய நம்பிக்கையைக் கண்டிப்பவர்கள் பலர், தாம் பகுத்தறிவு நோக்கிலும் அறிவியல் நோக்கிலும் சமயத்தைக் கண்டிப்பதாகக் கூறுகின்றனர். ஆனால், அறிவியற்றுறை களிலே விற்பனைர்களிற் சிலரும் அறிவியற் கல்வி பெறுபவர் களிற் சிலரும், சமய நம்பிக்கையும் சமய ஈடுபாடும் உடையோராகக் காணப்படுகின்றனர். அவர்கள் இதற்கு ஒரு தத்துவ விளக்கம் கொடுக்கின்றனர். சமயம் ‘என்’ என்ற கேள்விக்கு விடையென்றும், அறிவியல் ‘எப்படி’ என்ற கேள்விக்கு விடை பெணவும் கூறுகின்றார்கள். இவையிரண்டும் ஒன்றுக்கு ஒன்று முரணாக முடியாது, என்பது அவர்கள் கருத்து....”⁴ என ஆய்வாளர் ஒருவர் குறிப்பிட்டுள்ளை இங்கு மனங் கொள்த தக்கது.

விபுலானந்தரும் ஒரு விஞ்ஞானப் பட்டதாரி என்பதும், விஞ்ஞானத்தின் பலதுறைகளிலே குறிப்பிடத் தகுந்த அறிவைப் பெற்றிருந்தார் என்பதும், விஞ்ஞானத்திற்கும் மெய்ஞ்ஞானத்திற்குமிடையிலான நெருங்கிய பின்னைப்பினைப் பல கட்டுரைகளிலே அலசி ஆராய்ந்து உண்மையினை நிறுவியுள்ளார் என்பதும் கவனத்திற்கிடான்கள் வேண்டியவை.

விஞ்ஞானதீபம், “The New Attitude Towards Religion” “The Scientist and the Mystic” ஆகிய அவரது கட்டுரைகள் இவ்வகையிலே விசேஷமாகக் குறிப்பிடத்தக்கவை,

மேற்கண்ட கட்டுரைகளில் இன்றைய மனிதன், விஞ்ஞான தொழில் நுட்ப முன்னேற்றங்கள், சமயம், உலகியல் வாழ்வுக்கும் சமய வாழ்வுக்கு மிடையிலான பிணைப்பு, உலகின் பல வேறான சமய தத்துவங்கள், விஞ்ஞானமும் மெய்ஞ்ஞானமும் இணைந்து நிற்க வேண்டியதன் அவசியம் முதலியன பற்றிய அவரது ஆழமான சிந்தனைகள் இடம் பெற்றுள்ளதை அவதானிக்கலாம்.

மேல்நாடுகளில் விஞ்ஞானிகள் ஒருவகைப் பார்வையும் சமயவாதிகள் பிறிதொருவகைப் பார்வையும் கொண்டவர்களாகச் செயற்படுகின்றனர். சமயம், விஞ்ஞானம் ஆகிய இரண்டுமே வாழ்வை முழுமையாக நோக்காமல் பகுதி பகுதி யாக நோக்குகின்றன. உள்ளமையின் ஒரு பகுதியை விஞ்ஞானமும் மறுபகுதியைச் சமயமும் வெளிப்படுத்துகின்றன. இவை இரண்டும் இணைந்து நிற்காதவிட்டது, விஞ்ஞானத்துக்கும் மெய்ஞ்ஞானத்துக்குமிடையில் முரண்பாடுகள் ஏற்படுகின்றன.

குரியனின் ஓளி ஏழு நிறங்களைக் கொண்டுள்ள போதும் அந்தநிறங்கள் எமது கண்பார்வையை வந்ததையும் போது தமது தனித்துவத்தை இழந்து ஒரே நிறமாக-பிரகாசமான வெள்ளை நிறமாக எமக்குத் தோன்றுகின்றன. நாம் ஏன் நாசிசம், பாசிசம் முதலியவற்றை வெறுக்கின்றோம்? அவை வாழ்வின் ஒரு பகுதியை மாத்திரமே நோக்குகின்றன; ஒருவர் தமது சுயவிகுப்புகளை விருத்தி செய்வதற்குத் தடையாக அமைகின்றன; ஹரிம்ணசனையும் பொறையின்மையையும் கடைப்பிடிக்கின்றன.

மாணிட சமுதாயம் முழுமையாகவும் வளத்துடலும் வாழ்வாங்கு வாழு, சமயம் இன்றியமையாதது. அது தனது செல்வாக்கைத் தொடர்ச்சியாகச் செலுத்தவேண்டும்; அதி உயர் வான் கற்கைப் பெறுமானங்களைக் கொண்டிருத்தவ வேண்டும். விஞ்ஞான முடிவுகளைச் சமயம் மறுதவிக்காமலும் சமய உள்ளமைகளை விஞ்ஞானம் அலட்சியம் செய்யாமலும் இரண்டும் இணைந்திருத்தல் வேண்டும். நவீன வாழ்வுகள்

சிக்கலான பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வு காணக் கூடியவைகள் விஞ்ஞானமும் சமயமும் விளங்குதல் வேண்டும்.

காலத்தின் தேவையை நிறைவேற்றுவதாகச் சமயம் அமைதல் வேண்டும் என வற்புறுத்தும் விபுலானந்தர் “...பழையும் புதுமையும் துவைதழும் அத்வைதழும் பெளதீக விஞ்ஞானமும் பெய்ஞ்ஞானக் காட்சியும், மேற்றிசையறிவும் கீழத்திசைச் சமயமும் மனமொடுக்கிய தியான நிலையும் மனப்பதைக்குத் தொண்டு புரிதலும் சமரசப்படவேண்டிய கால யிது...”¹⁶ எனக் கூறியுள்ளமை உற்றுநோக்கத்தைக்கது.

வெறுமனே எல்லாவற்றிலும் சமரசம் காணும்-காண முயலும், முயற்சியல்ல இது. மாறாகக் காலத்தின் தேவைக் கேற்ப, எவை எவை அவசியம் இணைய வேண்டும் ஏன்பதை வற்புறுத்துவதாக இக்கூற்று அமைந்துள்ளது. மக்களுடு நல் வாழ்விலும் சமயத்தின் எதிர்கால வளர்ச்சியிலும் நாட்டமுடையோர், நன்மை பயக்கும் புதிய அம்சங்களை ஏற்று அமைதி காண முயலுதல் வேண்டும். நன்மை பயக்கும் புதிய அம்சங்களை விரோதிப்பதனால் சமூகத்துக்கும் பயன் ஏற்படாது; சமயத்துக்கும் நன்மை விளையாது.

உலகியல் வாழ்வும் சமயவாழ்வும் ஒன்றுக்கொண்டு முரண் பாடானவை; உலகியல் இன்பங்களை அனுபவிக்கத் துடிப்பவன் சமய வாழ்வினை மேற்கொள்ள முடியாது; உலக வாழ்வின் அநித்தியத்தை உணர்ந்து, பந்த பாசங்களைத் துறந்து தித்தியப் பொருளாம் இறைவனை அடைவதையே குறிக் கொள்கக் கொண்டு செயற்பட வேண்டும் என்னும் கருத்துகள் முனைப்பும் பெற்று சமயமும் வாழ்வும் இருவேறு துருவங்களாக அமையின் சமயமும் சீரழியும் வாழ்வும் சீரழியும். சமயமும் வாழ்வும் ஒன்றாக இணையுமிடத்துச் சமயமும் நிலைக்கும், வாழ்வும் சிறக்கும்.

வெறுமனே விஞ்ஞான, தொழில்நுட்ப, பொருளாதார வளர்ச்சி மட்டும் உலகில் அனுமதியையும் கடிட்சத்தையும் ஏற்படுத்திச் சிறந்ததொரு சமூகத்தை உருவாக்கிவிட முடியாது

என்பதனை இன்றைய உலக வரலாறு திரும்பத் திரும்ப நிருபித்து நிற்கிறது. அதேபொன்று, வெறும்னே மாயா வாதமும் வாய்வேதாந்தமும் சித்தாந்தமும் சிறந்ததோரு சமூகத்தை உருவாக்கி விடமுடியாது.

சமயமானது மக்களுக்கு நற்பயன் விளைக்க வேண்டுமெனில் அது குறுகிய வட்டத்துள் நில்லாது பழமை-புதுமை. சமய தத்துவ வேறுபாடுகள், மேலவத்தேயச் சிந்தனைகள் கீழூத்தேயச் சிந்தனைகள் என்ற வேறுபாடுகளின்றி நல்லன வற்றைக் கொண்டு அல்லனவற்றை அகற்றி மக்கள்வாழ் வூடன் பின்னிப் பினைந்து அவர்களை நல்வழியில் இட்டுச் செல்வதாக அமைதல் வேண்டும் என்பதே விபலாநந்தரின் பேராவலாகும்.

சுவாமி விவேகானந்தர் சிக்காகோவில் நடைபெற்ற சர்வ மதமகாச்சபையிற் கலந்து கொள்ளச் செல்வதற்கு முன், சில ஆண்டுகள் இந்தியா முழுவதும் கால்தடையாகவே தேச சஞ்சாரம் செய்து கொண்டிருந்தார். அக்காலப் பகுதியில் அவரது உள்ளத்தே உதித்த சிந்தனைகளின் ஒரு பகுதியை சுவாமி சித்பவானந்தர் பின்வருமாறு கூறியுள்ளார்: “... எத்தனை எத்தனை பாங்குள்ள ஜனங்கள்! பாவைகள் எத்தனை! பழக் வழக்கங்களில் என்னென்ன வேறுபாடுகள்! வேற்றுமைகள்! இத்தனைக்குமிடையே உயர்ந்த ஒற்றுமையும், ஒன்று, பரந்த இந்நாட்டினுள் உள்து! அதாவது பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாகப் பரமார்த்திகம் ஒன்றே இந்நாட்டின் ஒப்பற்ற உயர்ந்த இலட்சியமாய் இலங்கி வந்திருக்கின்றது. தர்மம் ஒன்றுதான் இப்புண்ணிய பூமியின் உயிர்நாடி. அது தழைத் தோங்கிய காலங்களிலெல்லாம் தேசத்தில் எல்லா மேன்மை களும் யினிர்த்திருந்தன. அது குறையவே கேடுகள் பல வந்துள்.

“மேல்நாட்டு நாகரிகம் என்னும் மயக்கம் ஒன்று, இடையில் இந்நாட்டினுள் புகுந்திருக்கிறது. கட்டுலனாகாத முறையிலே அது மக்களுக்கிடையில் தீங்கிமூத்து வருகிறது. ஆயினும் அதனிடத்துச் சிறப்பு இயல்புகளுப் பில உள். அதன்

பால் உள்ள குணங்களை மட்டும் எடுத்துக்கொண்டு குற்றங்களையியல்லாம் அறவே களைய வேண்டும். இதற்கு முதலில் மேஸ்தாட்டுக்குப் போய் அவ்விதத்திய மேதாவிகளைச் சநாதன தர்மத்தின் பெருமைகளை உணரும்படி செய்தல், சிறந்த உபாயமாகும். அதன் பிறகே இந்தியாவும் ஒழுங்குக்கு வரும்.”⁷

இதேபோன்று சுவாமி விவேகானந்தர் புதுச்சேரியில் தங்கியிருந்த போது வைதிக பண்டிதர் ஒருவருடன் விவாதித்து வெளியிட்ட கருத்துகள் சில வருமாறு; “...வைதிக தர்மத்தில் எந்த விதமான சீர்திருத்தமும் செய்யலாகாதென்றும், அங்ஙனம் செய்தற்கு அவசியம் இல்லையென்றும், ஜாதி வேற்று மைகள் இருக்கத்தான் வேண்டுமென்றும். இந்துக்கள் வெளிநாடுகளுக்குக் கப்பல் பிரயாணம் பண்ணலாகாதென்றும் மிலேச்சர்களாகிய ஆய்விலேயர்களுடன் வைதிக தர்மத்தார் பழகலாகாதென்றும் அப்பண்டிதர் வாதாடினார்.

“அவருடைய கொள்கைகளில்லாம் பண்டைக் காலத்துக்கே உரியன என்பதும் வைதிகமானது உள்வளிவு இழக்காமலே, காலதிலைமைக்கு ஏற்றவாறு மாறவல்லது என்பதும் அப்போதைக்கப்போது அவதரித்துள்ள ஆசாரிய புருஷர்கள் அங்ஙனமே செய்துசாதித்திருக்கிறார்கள் என்பதும், இப்போது காலவேறுபாட்டிற்கு ஏற்றவாறு இந்துக்கள் வாழ்வு முறையை மாற்றிக்கொள்ள வேண்டுமென்பதும், அவ்வாறு செய்யா விடில் உலக முன்னேற்றத்தில் இவர்களுக்கு இடமில்லாது போய்விடுமென்பதும், சுவாமிகளின்கடைநிதெடுத்த கொள்கைகள்.....”⁸ இக்கூற்றுகளுக்கு மேலும் விளக்கம் தேவையில்லை.

எனினும், மேற்கண்ட கருத்துகள் விபுலாநந்தரது கருத்து களுடன் ஒப்பு நோக்கத்தக்கவை. இன்று செல்வாக்குடன் விளங்கும் உலகச் சமயங்களுள் எல்லாம், மிகப் பழையது இந்து மதம். இயற்கை வழிபாட்டிலிருந்து பரிணாம வளர்ச்சிபெற்று வந்துள்ள இந்துமதம் காலத்துக்குக் காலம் சிறந்த அம்சங்களையும் அவசியமான மாறுதல்களையும் ஏற்று அமைதிகண்டு

வந்துள்ளமையினரலேயே இன்றுவரை உயிர்த்துடப்புடன் விளங்கமுடிசின்றது.

“...இந்து சமயம் தவிர்ந்த எனைய முக்கிய சமயங்கள் ஒவ்வொரு பெரியாரைத் தமது ஆரம்ப கார்த்தாக்களாக கொண்டன. அப்பெரியார்களுள் ஒவ்வொருவர் போதனை யையும் காலத்துக்கேற்ற கருத்து மாற்றங்களையும் இணைப்பது வில்லங்கமாக இருக்கலாம். ஆனால், இந்து சமயம் அந்த நிலையில் இல்லை. இந்து சமயம் காலத்துக்கேற்ற மாற்றங்களை அனுசரித்து வந்துள்ளது. இது இந்து சமயத் தின் தனிச் சிறப்பாகும். வேதகாலத்திலே, இந்து சமயத்திலே உயிர்ப்பவியோடு கூடிய வேள்வி நடைபெற்றது. பின்பு சமண பெள்த சமயங்களின் செல்வாக்கு மிக்கிருந்த காலத்திலே உயிர்ப்பவி நிற்பாட்டப்பட்டது. மின்பு வேள்வியும் அருகிப் பூசை முக்கியத்துவம் பெற்றது, இந்துசமயம் தனது முதல் நூலாக இன்றும் கொள்ளும் வேதம் குறிப்பிடும் வேள்வி உருமாறி அருகிய போதிலும், இந்து மதத்தின் நிலையும் வளர்ச்சியும் பாதிக்கப்படவில்லை!!”¹⁹ எனவரும் ஆய்வாளர் ஒருவரின் கூற்றும் இங்கு அவதானிக்கத்தகது.

தாழ்வுற்று வறுமை மிஞ்சிச் சதந்திரம் தலறிக் கெட்டுப் பாழ்பட்டு நின்ற பாரதத்தினையும் மக்களையும் உய்விக்க அரும்பாடுபட்ட யுகப்பெரும் கவிஞர்கள் பாரதியை உரியவாறு இளங்கண்டு முதன்முதலில் அவனது புகழைப் பறப்பிய பெருமை விடுலானந்தரையே சாரும்.

மனிதர் பலர் சேர்ந்ததே சமூகம். தனி மனிதன் நற் பிரசையாக விளங்குமிடத்துச் சமூகம் உயர்வடையும். சமூகம் உயர்வடைய நாடு உயர்வடையும். எனவே, ஒவ்வொரு மனிதனும் தனக்கும் சமூகத்துக்கும் யென்பதுமாறு நற்பிரசை சாக வாழ வேண்டும். எப்படியும் வாழுவாரும் என்பதை விடுத்து இலட்சிய நோக்குடன் வாழுவாங்கு வாழுவேண்டும் என்பதே விடுலாநந்தரின் ஆவலாகும். ஒருவன் எவ்வாறு நற்பிரசை சாக விளங்க முடியும்? அவன் பின்பற்ற வேண்டிய நெறி

முறைகள் யாவை? என்பனவற்றுக்கெல்லாம் சிறந்த முறை வில் தமது ஆக்கங்களிலே வழிவகைகளைக் கூறியுள்ளார்.

‘இந்து மதம்’ என்னும் கட்டுரையில் கவாமி விவேகானந்தரின் குறிக்கோள் பற்றி எனக்கிக் கூறுபிடித்து, “....விவேகானந்த கவாமி ஆண்மையிக்க விங்கவேற்றை நிகர்த்திருந்தார். போதனையினாலும் சாதனையினாலும் பாத கண்டத்து மக்களை ஆண்மையிக்க ஆண்மக்களாக்குவதே விவேகானந்தரின் முக்கிய நோக்கமாகவிருந்தது.

“தமது தாய் நாட்டைச் சுற்றிப் பார்த்தார். எவ்விடத் தும் துன்பமும் வறுமையும் அஞ்சானமும் ஏழமையும் நிறைந் திருக்கக் கண்டார். வீரதீராகிய அவருடைய நெஞ்சம் மிகுந்த வெற்சியைடைந்தது. மகரிவிகளின் புத்திரரும், அஞ்சா நெஞ்ச படைத்த அரசர்களின் வழித்தோன்றியவருமாகிய பாரத மக்கள் இத்தகைய கீழ் நிலையை அடையக் காரணமென்னவென்று தம்முள்ளே சிந்தித்தார். பிரமச்சரியத் தினின்று உற்பத்தியாகின்ற சிரத்தையும் ஊக்கமும் நிரம்பிய ஆண்மக்கள் குடியிருக்கிற நாடு ஒருபொழுதும் கீழ்நிலையைடையாது. ஆதலால், ஆண்மக்கள் உண்மையாகிய ஆண்மக்களாவார்களாயின் நாடு சேமமடையும் என்பதை விவேகானந்தர் உணர்ந்தார். இம்மேலாகிய உண்மையைச் சாதனையினாலும் போதனையினாலும் நிலைநிறுத்தி நம்மனைவனாயும் உய்யக் கொள்வதே இப்பெரியாருடைய வாழ்க்கையின் நோக்கமாயிருந்தது”.¹⁰

மேற்கண்ட அவரது கூற்றினையும் அவரது வாழ்க்கை வரலாற்றினையும் அவரது ஆக்கங்களையும் கூற்று நோக்கு மிடத்துச் சில உண்ணகள் புலப்படும்.

கவாமி விவேகானந்தரைப் பின்பற்றித் தாழும் தம் வாழ் நான் முழுவதும் வீரதீரத்தோடு விவேகானந்தரின் இலட்சியங்களை நடைமுறைப் படுத்த முனைந்தார்; அதே போன்று சமூகத்தின் ஒவ்வொரு அங்கத்தினரையும் விவேகானந்தரையும் தம்மையும் போன்று ஆக்குவதற்கு

விழைந்தார்; ஒவ்வொருவரும் நற்சீரகைகளாக விளக்க வேண்டின் சிறுவயதிலிருந்தே சமை நெறிமுறைகளின் அடிப்படையில் வாழ வேண்டும்; தூதிப்பு சீசயற்பட வேண்டும் என வற்புறுத்தினார்.

கீழை நாடுகளிற் காலம்காலமாகப் போற்றப்பட்டு வந்த ஆன்மீக வாதம், ஏனைய நாடுகளிலும் பார்க்க இந்தியாவில் அதிகமுக்கியத்துவம் பெற்று வந்துள்ளது எனலாம். ஆன்மீக உணர்வைப் புறக்கணித்து முன்னேற முயலும் சமுதாயமோ நாடோ அறிவுப் பாதையை நோக்கியே செல்லும். ஆன்மீகத் தின் அத்திவராத்திற் கட்டியெழுப்பப்படும் ஒரு சமுதாயமே நிலையான முன்னேற்றத்தைப் பெற்றுடியும் என்பதனை. இந்திய உடைண்டத்துதித்த பெரியோர்கள் பலர் வலியுறுத்தி வந்துள்ளனர். விவேகாநந்தரும் விபுலானந்தரும் தாகூர், இக்பால், பாரதி, காந்தி முகவியோரும் இதே அடிப்படையைப் பின் பற்றியுள்ளனர். எனினும், ஆன்மீக உணர்வானது ஒருவணக்ச சோமபேறியாக்கிச் செயற்றிறன் அற்றவளாக வும், ‘தின்னை வேதாந்தி’ யாகவும் மாற்றுமிடத்துச் சமூகமும் நாடும் பாற்படும் எனவும் ஆன்மீக நெறியில் நின்று விரதீத்தோடு செயற்பட வேண்டும் எனவும் இடைவிடாது வற்புறுத்தியது மட்டுமல்லது, தாழும் முன்மாதிரியாகத் திகழ்ந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

இவ்விடத்தே ஒன்று நோக்கக்கத்தகது. விவேகானந்தரும் விபுலானந்தரும் இல்லறத்திற்கு வெனியே துறவிகளாக நின்றே உலக வாழ்வை நோக்கியுள்ளனர். ஆயின் பாரதி, காந்தி, இக்பால் முகவியோர் இல்லறவாழ்வில் ஈடுபட்டுக்கொண்டே, உலக வாழ்வை நோக்கியுள்ளனர். இதனாற் போலும் பாரதியிலும் பார்க்க விபுலாநந்தர், வராமேவண்டிய நெறிமுறைகள் பற்றி மிகுந்த கட்டுப்பாடுகளை விதித்துள்ளார், அவர் எந்த இடத்தினும் இல்லறவாழ்வைத் தூற்றியோ துறவு வாழ்க்கையை ஏற்றிப் போற்றியோ கூறாவிட்டும், அவர் வற்புறுத்தியுள்ள கட்டுப்பாகெள் பல, துறவிகள் வேயேபின்பற்றக்கூடியதாகவும் இல்லறத்தில் ஈடுபடும் ஒருவண்கூட இல்லறத்துறவியாகவோ

தௌமரையிலைத் தண்ணீர் போல-வாழுவேண்டியதாகவும் அமைந்துள்ளமை சிந்திக்கத்தக்கது. விபுலானந்தர் வற்புறுத் தும் நெறிமுறைகளையும் கட்டுப்பாடுகளையும் இல்லறத்தில் ஈடுபடும் சாதாரண மனிதன் முழுதமாரகக் கண்டபிடிக்க முடியுமா என்பது சந்தேகமே.

பிரம்மச்சரிய விரதத்தை அளவு கடந்து வற்புறுத்திய மகாத்மா காந்தியையும் மறை முகமாகத் துறவு நெறியைப் புகழ்ந்த சவாமி விவேகானந்தரையும் பரிசுத்த பாரதியார், அவற்றுக்குத் தகுந்த விளக்கமும் கொடுத்தார்.¹¹ ஆயின் விபுலாநந்தரோ புலனடக்கம், பிரம்மச்சரியம், வளிதகலைகளில் நாட்டமின்மை முதலியவற்றை இல்லறத்தோரும் துறவறத் தோரும் ஒருங்கே கண்டிப்பாகப் பின்பற்ற வேண்டும் எனப் பல இடங்களில் வெவ்வேறு ஸதவில் வற்புறுத்தியுள்ளமையைக் காணலாம்.

மகாத்மா காந்தி வற்புறுத்தியது போலவே, விபுலாநந்தரும் “இல்லறமும் பிரம்மச்சரியமும்” என்னும் கட்டுரையில், காம உணர்ச்சியைக் கட்டுப்படுத்தும் வகையில் உண்ணும் அளவிலும் உணவு வகைகளிலும் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய நெறிமுறைகளைக் கூறியின்பு “...புருஷனும் மனைவியும் ஒரே அறையில் படுக்கும் வழக்கத்தை விட்டுவிடவேண்டும். தனித்தனி அறையிற் படுத்துக்கொள்வது நலம். ....காமத்தை அதிகரிக்கச் செய்வனவான கூத்துக் கொட்டகை, படக்காட்சி சாலை, முதலியவைகட்டுப் போகக் கூடாது. ....தம்பதிகள் வைராக்கியமாக வாழ்வது கூடாத காரியமென்றும், இயலாத காரியமென்றும் எவரும் சங்கைகொள்ள வேண்டாம். ஆனால் அதற்கு மாறாக, வைராக்கிய வாழ்வுதான் இப்பற்றையான வாழ்வு என்று மனத்தில் உறுதிசெய்து கொள்ள வேண்டும்.... உங்களுக்கு விவாகமாகியிருக்குமாயிச் உங்கள் மனைவிய ரோடு தோழுமையும் நட்பும் பாராட்டுக்கள்; கேவலம்-சிற நின்ப இயந்திரமென அவர்களைக் கருதாது, உங்கள் வேலைக்கு உதவிசெய்ய வந்தவர்களெனக் கருதுங்கள்.

“இச்சையை அடக்கி வாழ்வதுதான் இயற்கை வாழ்க்கை. ஆதலால், சதிபதிகளிருவரும் சில சட்டதிட்டங்களை ஏற்படுத்திக் கொண்டு வாழ வேண்டும். இருவரும் ஒருமனப் பட்டுத் தேவையினால் நினைத்தாலன்றி. பிருக்புணர்ச்சி பழகலாகாது. காழுகள் வாழ்வும் இச்சையை அடக்கினவன் வாழ்வும் மனவக்ஞரும் மடுவுக்குருள்ள வித்தியாசமுடையவை....¹² எனக் குறியுள்ளமை கவனத்திற்கு கொள்ளத் தக்கது.

“வாழ்க்கை வேலைகளில் ஒரு பகுதி பெண்களாலும், ஒரு பகுதி ஆடவராலும் நிறைவேற வேண்டுவன அன்பு யிக்க இரு தோழர்களோ, அல்லது தோழிகளோ, இடைவிடாமற் கூடிவாழ விரும்புகின்றார்கள். இவருளொருவர் ஆடவராகவும் ஒருவர் பெண்ணாகவுமிருந்தால், பல சந்தர்ப் பங்களில் வேலை சுகமாகிறது. எனவே, விவாகமென்பது இரு காரணத்தாலாக வேண்டும். அன்பரிருவர் பிரியாதிருக்க ஒருவழி; இருவருடையனவுமாய பிறர்நலத் தொண்டுகள் எனிதில் முடிவது ஒருவழி. பிரமச்சாரிகளான சிறுவர் இருவரோ, சந்தியாசச் சகோதர் இருவரோ கூடிவாழ்வது போலவே, குழந்தையுள்ளமுடைய பிரமசாரிகளான ஓர் ஆடவனும் பெண்ணும் கூடி வாழலாம். ஹிந்து மதத்துப் பெரியோரது கொள்கைப்படி மகப்பேறான்றற்கு மட்டுமே ஆடவர் பெண்டிர்க்கிடையில் விசேஷத் தொடர்பு ஏற்படலாம்”¹³ என பிரமச்சரியம் என்னும் கட்டுரையிற் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

ஐம்புல ஆசையினால் ஏற்படும் கேடுகள், புலனடக்கத் தின் இன்றியமையாலை, காமம் வெகுளி மயக்கம் ஆசியவற்றால் ஏற்படும் மாபெரும் திங்குகள் முதலியன பற்றிக் காலத் துக்குக் காலம் பெரியோர்கள் பலர் பன்னிப் பன்னிக் கூறி கிருப்பதை அவதானிக்கலாம்.

பொறிகளின் மீது தலியரசானை செலுத்துமாறு வற புறத்திய சக்திதாசனாகிய பாரதியார், ‘ஞானி’யின் கூற்றாக,

மாத ரோடு மயங்கிக் களிந்தும்
 மதுர நல்லிசை பாடிக் குதித்தும்
 காதல் செய்தும் பெறும்பல இன்பம்,
 கள்ளில் இன்பம் கலைகளில் இன்பம்
 பூத வத்தினை ஆவ்வதில் இன்பம்,
 பொய்மை யல்ல இவ்வின்பங்க ஸெல்லாம்
 யாதுஞ் சக்தி இயல்பெனக் கண்டோம்
 இனைய துய்ப்பம் இதயம் மகிழ்ந்தே.¹⁴
 எனவும்,

“.....
 மாதர் இன்பம் முதலிய வெல்லாம்
 வைய கத்துச் சிவன் வைத்த வென்றே
 ஆத ரித்தவை முற்றிலும் கொள்வார்
 அங்கு இங்குமொன் நாமெனத் தேர்வார்
 யாது மெங்கள் சிவன் திருக்கேனி
 இன்பம் யாவும் அவனுடை இன்பம்.”¹⁵

எனவும் கூறியுள்ளமையும், அவரது ஞானப்பாடல்களும் ‘மனப்பெண்’ என்னும் தலைப்பில்யைந்த பாடற் பகுதிகளும் இங்கு மனங்கொளத்தக்கவை.

மளிதன் ஏவ்வெங்குவதும் மனத்துய்யையுடன் வாழ வேண்டியது அவசியமாகும். இதயக்ததி, தீர்க்கம், மனச் சாட்சி எனப் பலவாறைந்தாம் கூறுப்படும் மனத்துய்யையின் அவசியம் பற்றிக் காலம் காலமாக அறிஞர்கள் பலர் வற்புறுத்தி வந்துள்ளனர். ஒருவனின் மனம் தூய்யை அடையின் அவனது கெயல்களைவும் தூய்யையடையும், மனத்துய்யை இவ்வாத விடத்து, ஏல்லாமே கேடு விளைவிக்கும்.

மனத்துக்கண் மாசிலன் ஆதல்; அனைத்தறின்
 ஆகுல நிரபிற.¹⁶ எனவும்,

புறந்துய்யை நீரான் அழையும்; அகற்றுய்யை
 வாய்க்கையால் காணப்படும்.¹⁷

எனவும் வள்ளுவர் கூறியுள்ளமையும் தீர்க்கத்தக்கது:

மனத்துயமையுடைய ஒருவனது தெஞ்சில் இறைவன் குடிகொள்ளுகின்றான். அதனாலேயே ‘தெஞ்சில் ஓர் ஆலயம்’ என்றும், ‘உள்ளால் பெருங்கோயில்’, ‘காயமே கோயில்’ என்றெல்லாம் சமயப் பெரியோர்களாற் புகழப்படுகிறது.

உலகியல் வாழ்வில் ஈடுபடுகிவோன், இறைபக்தியுடன் கூடிய மனத்துயமையும் புலஸ்டக்கமும் உடையவனாக விளங்குமிடத்து அவனது ஆங்கி சக்தி அதிகரிக்கிறது. அதன் பயணாகத் தானும் பயன் எத்துவதுடன், சமூகத்துக்கும் பெரும் பயன் நல்குகின்றான். விபுலாநந்தரும் மனத்துயமையின் இன்றியமையாமையைப் பல்வேறுடங்களிலும் வற்புறுத்தி யுள்ள போதும் ‘விபுலாநந்த அமுதம்’, ‘விபுலாநந்தர் உள்ளம்’ என்னும் கட்டுரைத் தொகுதிகளில் அமைந்துள்ள பத்துக்கும் மேற்பட்ட கட்டுரைகளில் மனத் தூய்மையின் அவசியம், மனத்தை எவ்வாறு தூய்மைப்படுத்துவது, மனத் தூய்மையினால் ஏற்படும் பெரு நன்மைகள் முதலியன பற்றி யெல்லாம் விரிவாக வலியுறுத்தியுள்ளார்.

மனநிலையும் செயன்முறையும், மனத்தின் வேலை, மனத்தின் பிரதிபியபம், மனதலமும் வாழ்க்கை நலமும், மனதலமும் உடல் நலமும், மனதலமும் வாழ்வும் நீட்சியும், விடும் மனமும், மனமும் சிந்தனைப் பொருளும், மனமும் மனச்சாட்சியும், மனமும் விடய நுகர்ச்சியும், மனம்போல வாழ்வு, கருத்தும் செயலும் ஆகிய கட்டுரைகள் இவ்வகையிலே முக்கிய மாகக் குறிப்பிடத்தக்கவை.

“வெள்ளை நிற மல்லிகையோ.....உள்ளக் கமலமடி உத்தமனார் வேண்டுவது.” என்ற அவரது பிரசித்தமான பாடலும் இதனையே வற்புறுத்துகிறது.

மனத்துயமை பெற்ற ஒருவனிடம் ஆங்மரக்தி அதிகரிக்கிறது. இறைநம்பிக்கையுடன் ஆங்மரக்தி பெறும் ஒருவன் உலகியல் வாழ்வில் தான் அந்திக்க நேரிடும் தோல்விகளையும் சோதனைகளையும் ஜுன்பங்களையும் கண்டு துவளமாட்டான்;

சோர்வடைய மாட்டான்; வெற்றிகளைக் கண்டு குதுகல் மடைய மாட்டான்; மதிமயங்க மாட்டான்; எப்பொழுதும் ஒரு படித்தாகக் கருமமே கண்ணாகவிருப்பான். இவ்வாறு உலக வாழ்வில் 'மனச் சமநிலை'யுடன் வாழ்பவனே செயற்கருஞ் செயல்களைச் செய்து முடிக்கின்றான். உலகப் பெரியோர்கள் பலரது வரலாறு இதனை மெய்ப்பிக்கும்.

மேற்கண்ட உண்மைகளை வலியுறுத்தியுள்ள விபுலானந் தர்.... 'இறைவனுடைய திருவடியைச் சிந்தத்துயின் வைத்துச் சிரத்தை மீதுர்ந்த உள்ளத்தனாய் இன்பதுங்பங்களினால் அலைவுருது காயம், வெகுளி, மயக்கத்தை நீக்கிச் சாந்தம் பொறுமை தகை என்னும் நற்குணங்களைப் பூண்டு நிற்பான் ஆன்ம சக்தி நிறைவினாலே செயற்கியினவற்றைச் செய்து முடிப்பானென்பது இவ்வாராய்ச்சி கண்ட முடிபாகும்' ¹⁸ என அழுத்திக் கூறியுள்ளமை மனங்கொளத்தக்கரு.

இறை பக்தியுடன் கூடிய புலனடக்கம் மிக்கவனாய், மனத்தூய்மை பெற்று ஆண்ம சக்தியைப் பெருக்கிக் கொள்ளும் ஒருவன், தனக்கென மட்டும் வாழாது பிறர்க்கும் உரியனாக மாறுகிறான். தான், தனது குடும்பம், உறவினர், தனது சமூகம், தனது நாடு என்னும் எல்லைகளைக் கடந்து, அனைத் துலகினதும் பொதுச் சொத்து ஆகின்றான். இந்திலையில், அவனது டனிகள் மக்கள் சேவையாக மாறுகிறது.

'தொண்டர் தம் பெருமை சொல்லவும் அரிதே', 'என் கடன்பணி செய்து கிடப்பதே,' 'மக்கள் சேவை மகேசன் சேவை' என்றெல்லாம் பெரியோர்கள் பலர் கூறியவற்றை விபுலாந்தரும் அதிக அளவில் வற்புறுத்தியுள்ளதோடு, தாழும் அவ்வாறே வாழ்ந்து காட்டினார்.

அன்னை பராசக்தியைத் தமது இஷ்ட தெய்வமாகக் கொண்ட பாரதியார், சமூகத்தின் செப்பாகமாக விளங்கும் பெர்களைப் பராத்தியின் வடிவங்களாகவே கருதினார். அவர்களைக் கண்கண்ட தெய்வங்களாகக் கருதுமாறு உலி

யறுத்தினார். பெண் அடிமை நீக்கம், ஆண்-பெண் சமத்துவம், பெண்கள் முன்னேற்றம், சமய வாழ்விலும் உலக வாழ்விலும் அவர்களது பங்களிப்புகள் முதலியன பற்றியெல்லாம் விரிவான முறையிற் கவிதைகள் புனைந்தார்; கட்டுரைகள் எழுதினார்; கதைகள் படைத்தார். ஆயின் விபுலானந்தரோ ஒரு சில இடங்களிலேயே, பெண்களைப் பற்றிச் சுருக்கமாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். பாரதியாருடன்' ஒப்பிடுகையில், விபுலானந்தர் எவ்வளவு தான் புதுமையை வரவேற்றாலும், அவிடிடம் பழையப் போக்குக் கணிசமான அளவு ஆதிக்கம் செலுத்துவதை அவதானிக்கலாம்.

வாழ்வின் பிரிக்க முடியாத ஒரு கூறாக, உலக நிலையாமை விளங்குகின்றது. உடல் நிலையாமை, இளமை நிலையாமை, செலவு நிலையாமை ஆகியனபற்றி ஆழமாகச் சிந்திக்கும்போது வாழ்வில் வெறுப்பே ஏற்படுகிறது. கொதம புத்தரும் உலகத் துன்பங்களையும் வரழ்வின் நிலையாமையையும் பற்றி ஆழமாக சிந்தித்த போதே, வாழ்வில்வெறுப்புற்றுத் துறவு மேற்கொள்ள வேண்டியேற்பட்டது. இந்தியச் சமயங்களாகிய இந்து, சமண, பெளத்த மதங்களில் நிலையாமைக் கருத்துகள் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. இவற்றுள்ளும் சமணமதம் நிலையாமைக் கொள்கைகளை மிகத் தீவிரமாகப் பிரச்சாரம் செய்தது.

உலக இன்பங்கள், யாக்ஷை, செல்வம், இளமை முதலிய வற்றின் நிலையாமையை உணர்ந்து தெளிந்து பற்றுகள் யாவற்றையும் துறந்து, துறவு நெறியில் நின்று நிலையான உண்மைப் பொருளை உணர்ந்து உய்தி பெறுதலே 'ஞானம்' எனவும் 'வீடுபெறு' எனவும் இந்தியச் சமயங்களால் காலம் காலமாகப் போற்றப்பட்டு வந்துள்ளன.

தமிழக வாஸாற்றில், திறிஸ்தாப்த காலநதோட்டே மக்கள் வாழ்வில் நிலையாமைக் கருத்துகள் இடம்பெறக் கொடுக்கின்டன. சங்க இலக்கியங்களில், குறிப்பாகப் புறநானுற்றுப் பாடங்களில் நிலையாமைக் கருத்துகள் ஆய்வாட்டுக் காணப்படுகின்றன. உலகில் வாழ்க்கை

போற்றப்பட்ட அக்காலத்தில் உலக வாழ்வில் மேன்மேலும் பற்றுதலை எற்படுத்தும் வகையிலேயே நிலையாமைக் கருத்துகள் வற்புறுத்தப்பட்டுள்ளன. சில பாடல்கள் நிலையாமையை மாத்திரம் எடுத்துக் கூறுவனாகவும் உள்ளன. ஒரு வீட்டில் மணவிழா நடைபெற, மறுவீட்டில் மரணக்கிரியை கள் நடைபெறுவதாகவும், காதலனோடு சேர்ந்திருக்கும் காதலி மகிழ் காதலனைப் பிரிந்திருக்கும் காதலி கண்ணீர் விடுவதாகவும், பேரரசர்களாகத் தோன்றியவர்களைல்லாம் மறைந்துபோகத் தான் மட்டும் நிலையாகவிருப்பதையிட்டுப் பூரி கவலைப்படுவதாகவும் சில பாடல்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

தமிழில் எழுந்துள்ள சமன பெளத்த இலக்கியங்களில் நிலையாமை பற்றிய கருத்துகள் மேலோங்கியுள்ளதுக் காணலாம். “நெருநல் உள்ளொருவன் இன்றில்லை என்னும் பெருமை உடைத்தில் விடு” என்பது வன்னுவர் கருத்து. “நேற்றைக் கிருந்தாரை இன்றைக்கிருப்பார் என்று எண்ண வும் இடமில்லையே” என்பர் பட்டினத்தார்.

நிலையாமைக் கருத்துகளை அளவு கடந்து போற்றும் எந்த ஒரு சமுதாயமும் உயிர்த்துடிப்புடன் வாழ முடியாது. இந்தியாவில் நீண்ட காலமாக முக்கியத்துவம் பெற்றிருந்த நிலையாமைக் கருத்துகள், பிரித்தானியரது ஆட்சி ஏற்பட்டதைத் தொடர்ந்து முக்கியத்துவமிழக்கலாயின.

நிலையாமைக் கருத்துகளைப் போற்றும் வரை, நாடும் சமூகமும் உருப்படவே மாட்டா என்பது பாரதியாரது ஆளித் தரமான கருத்து. ‘காதலனுக்கு உரைத்தல்’, ‘மாயையைப் பழித்தல்’, ‘சங்கு’, ‘பகவத்கீதை’; மொழிபெயர்ப்பு; முக விரைவு, ‘பொய்யோ மெய்யோ,’ என்ற பாடற் தொகுதிக்கு எழுதப்பட்ட முன்னுரை முதலிய வற்றிலே, அவர் தெரிவித்துள்ள கருத்துகள் இவ்வளக்கிலே ஆழந்து சிற்றிக்கத் தக்கனால்.

வாழ்க்கை பற்றிய திட நம்பிக்கையை எவ்வளவுதான் உரக்கக் கூவினாலும் பாரதியாரது உள்ளத்திலும் நிலையாமை பற்றிய உணர்வும் சிந்தனையும் அடிக்கடி தலைநீட்டு வதை அவாது ஆக்கங்களிலே ஆங்காங்கே காணலாம். அவரது ‘சுயசரிதை’ என்னும் பகுதியில்,

‘உலகெ லாமோர் ’பெருங்கன வஃதுளே
உண்டு றங்கி இடர்செய்து செத்திடும்
கலக மானிடப் பூச்சிகள் வாழ்க்கையோர்
கனவி னுங்கன வாரும்; இதற்குநான்
பலநி ணெந்து வருந்தியிங் கென்பயன்?....’¹⁹
எனவரும் பாடல், சிந்தனையைத் தூண்டுவதாகும்.

உலகப் புகழ்பெற்ற உமர்க்கியாமின் பாடல்களிலும், நிலையாமைக் கருத்துகள் முக்கியத்துவம் பெற்றும் நிலையாமையை எடுத்துக் காட்டி உலகியல் இன்பங்களைத் துய்க்கு மாறு வற்புறுத்துவனவே அவை எனக் கூறப்படுகிறது.

சங்கரின் ‘வேதாந்தம்’ நிலையாமைக் கருத்துகளுக்கும் மாயைக் கோட்பாட்டிற்கும் முக்கியத்துவமளிக்கிறது. ‘வாய் வேதாந்தம் பேசி, வாழ்க்கையை வீணாக்காது தெளிந்த முறையில் தெய்வ வழிபாட்டையும் மக்கள் சேலையையும் செய்துவரவேண்டும்... மாயை என்பது வாதத்துக்குரிய விஷயமன்று. பிரபஞ்சத்தின் நடைமுறையைப் பற்றிய தத்துவம் மாயையெனப் பகரப்படுகிறது, ஐகந்தகுரு சங்கரர் கூறாது விட்டதைத் தெளிவுபடுத்திப் பூர்த்தியாக்கதற் பொருட்டே இராமகிருஷ்ண பரமகம்சர் அவதரித்தார்....’²⁰ என்பதுசுவாமி விவேகானந்தரின் கருத்தாகும், ‘ஞானயோகம்’ என்னும் நூலில் மாயை பற்றிய விவேகானந்தரது தெளிந்த கருத்து களைக் காணலாம்.

விபுலாந்தரது ஆக்கங்களிலும் குறிப்பாகச் சமயக்கட்டுரை களிலும் கவிதைப் பகுதிகளிலும் உலக நிலையாமை பற்றிய கருத்துகளைப் பரக்கக் காணலாம். பெரும்பாலான இடங்களில் நிலையாமைக் கருத்துகளை நேரடியாகக் கூறாமல் மறைமுகமாகவே வெளிப்படுத்தியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

உலக நிலையாமை பற்றிய சிந்தனையின் தாக்கமே அவரை மிக்க இளமையிலேயே துறவினை மேற்கொள்ளச் செய்ததெனலாம். பாரதியார் வற்புறுத்திய அளவிற்கு விபுலானந்தர் உலக வாழ்க்கையைத் திடநம்பிக்கையோடு வற்புறுத்தியவருமல்லர்; உலக இன்பங்களைப் போற்றியவருமல்லர்; உலக நிலையாமையை உணர்ந்து பற்றற்ற வாழ்க்கையை மோற்கொள்ள வேண்டுமென்றே பல இடங்களில் நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும் வற்புறுத்தியுள்ளதைக் காணலாம். குறிப்பாக, ‘விபுலாநந்த அழுதம்’ என்னும் கட்டுரைத் தொகுதியில் இடம்பெற்றுள்ள முப்பத்தெட்டுச் சிறிய கட்டுரைகளும் ‘விபுலாநந்தர் உள்ளம்’ என்னும் கட்டுரைத் தொகுதியில் அமைந்துள்ள சில கட்டுரைகளும் இவ்வகையில் குறிப்பிடத்தக்கவை.

‘வீடும் மனமும்’ என்னும் கட்டுரையில், ‘ஆசையைத் திருப்தி செய்தற்கு முயலும் வழியிலே துன்பம் உண்டானது மட்டுமன்றி, ஆசையே பொந்துன்பமாயுமிருக்கிறது. பற்றி விருந்து மனம் விடுதலையடைவதே உண்மையின்பம், அல்லது வீடு. விடுதலையடைந்த மனமுடையார் சிவன் முத்தளொனப் படுவர். ஆத்திரம், கவலை, பேராசை ஒன்று மில்லாமல் அவர் மனம் அமைதியடைந்து நிற்கும். பற்றே பிறப்புக்குக் காரணம். ஒரு பொருளில் நாம் ஆசை வைக்கிறோம். அதை அடைவதற்காகப் பிறப்புக்கிடைக்கிறது. அப்பொருளை நாம் அடைந்து அனுபவித்து முடிவதற்கிடையில், அது சம்பந்தமாக வேறு பல பற்றுகளும் வருகின்றன. இவ்வாறே பிறவி தொடர்ந்து பெருகுகிறது. துன்பமும் உடன் பெருகுகிறது. பற்றையறுத்தால் ஒழிய, ஆறுதல்-இன்பமில்லை. ஆசை வையாமல்-பற்றில்லாமல் இருப்பது நமக்குக் கஷ்டம்போல் இப்பேரது தெரிவதுண்மையே. அதனால், பின்னரனுபவிக்கப் போகும் கஷ்டங்களை உணர்ந்தால் எவனும் பற்றெராழிக்க முயலாமலிருப்பது முடியாது. மனத்தைக் கடவுளிடத்தில் முழுதும் செலுத்தினால் மட்டுமே உலகப் பற்றை அறவே ஒழிக்க முடியும்.’’²¹ எனவரும் பகுதி

நிலையாமைக் கருத்தினை வற்புறுத்துவதாகவே அமைந்துள்ளமை சிந்திக்கத் தக்கது.

இது போன்றே ‘ஒரு தேவையில்லை’ என்னும் கட்டுரையிலும், “இறைவனுடைய திருவுடுகளிலே தோய்ந்தின்புறுகிற ஒன்றேயல்லாமல் வேறெதுவும் வேண்டா. இந்த உலகப் பொருள்களுள் ஒன்றை நல்லதென்று எடுப்போமானால், அதனிலும் சிறந்த ஒன்றை இழந்து விடவோ பெறாது கழியவோ வேண்டி வரலாம். அல்லது நாம் தெரிந்தெடுத்த பொருளே நமக்குத் தீமையுந் தரலாம். எதை வேண்டா வென்கிறோமோ அஃதொன்றே நமக்குத் துண்பம் தாாதது; நன்மை தருவது; பெருமுயற்சியின்றிக் கிடைப்பது; அல்லது தானே கிடைப்பதாகலாம். ஆயின், எதை வேண்டா வென்னாம்? நிலையற்ற பொருள்களில் தேவை காணபது பயன்றது.”²² எனவரும் பகுதியும் இவ்வகையிலே நோக்கத் தக்கது.

வாழ்வில் யா நெருங்கிய அன்புக்குரிய ஒருவரைத் திடீரென அகாலமான முறையில் இழுக்கும் போதும், அடுத்தடுத்துப் பெருஞ் சோதனைகளும் வேதனைகளும் துண்டங்களும் நேரும் போதும், அவற்றைத் தாங்க முடியாது மனித மனம் பரிதனிக்கிறது. அவற்றிலிருந்து விடுபட ஆறுதல் தேடியலை கிறது. அத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் நிலையாமைக் கருத்து கள் ஒருவனுக்குத் தேறுதல் அளிக்கின்றன. சங்க காலத்தில் எழுந்த ‘கையறுநிலைப் பாடல்கள் தொடக்கம், தற்காலத் திரைப்படப் பாடல்களான் “ஆடியடங்கும் வாழ்க்கையடா.....”, “வாழ்வே மாயம்.....” முதலியன வரை எமது கவனத்திற்குரியவை.

விபுலானந்தரின் தீவிர அன்புக்குரியராக விளங்கிய அவர்கு தாயார், சோதனையின் மகன் குழந்தை வடிவேலு, மாணிப்பாய் இறந்துக் கல்லூரி முகாமையாரார் மு. திரு ஸினங்கம், சேழுவந்தான் கந்தசாமிப் புலவர் ஆகியோரது திடீர் மறைவு விபுலானந்தரது உள்ளத்தைப் பெரிதும் பாருத்தது. அத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் ஆவர் கூறிய

கூற்றுகள், பாடிய கவிதைகள் முதலீயவற்றில் நிலையாமைக் கருத்துகள் நிறைந்து காணப்படுவதை அவதானிக்கலாம்.

பாரி லெனக்குப் பகையாக ஏற்ற பவமெனும்பேர்
வாரி கடக்க வகையறி யாது மயங்குகின்றேன்
ஆரிருள் மாயை யகற்றிப் புணையோன் றளித்தருள்வாய்
போரி வளங்கொளி கதிரைப் பதிவளர் மாணிக்கமே.²³
எனக் கதிரையம்பதி மாணிக்கப் பிள்ளையாரிடம் வேல்ளுதல்
செய்யும் விபுலானந்தர்:

“நோவொறிய விளைப்பகற்றி நுவல்நிழ்ற முதுகை
நோய்மரண முறுதலிலிரத் தேவர்நிலை பெறுதற்
காவளசெய் தானந்த நிறைவிளையைன் றளித்த
அணிமலர்ச்செஞ் சேவாடியை யடைந்தவரைப் புரக்கும்
தேவதரு நிழலென்கோ தெள்ளமுத மென்கோ
சிவானந்த நிதிபொதிந்த செழும்பேண மு யென்கோ
பாவமொன்றா நீரமைந்து பரிந்துவந்தேன் சிரத்திற்
படிந்ததிரு வடியினையை யடைந்ததுமற் புதமே.”²⁴

எனத் தமது பெருமதிப்பிற்குரிய குருநாதரைப் போற்றும்
விபுலானந்தர் தமது பேரன்புக்குரியனாகத் திகழ்ந்த கந்த
சாமிப் புலவர் மறைந்தபோது, நிலையாமையின் கொடு
முடியை எட்டித் தொடும் வகையில் உள்ளத்தை உருக்கும்
வண்ணம் ‘கையறுநிலைப்’ பாடவின் சாயவில் ‘கங்கையில்
விடுத்த ஒலை’ என்னும் நீண்ட பாடற்பகுதியைப் பாடியுள்ளார்.

ஆசிரியர் தம் கூற்றாகக் கூறுதல், உவமைகள் வாயிலாக
விளக்குதல், விளா-விளடப் பாணியில் சந்திரன் மூலம் விளக்கு
தல் எனப் பல்வேறான உத்திகளைக் கையாண்டு நிலை
யாமைக் கருத்துகளைச் சிறந்த முறையிற் புலப்படுத்தி
யுள்ளார்.

ஆசிரியர் தம் கூற்றாக அமைந்துள்ள,

நீதாமிப் பெயரேன் வேட்களத்தி லெண்ணைக்
கண்டநாள் அன்பென்னுங் கயிறுகொண்டு பினித்தான்

ஓரிருநாள் கழியுமுன்னர் மார்படைப்பு நோயால்
ஊனுடலம் பாரில்விழ வானுவகு புகுந்தான்
ஆருமிர்நேர் நண்பனென்னும் அவலவுரை செவியில்
அனற்பிழும்பாய்ப் புகுந்தாளத்தை உருக்கியதப் பொழுதில்
பொங்கியெழுந் துயர்க்கனலைப் போக்குதற்கும் மாயப்
பொய்யுலகின் உண்மையினைப் புலங்கொளற்கும் கருதிக்

மெற்றிசைவான் ஈமத்தீ போற்சிவக்கப் பகலோன்
மெலிந்து மறைந் திடல்கண்டேன்.....

25

என வரும் பகுதிகள் மனங்கொளத்தக்கவை.

அக்கரையிற் காசிப்பூர்ச் சுடுகாட்டு நரிகள்
அமுகுரலி னொலிசெவியை யடைந்ததுநன் ஸீரின்
இக்கரையில் உதிர்ச்சருகும் குச்சிகளும் அவையால்
எற்றுண்டு செயலொழிந்து கிடந்தனவெம் மருங்கும்
நீர்த்திரையால் இழுப்புண்ட குச்சியொன்று கணமும்
நில்லாது மேலெழுந்தும் கீழ்விழுந்தும் அலைந்து
சீர்க்கரையில் எற்றுண்டு கிடந்தசெயல் நோக்கிச்
சிந்திக்கின் மானிடர்தம் வாழ்க்கையிது வென்றேன். 26
என நீர்த்திரையால் இழுப்புண்ட குச்சியுடன் மனித வாழ்க்கையை உவமிக்கும் அவர்,

இன்பவினை யாட்டினிடை மேலெழுந்து குதிப்பார்,
எமக்குநிகர், ஆரென்பார், இருகணத்தில் உளத்தில்
துண்பமுற மண்ணில்விழுந் திருகண்ணீர் சொரியச்
சோர்ந்தழுவார் மயக்கமெனும் சுழல்காற்றில் அலைவார்

மரணமெனுந் தடங்கரையில் ஏற்றுண்டு கீடப்பார்,

மறுபிறவித் திரைக்கார வந்தியையுங் கருவி

கரணமுறும் உடலெடுத்து மண்ணுலகில் உழல்வார்,

காதலிப்பார் என்னிறந்த வேதனையுட் புகுவார்.²¹

என மக்களாது வாழ்விள் நிலையற்ற இயல்பினை விளக்கிச் செல்கின்றார்.

விபுலாநந்தாது ஆக்கங்கள் முழுவதையும் ஒட்டுமொத்த மாக நோக்கும் போது அவற்றில் நிலையாமைக் கருத்துகள் முக்கியத்துவம் பெறவில்லையென்பதும், மனிதன் வாழ் வாங்கு வாழவும் வாழ்வைச் செம்மைப் படுத்தவும் இறை நப் பிக்கையும் சமய நெறிமுறைகளும் அவசியம் என்பதை வலியுறுத்தியுள்ளார் என்பதும், தேடிச் சோறுநிதந் தின்று பல சின்னஞ் சிறுக்கதைகள் பேசி மனம் வாடித் துங்பமிக உழன்று பிறர் வாடப் பல செயல்கள் செய்து நரைகூடிக் கிழப்பருவ மெய்திக் கொடுங் கூற்றுக்கிரையெனப் பின் மாடும் வேடிக்கை மனிதனாகவன்றி மனிதப் பிறவி எடுத்த ஒவ்வொருவரும் தமக்கும் சமூகத்துக்கும் பயன்படுமாறு வாழ வழிகாட்டியுள்ளார் என்பதும், புலப்படும்.

சான்றாதாரம் :

1. சந்திரசேகரம், 'ப., "இராமகிருஷ்ண கல்வித் தத்துவம்", இந்துதர்மம், வெள்ளிவிழாமலர், இந்து மாணவர் சங்கம், பல்கலைக்கழகம், பேராதனை, 1978, பக். 22.

2. மேலது, பக். 22.

3. 'We speak of a Hindu Civilization, an Islamic Civilization, a Christian Civilization, an Old Civilization' A New Civilization and so on, in order to draw attention to some particular ideals which are emphasized by some civilizations more than by others. Those ideals need not by any means be original or unique to the said

civilization. There is nothing new under the sun. Communism was in the world Millenniums before Lenin and Stalin thought of it. The same may be said of Fascism and all other isms. A few decades ago Western historians considered Greece as the very fountain head of Civilizations....." (Swami Vipulananda Ancient Thoughts For Modern Man, 1992, p. 119) எனவரும் விபுலாநந்தரின் கூற்றும் நோக்கத்தக்கது.

4. வேலுப்பீள்ளை, ஆ., தமிழ் சமய வரலாறு, 1980, பக. 23.

5. Swami Vipulananda, Ancient Thoughts for Modern Man, 1992, pp. 1, 3, 6-7, 11-12.

6. செல்வநாயகம், அருள், (தொகுப்பாசிரியர்), விபுலாநந்த இன்பம், பக். 182.

7. சுவாமி சித்பவானந்தர், ஸ்ரீ விவேகானந்தர் ஜீவிதம் 1974, பக். 94-95.

8. மேலது நூல், பக். 95-96.

9. வேலுப்பீள்ளை, ஆ., தமிழ் சமய வரலாறு, 1980 பக். 200-201.

10. அம்பிகைபாகன், ச., (தொகுப்பாசிரியர்), விபுலாநந்தர் உள்ளம், 1976; பக. 40.

11. அருணாசலம், க., பாரதியார் சிந்தனைகள், 1984, பக். 270, 295-296.

12. செல்வநாயகம், அருள், (தொகுப்பாசிரியர்), விபுலாநந்த அழுதம் பக். 105-107.

13. மேலது நூல், பக். 103.

14. மகாகவி பாரதியார் கவிதைகள்: பல்வகைப் பாடல்கள்; தனிப்பாடல்கள்.

15. மேலது நால்.
  16. திருக்குறள்; அறத்துப்பால்; அறன் வளியுறுத்தல், குறள். 4.
  17. மேலது நால், வாய்மை, குறள். 8.
  18. அம்பிகைபாகன், ச., (தொகுப்பாசிரியர்), விபுலா நந்தர் உள்ளம், 1976, பக். 5-6.
  19. மகாகவி பாரதியார் கவிதைகள்;, சுயசரிதை, பாடல், 47.
  20. சுவாமி சித்பவானநந்தர், ஸ்ரீ விவேகானந்தர் ஜீவி தம், 1974, பக். 143-144.
  21. செல்வநாயகம், அருள்., (தொகுப்பாசிரியர்), விபுலாநந்த அழுதம், பக். 52.
  22. மேலது நால், பக். 11.
  23. கதிரையம்பதி மாணிக்கப் பிள்ளையார் இரட்டை மணிமாலை.
  24. திருநாவுக்கரசு, மு., (தொகுப்பாசிரியர்), விபுலா நந்த அடிகள், 1951, பக். 18.
  25. மேலது நால், பக். 88.
  26. மேலது நால், பக். 89.
  27. மேலது நால், பக். 89:

4. விபுலாந்துரின் நோக்கில் புலனடக்கம்

‘முத்தமிழ் முனிவர்’ எனப் போற்றப்படும் சுவாமி விபுலா நந்தர் விஞ்ஞானம் முதல் மெய்ஞ்ஞானம் வரை பலவேறு துறைகள்-விடயங்கள் பற்றி ஆழமாகச் சிந்தித்துள்ளார்; ஆராய்ந்துள்ளார். ஆயினும், வேறு எந்த விடயத்திலும் பார்க்கப் புலனடக்கம் பற்றி மிக ஆழமாகச் சிந்திக்கு, மிக விரிவான முறையிலே விளக்கியுள்ளமை கவனத்திற்கொள்ளத் தக்கது.

விபுலாநந்தரது ஈட்டிரைகள், கவிதைகள், நூல்கள் முதலிய யற்றைக் கூர்ந்து நோக்கும் போது புலனடக்கத்தின் இன்றி யமையாமை, தாறவிகள் மட்டுமென்றி இல்லறத்தோரும், ஆண்கள் மட்டுமென்றிப் பெண்களும் புலனடக்கத்தை மேற் கொள்வதால் ஏற்படக் கூடிய மாபெரும் நன்மைகள், புலன் வழிச் செல்வதால் ஏற்படும் மாபெரும் தீங்குகள், அறிவுகள், ஒருவன் படிப்படியாகத் தனது புலன்களை அடக்கி ஆள்வதற்கு மேற்கொள்ள வேண்டிய வழிமுறைகள், புலன்களை அடக்கி ஆண்ட உலகப் பெரியோர்கள் ஆற்றியுள்ள அரும் பெரும் சாதனைகள் முதலியனபற்றி எல்லாம் நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும் விரிவாகவும் தமது ஆக்கங்களிலே விளக்கியுள்ளார். இவ்வகையிலே ‘விபுலாநந்தர் உள்ளாம்’, ‘விபுலா நந்த அமுதம்’ என்னும் இரு கட்டுரைத் தொகுதிகளிலமைந்துள்ள கட்டுரைகள், விசேட கவனத்திற்குரியவை.

“தாம் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகமும்” என்பது போல விபுலாநந்தரது வாழ்க்கை வரலாற்றையும் அவரது அரும்பெரும் சாதனைகளையும் செயற்கருஞ் செயல்களையும் கூர்ந்து நோக்கும் போது அவரது சாதனைகளுக்கு அடிப்படையாக அமைவது புளனடக்கமும் ஒழுங்கும் கட்டுப்பாடும்

நிறைந்த வாழ்க்கை முறையுமே என்பது புலப்படும்.¹ தாம் மேற்கொண்ட வாழ்க்கை முறை மனிதகுலம் முழுவதும் மேற்கொண்டு நன்மை பெறவேண்டும் என்னும் பெருநோக்குடனேயே ‘போதனை முறை’யிற் பலகட்டுரைகளை எழுதியுள்ளார் எனலாம்.

தமிழிலக்கிய வரலாற்றைக் கூர்ந்து நோக்கும்போது காலத்துக்குக் காலம் புலன்டக்கத்தின் இன்றியமையாமை பற்றியும் புலன் வழிச் செல்வதால் ஏற்படும் தீங்குகள் பற்றியும் பலரும் பன்னிப்பன்னி வற்புறுத்தியுள்ளமையை அவதானிக்கலாம். “பஞ்சப்புலனைந்தும் வஞ்சனையைச் செய்து மீளாத் துயருள் ஆழ்த்தி விடுமாகையால் ஜம்புலன்களை அடக்கி உலகப் பற்றுகளைத் துறந்து பற்றற்றான் தாளினைப் பற்றுக்” என்றே சமய ஞானிகள் பலரும் வற்புறுத்தினர். “ஆகையே துன்பத்திற்குக் காரணம். ஆகையால் ஆகையை அறவே அகற்ற வேண்டும்” என்பதே புத்தினின் போதனை.

விபுலாநந்தரும், புலன்டக்கத்தின் இன்றியமையாமையை வற்புறுத்தினாலும் மேற்கண்ட நோக்கிற புலன்களை அடக்கித் துறவு பூண வேண்டுமெனவோ அவர் ஒரு துறவியாக இருந்தும் கூட-முத்திப் பேற்றைய வேண்டுமெனவோ வற்புறுத்தவில்லை. மாறாக ‘மனிதன்’ என்ற பெயருக்கேற்ப, “மனிதன் மனிதனாகவும், வாழ்வாங்கு வாழவும்” புலன்டக்கம் இன்றியமையாதது என அழுத்திக் கூறுகின்றார். இல்லற வாழ்வில் ஈடுபடுவோரை மனத்திற்கொண்டே புலன்டக்கம் பற்றிய தமது கருத்துகளை வெளியிட்டுள்ளார் எனலாம்.

சுவாமி விவேகானந்தர் சிறுவயதிலிருந்தே மிகுந்த புத்திக் கூர்மையும் அறிவுத்திறனும் ஞாபக சக்தியும், உடல் ஆரோக்கியமும் மிக்கவராக விளங்கியதற்கான காரணங்களை விளக்கப்படுகுந்த சுவாமி சித்பவானந்தர் ஒரு சந்தர்ப்பத்தில், “..... சந்தியா வேளைகளாகிய காலையிலும் மாலையிலும் வையகம் முழுதும் ஒருவித அமைதி பெறுகிறது. சாந்தம் குடிகொண்ட அத்தருணத்தில் செவி, கண் முதலிய

புலன்டையடக்கி உள்ளுக் கோட்கமாயிருந்து தியானம் பண் னுவது பாத கண்டத்தின் புராதனப் பழக்கம். பண்டைக் காலத்துக் கல்வி முறையின்படி மாணவர்களுக்கு முதன்முதல் கற்பிக்கப்பட்டவை என்னும் எழுத்தும் அல்ல; புலன்டைக்கம் என்னும் தற்காப்பும், தியானம் என்னும் மனத்தெளிவும். ஆகிய இவ் இரண்டையுமே அவர்கள் துவக்கத்தில் பயின்று வந்தார்கள். பிரம்மசரியம் என்று சொல்லப்படுவது இதுவேயாம். சின்னாபின்னப்படும் தேகசக்தியானது புலன்டைக்கம் பயிறு தலால் ஒருமைப்பட்டு மனோசக்தியாக மாறுகிறது. தியானப் பழக்கத்தால் இச்சக்தி மனக்கண்ணாக மாறுகிறது.

“ஊனக்கண்ணரல் பார்க்கப்படுவைகளைப் பொறுள் படுத்தித் தெற்றிறன விளங்கும்படி செய்யவல்லது, மனக்கண், ஆதலாலேதான் மனக் கள்னுடையாரே புத்திமான்களைப் படுகின்றனர். அவர்களுக்கு, நாபக சக்தி அதிகரிக்கிறது. கல்வி விளாவில் படிகின்றது. எனவே, கல்வி கற்பதற்கும் மேன்மையறுதற்கும் தியானமே சிறந்த உபாயமாகின்றது. இந்திய இளைஞர் ஒவ்வொருவனுக்கும் தியானம் அல்லது நிஷ்டையென்றால் இன்னதென்று இயல்பாகவே தெரியும். அதை அவன் நாள்தோறும் காலையிலும் மாலையிலும் பழக்கத்துக்குக் கொண்டுவருவானாகில், தேபலம், ஆரோக்கியம், மனவறுதி, தெளிவு, ஞாபசக்தி, நுண்ணறிவு, சாந்தம், ஆனந்தம் ஆகிய இவை யாவற்றையும் பெறுவான். தியானப் பயிற்சியாலே தான் நரேந்திரனும் இக்தகைய மாண்புகளை யெல்லாம் அதிவேகமாய்ப் பெற்று வந்தான். ....”² எனக் கூறியுள்ளமையும் புலன்டைக்கத்தின் இன்றியமையாமையைப் புலப்படுத்துவதாகும்.

மனிதனரசுப் பிறந்த ஒவ்வொருவனும் மிருகமாகவன்றி, மனிதனாக தானும் சமுகமும் பயன்டையும் வகையில்-வர்த் தாங்கு வாழும் தனது உயர்ந்த இலட்சியங்களைச் செம்மையாக நிறைவேற்றவும் பெருஞ் சாதனைகளைச் செய்து முடிக்கவும் ஆரோக்கியமும் பொறுப்புணர்வும் ஆற்றலும் யிக்க சந்தத்தியினரை உருவாக்கவும், உள்நல்மும் உடல் நலமும் இன்றியமையாதன. உடல், உள் ஆரோக்கியத்துக்குப்

புலனடக்கம் மிக, யிக அவசியம் என்னும் நோக்கிலே ஒவ் வொருவரும் புலனடக்கத்தை மேற்கொள்ளவேண்டும் எனப் பல இடங்களிலே விபுலாநந்தர் வற்புறுத்தியுள்ளார். அத் துடனமையாது, ஒருவன் மனம் போனபடி அலைந்து வாழ் நாளை வீணாக்காது எவ்வாறு படிப்படியாகப் புலன்களைக் கட்டுப்படுத்தி மனதை ஒருமுகப்படுத்தி ஆண்மீக சக்தியை பெருக்கிச் செயற்கருஞ் செயல்களைச் செய்து முடிக்கலாம் என்பதற்கான வழிவகைகளையும், ஒழுங்குமுறைப் படுத்திக் கூறியுள்ளைம் மனங்கொளத்தக்கது.

உணர்ச்சி முனைப்புடன் செயற்படும் மனமாகிய குதிரையை அறிவாகிய கடிவாளம் கொண்டு அடக்குதல் வேண்டும் என, ஞானிகள் பலரும் வற்புறுத்தியுள்ளார். மனம் போனபடி வாழ்பவர்கள் வாழ்வில் எதனையுமே செய்து முடிக்க முடியாமல் திணருவதையும் அமைதியின்றித் தவிப் பதையும் தமக்கும் பிறருக்கும் தீங்கு விளைவிப்பதையும் அவதானிக்கலாம். பக்தி இயக்க கர்த்தாக்களான நாயன்மார், ஆழ்வார் முதலியோர் தாம் ஐம்புலன்களால் அடைந்த இன்னல்களையும் இறை அருளுடன் அவற்றை அடக்கி வெற்றி கண்டதையும், தமது பக்திப் பனுவல்களில் விரிவாகக் காட்டியுள்ளார்.

படிப்படியாக ஐம்புலன்களைக் கட்டுப்படுத்தி ஆண்மசக்தி யைப் பெருக்கி மன வைராக்கியம் பெற்ற நிலையில் அப்பர் சுவாமிகள் இறுமாப்புக் கொள்வதையும் உலகத் துன்பங்கள், தொல்லைகள் முதலியவற்றை நோக்கிச் சுவால் விடுவதையும், “நாமார்க்கும் குடியல்லே...ம் நமனையஞ்சோம்.....” எனவும், “வானந்துளங்கிலென் மன்கம்பமாகிலென்.....” எனவும் வீரகர்ச்சளை செய்வதையும் அவதானிக்கலாம்.

“உரன் என்னும் தோட்டியான் ஓர்ஜூந்தும் கூப்பாளி வான் என்னும் கூவப்பறிக்கோர் விதது.”¹⁴ என்னும் வள்ளுவர் வாக்கும் இவ்விடத்தே நினைவு கூரத்தக்கது.

ஆண்மையும் ஆற்றலும் நிறைந்தவனே, சமய உண்மை களை உள்ளவாற்றிய வல்லவன்' என்பது விவோனந்த சுவாமிகளின் அருள்வாக்கு. வீரதீபமே மெய்ந்தெந்திக்கு அறி குறி. வீரமில்லாதவனிடத்து ரூனமுதிப்பதில்லை. ஒரு சிறிது உதிப்பினும், பேடி கைவாளபோற் பயன் தராதொழியும். சர்வ வல்லமையுடைய ஆண்டவனுடைய பிள்ளை நாம் என்று அறியும் அறிவே ஆண்மைக்கும் அச்சமின்மைக்கும், அடியாதாரமாகும். ஞானியானவன் சுசுவரனோடு ஒன்றாய் நிற்கும் தனிமையைச் சதா தியானிக்கின்றான். ஆதலால், அவன் ஆநந்தத்தால் நிறைந்திருக்கிறான். நிர்ப்பயத்தோடு கூடிய ஆண்மை, அவனிடம் காணப்படுகிறது.¹⁵ இவற்றுக் கெல்லாம் அடி ஆதாரமாக விளங்குவது புலனடக்கமே என்பது விபுலாநந்தரது கருத்தாகும். புலனடக்கம் உள்ளவனிடமே ஆன்மீக சக்தி அதிகரிக்கும்-அந்திலையிலேயே ஒருவனிடம் ஆண்மையும் ஆற்றலும் குடிகொள்ளும்.

நேந்திரனது (சுவாமி விவோனத்தர்) வாலிபச் செயல் கள் பற்றி சுவாமி சித்பவானந்தர் விளக்கிச் செல்லுமிடத்து ஓரிடத்திலே, "...வாலிபர்கள் கெட்டுப் போதற்கு வழிகள் எத்தனையெத்தனையோ இருக்கின்றன. வேகம் நிறைந்த அவர்களது மனம் கட்டுக்கு அடங்காதது. அதி உக்கிரமாக வும் பலாத்காரமாகவும் சிற்றின்பங்களில் பாயும் தன்மை யுடையது. மூர்க்கம் ததும்பிய இம்மனதைக் கட்டி, நல்வழி யிற் செலுத்த விரும்புவிற் வாலிபர்கள் மிகமிகச் சிலரேயாவர். அச்சிறு கூட்டத்தில் ஒருவனாகத் திகழ்ந்தவன் நரேந்திரன். விளையாட்டுகள் பலவற்றில் நரேந்திரன் பேரூக்கம் படைத் திருந்தான் எனினும், சன்மார்க்கத்துக்கு மாறான செயல் களையெல்லாம் அவன் வெறுத்து ஒதுக்கி வைத்து வந்தான். தீயதைத் தழிர்ப்பது மட்டும் ஒருவனுக்குப் போதாது. நல்வழி யில் ஆர்வத்துடன் பிரவேசிப்பதுதான் புருஷார்த்தம் என்றும், வாழ்வின் செயல்கள் அனைத்திலும் ஒருவன் தூயவனாய் இருக்க வேண்டும் என்றும் இவ்வாலிபன், தெள்ளத் தெளிய உணர்ந்திருந்தான். பலவீனத்தாலே சன்மார்க்கம் கைகூடாது என்றும், செயல் புரியத் தெரியாது சம்மா இருப்பவன் சாந்த

புருஷன் ஆக மாட்டாளென்றும், வலிமை படைத்த ஸீர் களால்தான் நன்மையைக் கடைப்பிடிக்க முடியுமென்றும், அவன் தெள்ளத் தெளிய ஓர்ந்திருந்தான். விரதங்களுள் பெரியதாகிய பிரம்மச்சரிய விரதம் ஒன்றே, மாணாக்கள் ஒரு வனது குறிக்கோளாய் இருக்கவேண்டும். ஆற்றல், அங்பு, அறிவு இவையாவும் அது ஒருங்கே அளிக்கின்றது, ...''⁶ எனக் கூறியுள்ளமை அவதானித்தற்குரியது.

மனிதன் தனது புலன்களை அடக்கி ஆள்வதற்கு முதற் படியாக மனிதனை இருட்டிலாழ்த்தும் காம இச்சையைப் படிப்படியாகக் கட்டுப்படுத்தல் வேண்டும்; அதற்கான வழி முறைகளைப் பின்பற்ற வேண்டும் என்பதே விபுலாநந்தரின் வேண்டுகோள். சமன பொத்தத் துறவிகள் முதல், மகாத்மா காந்தி வரை பலரும் இவ்வாறு வற்புறுத்தியுள்ளனரேனும் அடிப்படையிற் பல வேறு பாடுகள் இடம்பெறுவதை அவதானிக்கலாம்.

“காமம் தலைக்கு மிஞ்சித் துன்புறுத்துமானால், உடனே கீழே விழுந்து நமஸ்காரம் செய்யுங்கள். ‘இறைவா! என்னைக் காப்பாற்று!’ என வாய்விட்டு அலறுங்கள்.....?’ என அறி வரை புகன்றுள்ள விபுலாநந்தர், ‘‘காமத்தைக் கடிந்து பிரம்மச்சாரியாயிருப்பது எனியதும் இன்பமானதும் உயர்ந்தது மாகும். காமமோ துக்கம், இழிவு, அருவருப்பு, பாவம், பினி ஆகியவற்றின் சேர்க்கையாயிருக்கிறது. மனதைக் கட்டா மல் விட்டால், ஆசையின் வேகத்தைப் பொறுக்க முடியாது. அது சாதலையும் தந்து விடுகிறது. புலன்களைப் பிழையான வழியிலே போகாமல் தடுக்க வேண்டும்... ஒருவன் மிக்க அழகும் இளமை இயல்புமுடைய தாயிடத்திலோ, உடன் பிறந்தாளிடத்திலோ மிகத்தூய அன்பை வைத்திருக்கிறான். அவர்களிடத்திலே எல்லை மீறிய செயல்கள் எதனையும் செய்ய அவனுக்குத் துணிவு வருவதேயில்லை. இளமையில் ஸாத தோற்றறமுடைய எச்சிற் பொருளாய் அயலாளை மட்டும், காமக்கண்கொண்டு அவன் பார்ப்பது எதனால்? அவளைக் காணும் போதெல்லாம் அவன் மனத்திலே ஏன் தீய

என்னைங்கள் எழுகின்றன. இவற்றிற்கு அவன் நினைப்பி வுள்ள சித்தியாசமே காரணமல்லவா?....” என அவர் கூறுவது சிந்திக்கத் தக்கது.

தேனினுயினிய திருவாசகத்தை பாடி ஞான நெறியில் நின்று ஒழுகிய மனிவாசகர், இறுதிவரை பிரம்மச்சாரியாகவே விளங்கியவர்; அத்தகையவர் எத்தகைய ஒளிவு மறைவு மின்றித் தாம் ஜம்புலன்களால் அடைந்த இன்னைகளையும் அவற்றைக் கட்டுப்படுத்த இறைவனிடம் தஞ்சமடைந்ததை யும் ஜம்புலன்களும் ஐந்து மதயானைகளாகச் செயற்பட்டுத் தம்மை வருத்தியதையும் நெஞ்சை உருக்கும் வகையில் வெளிப்படுத்தியினார்; வாய்விட்டுப் புலம்பி இறையருளை நாடுகின்றார். காமத் தீமினால் வெந்து கருகிய போதும், “ஏர்க்கு இடைபோகா இளமுலை மாதர்தம் கூர்த்த நயன்க் கொள்ளையிற் பிழைத்தும்...” எனக் கூறுகின்றரேயொழியப் பெண்களைத் தூற்றியொதுக்கவில்லை.

“அதனாய்க் கள்வளாகித் தூர்த்தரோடிளைசந்த காலம் மாதரார் கயற்கண் என்னும் வளையிற் பட்டமுந்துவேணன....” எனத் திருமங்கையாழ்வார் புலம்புசின்றார். “பெண்ணென்ற மாயாபிசாசம் பிடித்திட்டு என்னைக் கண்ணால் வெருட்டி முளையால் மயக்கி....” எனப் பட்டினத்தார் பிரலாபிக்கின் றார். இதுபோன்றே அருணாகிரிநாதர், சிவப்பிரகாசர், தாழ்மானவர் முதலியோர் பெண் கவர்ச்சியினால் தாம் அடைந்த இன்னைகளையும், வேதனைகளையும் வாய்விட்டுப் புலம்புவதுடன் சிலர் பெண்களையும் பெண்ணின்பத்தையும் வெறுத்தொதுக்க முனைவதையும் இழித்துவரப்பதையும் உலகத்துன்பங்களுக்கெல்லாம் பெண்களையே காரணமாக்க முனைவதையும் அவதானிக்கலாம். இவ்வகையிற் சமை, பொத்த இலக்கிய கார்த்தாக்கள் பலர் மிகத் தீவிரமாகச் செயற் பட்டவையை இலக்கியங்கள் வாயிலாக அறிய முடிகின்றது.

‘முற்றத்துறந்த துறவு’ எனப் போற்றப்படும் பட்டினத் தார், தாம் துறவு முறையதற்கு முன்பு புலன்டக்கமிழ்ற மனை போனபடி வாழ்ந்து சீரமிந்ததையெல்லாம் உள்ளத்தை உருக-

கும் வகையிற் பாடியுள்ளார், துறவியாகிய பின்பும் கூட, இடையிடையே பெண் கவர்ச்சிமினால் அவரது மனம் பேதலிப் பதையும் எப்பொழுதும் ‘பிறந்த இடத்தையும் கறந்த இடத்தையும்’ மனம் நாடுதே! என் செய்வேன் இறைவா! என வாய்யிட்டுப் புலம்புவதையும் அவரது பாடல்களிற் காண முடிகின்றது.

சமனை, பௌத்தத் துறவிகள் முதல் காந்திவரை, பலரும் பிரமச்சரிய விரதத்தின் இன்றியாமையை வற்புறுத்திய போதும் பாரதி, காந்தி, விவேகானந்தர், விபுலாநந்தர் முதலிய சிலரைத் தவிர ஏனையோர் காம இச்சையைக் கட்டுப் படுத்துவதற்குப் பதில், அதற்குக் களமாக அமையும் பெண் களைத் தூற்றி ஒதுக்குவதில் முனைந்தனர். விசுவாமித்திரர் மேனகை தொடர்பும் இத்தகையதே.

காம இச்சையே உலகத் துண்பங்கள் பலவற்றுக்கும் திறவுகோல். காம இச்சை மீதாரப்பெற்ற ஒருவன், அவ் இச்சையை நிறைவேற்றுவதற்குத் தடையாக அமைப வற்றின் மீது வெகுளியடைகிறான். வெகுளியடையும் அவனது மனம் நன்மை தீவை ஆகியவற்றை உள்ளபடி பகுத் துணர முடியாத மயக்க நிலைக்குள்ளாகின்றது. எனவே, காமத்தைக் கடியுமிடத்து வெகுளி, மயக்கம் முதலியன ஏற் படுவதற்கு இடமில்லை என்பது விபுலாநந்தரின் கருத்தாகும்.

‘‘பொறிகளின் மீது தனியரசாணை’’, ‘‘பொழுதெலாம் நினது பேரருளின் நெறியிலே நாட்டம்.’’ என முழக்கமிட்ட பாரதியார், புலன்டக்கம் பற்றியும் அதனால் ஏற்படும் பெரு நன்மைகள் பற்றியும் தமது கவிதைகள், கட்டுரைகள், கதை கள் முதலியவற்றில் மிக விரிவாக விளக்கியுள்ளார். ‘‘ஞான ரதம்’’ என்னும் அவரது நீண்ட சிறந்த கதையில், ‘‘ஒருவன் தனது மனதைக் கட்டுப் படுத்துவது என்பது எத்தகைய கடினம் என்பதையும், படிப்படியாக மனதைக் கட்டுப் படுத்தப்

பழகிக் கொண்டால் எத்தகைய நன்மைகள் ஏற்படும் என்பதை யும் அற்புதமான முறையிற் புலப்படுத்தியுள்ளார்.

சத்திய லோசத்தில் பாரதியாருக்கும் அவரது மனதுக்கு மிடையில் நடந்த போராட்டத்தையும் அதன் முடிவையும் பாரதியாரே சுவைபடப் பின் வருமாறு கூறியுள்ளமை கூர்ந்து நோக்கத்தக்கது;

“.....சிறிது நேரம் ஆலோசனை செய்து கொண் டிருந்து விட்டு, ‘இந்த மூடத் திகைப்புக்கும், சித்த சலன்த் திற்கும், சோம்பருக்கும் இடந்தரலாகாது. இனி நமது வாழ் நாளைச் சத்திய நாட்டத்திலேதான் செலவிட வேண்டும்’ என்று நிச்சயம் செய்து கொண்டேன். அப்போது, மனம் சொல்வதாயிற்று : ‘கந்தரவ லோகத்திலேயிருந்த சுகம் இங்கே உண்டா? ஆகா! அதிலே நாம் சலிப்படைந்தது பிசகென்று இப்பொழுதுதான் தெரிகிறது. மீண்டும் அங்கே போகலாம் வா, உனக்கு அந்நாட்டு இசையும், வானும், நீரும், ஒளியும், மலரும், மாதரும் தந்த இன்பங்களைக் காட்டிலும் அதிகமாகவா இந்தக் கிரணமூர்கின்ற ஆமைத் தொழிலிலே கிடைக்கப் போகின்றது?’ இது கேட்டு, ஒரு கணம் மறுபடி சலனமடைந்தேன். பின், பூர்வ கர்மப் பயனால் எனக்கு என்றுமறியாத தைரியம் பிறந்தது.

‘மனமே! உன்னை அறிந்துவிட்டேன். எனது நன்மைக் கெல்லாம் நீ கேடு குழ்வாய். எனக்கு வருந்தீமைகளுக்கெல் லாம் நீ உபகாரம் செய்வாய். இதோ உன்னைக்கொன்று விடுகிறேன். பார்’ என்று அதன் கழுத்திலே கைபோட்டுவிட்டேன். மனம் கோ கோ வென்றாலறிற்று. அப்போது மறு படியும் ஆகாசத்திலிருந்து பின்வரும் வாக்குப் பிறந்தது; ‘மானிடா, வீண் முயற்சி செய்யாதே. மனதை உண்ணால் கொல்ல முடியாது. மனங்கடந்த நிலையிலே நீ தாகத்துடன் பாயும்போது அது தானாகவே மடிந்து குனியமாகிவிடும். அதற்கு உனக்குப் பக்குவும் வரவில்லை. அதுவரை, நீ எது செய்தாலும் மனம் சாகாது. மேலும், நீ உனது யாத்திரையை வினோதார்த்தமாகத் தொடங்கினாய். வேடிக்கை பார்க்க

வந்தவனுக்குச் சத்தியம் புலப்படாது, கந்தர்வ நாட்டிலே போய் இன்பங் கண்டது போல, இங்கும் உண்மையை எளிதில் கண்டு விடலாமென்ற பேதமை சியண்ணத்தை விட்டு விடு. ...⁹

ஆயின், எந்த ஒரு இடத்திலும் புலன்டக்கத்திற்குப் பெண்களை இடையூறானவர்களாகவோ பெண்களை மறவிவிட்ட தாதுவர் எனவும், மாயப் பேய் சிசாசுகள் எனவும் வஞ்சகத் தின் இருப்பிடம் எனவும் இழித்துரைக்கவோ முயலவில்லை. மாறாகப் பெண்களை வெறுப்பது பேரின்பத்துக்கு வழியாகாது எனவும், இறைவன் படைத்தவை யாவும் தன்னை உயிர்களுக்கு உணர்த்துவதற்காகவே எனவும் நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும் எடுத்துக்காட்டுவதுடன், ‘காதல் செய்யும் மனைவியே சக்திகண்வர் கடவுள்நிலை அவளாலே எய்த வேண்டும்’ எனவும் மக்களுக்கு உணர்த்துகின்றார்.

சுருங்கக் கூரின் புலன்டக்கம் என்பது உலக வாழ்க்கையை வெறுத்தொதுக்குவதல்ல. உலகியல் இன்பங்களைத் தூற்றி யொதுக்குவதுமல்ல; துறவு நெறியைப் போற்றுவதுமல்ல, மாறாக, ‘வையத்துள் வாழ்வாங்கு வரழ்வவன், வானுறையும் தெய்வத்துள் வைக்கப்படும்.’¹⁰ என்னும் வள்ளுவர் வாக்கிற் கிணங்கப் புலன்டக்கமானது மனிதனை வாழ்வாங்கு வாழுத் துணைபுரிய வேண்டும் என்பதே பாரதியின் அவாவாகும்.

பாரதியின் கருத்துகளில் ஊறித்தினைத்த விபுலானந்தரது ஆக்கங்களைக் கூர்ந்து நோக்கும்போது. ‘புலன்டக்கம்’ பற்றிய அவரது நோக்கு, பெருமளவுக்குப் பாரதியாரது கருத்துகளை ஒத்திருப்பதை அவதானிக்கலாம்.

புலன்டக்கம் தொடர்பாக விபுலானந்தர் எந்த ஒரு இடத்திலும் பெண்களைச் சாடவுமில்லை; வெறுத்தொதுக்கவுமில்லை; இழித்துரைக்கவுமில்லை. துறவு நெறியைப் போற்றவுமில்லை. அதே சமயம் புலன்டக்கம் என்பது ஆண்களுக்கு மட்டுமல்ல பெண்களுக்கும் அவசியமானதே எனவும் பல இடங்களிற் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார்.

“இந்திரியங்களைக் காத்தல், சுத்தமான வாழ்க்கை, நினசரி ஆசாரம், அதாவது உபாசஸை, வேலை, ஆகாரம், தூக்கம் முதலியவைகளில் நியமம்.....மனதை இடை விடாமல் காத்து காமம், குபோதம், ஆசையென்ற வேகங்கட்டு இடம் கொடாமல் இருந்தல்.....”¹¹ என்பது விபுலாநந்தரின் அருள்வாக்கு.

“அறிவுந் தவ முயற்சியும் இருந்தாலும் கூட இந்திரியங்கள் மனத்தை வலிய வாரிச் சென்று விடுகின்றன. முதலில், ஆசை மன மகிழ்ச்சிகள் அமிர்தம் போவிருக்கும். பின்பு விஷமேயாகும். இவை மனிதனுக்கு உண்மைச் சுகம் தாரா, துக்கமாகத் தான் முடியும். புலன்களையும் மனத்தையும் அடக்குதல் முதலில் விஷம்போலக் கசக்கும். ஆனால், அம் மருந்தே பின்பு ஞானத்தால் உதிக்கும் அமிர்தம் போன்ற சுகானந்தத்தைத் தரும். .... மனத்தில் உற்பவமாகும் எண்ணங்களை அடக்கியாளாமற் போனால், அவை மனதைக் கவர்ந்து கொண்டு ஓடி விடும். அவைகளை எப்போதும் இழுத்துப் பிடித்தே இருக்க வேண்டும். எவ்வளவு சிரமப்பட்டு அடக்கினாலும் மறந்து மறந்து மறுபடியும் நினைவுகள் ஓடித் திரியும் அதைக்கண்டு பயப்படாமல், அவ்வப்போது மனத்தை ஸ்திரப் படுத்திக் கொண்டு பரயாத்தும் சிந்தனையில் நிற்க வேண்டும்.”¹² என மனத்தினை அடக்கியாள்வதில் உள்ள கஷ்டங்களையும் படிப்படியாக மனத்தினைக் கட்டுப் படுத்தும் அவசியத்தையும், விபுலானந்தர் விளக்கியிருக்கும் பாங்கு அவதானிக்கத்தக்கது.

மனிதமனம் எத்தகையது; அதன் இயல்புகள் யாவை என் பதனைத் தாயுமானவர் அற்புதமான முறையிற் பின்வருமாறு படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றார்:

“ஆசைக்கோ ரளவில்லை அகிலமெல் லாங்கட்டி
ஆளினுங் கடல்மீதிலே

ஆணைசெல வேநினைவர் அளகேசன் நிகராக
அம்பொன்மிக வைத்தபேரும்

நேசித்து ரசவாத வித்தைக் கலைந்திடுவர்
நெடுநா ஸிருந்தபேரும்

நிலையாக வேயினுங் காயகற் பந்தேடி
நெஞ்சபுண் ணாவர்ள்லாம்

யோசிக்கும் வேளையிற் பசிதீர உண்பதும்
உறங்குவது மாகமுடியும்

உள்ளதே போதும்நான் நாளெனக் குளியே
ஒன்றையிட் டொன்றுபற்றிப்

பாசக் கடற்குளே விழாமல் மனதற்ற
பரிசுத்த நிலையையருள்வாய்

பார்க்குமிட மெங்குமொரு நீக்கமற நிறைகின்ற
பரிழுர ணானந்தமே.''

'போதுமென்னும் மனமே பொன்செயும் மருந்து' எனவும்
'மனம் போல வாழ்வு' எனவும் கூறப்படுகின்றது. ஒருவனின்
நன்மை, தீமை, இன்பம், துன்பம் முதலிய யாவற்றுக்கும்
மனமே அடிப்படையாக அமைவது. மனதைத் தூய்மையாக
வும் சமநிலையிலும் வைத்திருக்கும் ஒருவன் கவலை, சினம்,
பொய்மை, அச்சம், வேட்கை முதலியவற்றுக்கு இலகுவில்
இடமளிக்க மாட்டான். வேட்கைவழிச் செல்லாமற் கட்டுப்
படுத்தப்படும் மனம் தூய்மை அடைகிறது. அந்தநிலையில்
அதன் வலிமையும் சக்தியும் பெருகுகின்றது; உள் ஓனிபெறு
கிறது. இந்தநிலையிலேயே 'நெஞ்சில் ஓர் ஆலயம்', 'உள்ளம்
பெருங்கோயில்' என்றெல்லாம் புகழப்படும் உயர் நிலையை
உடலும் உள்ளமும் பெறுகின்றன.

ஒருவன் எவ்வளவுதான் அறிவைப் பெற்றவனாக இருந்தாலும், புலனடக்கம் இல்லையேல் அவற்றினால் எந்த வேண்டிய பலன் கிடைக்காமற்போய்விடும். இதனாலேயே விபுலாதந்தர் இரத்தினச் சருக்கமாகப் பின்வருமாறு கூறி யுள்ளார். '... பயன்படுமாறு உண்மயான அறிவு அடைய விரும்பினால், புலன்களையும் மனத்தையும் செயலையும் அடக்கியாள வேண்டும். இப்படி அடக்காவிடின், அடைந்த

அறிவு எண்ணைய் மேல் ஜூலம்விட்ட மாதிரிப் பயன்றுப் போகும்....''¹³

“நாம் மனிதர் என்னும் பெயருக்கு முழுதும் தகுதி பெற வேண்டுமானால் இன்று முதலே சன்மார்க்கத்தைக் கடைப் பிடிக்கத் தொடங்க வேண்டும்...இடைவிடாது நற்காரியங்களைச் செய்வதில் ஆசையை வளர்க்க வேண்டும். இப்படிப் பட்ட ஆசையை நிறைவேற்றுவதற்குச் செய்யப்படும் முயற் சியே உண்மையான சன்மார்க்கமாகும்.”¹⁴

புலன்களை அடக்கியாள வல்லமையில்லாத ஆண்களே பெண்களைத் தூற்றியொதுக்குகின்றனர். அவ்வாறு தூற்று பவர்கள், ஒரு போதும் உயர் நிலையை அடைவதில்லை. இது தொடர்பாகச் சுவாரி விவேகானந்தர் கூறியுள்ள கருத்து கள் இங்கு கூர்ந்து நோக்கத் தக்கன.

“ஒவ்வொரு பெண்ணும், தன் கணவனைத்தவிரப் பிற ஆண்களைத் தன் மக்களைப் போலக் கருதவேண்டும். ஒவ்வொரு ஆணும், தன் மனைவியைத்தவிர மற்றுப் பெண்களைத் தன் அண்ணையைப் போலவே கருத வேண்டும்....”¹⁵, “நீங்கள் எப்போதும் பெண்களையே குறை கூறுகிறீர்கள். ஆனால் அவர்களுடைய நன்மைக்காக ஏதாவது செய்திருக்கிறீர்களா? அவர்களுக்கு எதிராகச் சாஸ்திரங்களில் எழுதிக் கொண்டும், கடுமையான சட்டங்களின் மூலம் அவர்களை அடக்கி வைத்துக் கொண்டும், அவர்களை வெறும் பிள்ளைப் பெறும் இயந்திரங்களாகவே ஆக்கிவிட்டார்கள். அன்னை பராசக்தியின் தோற்றங்களான பெண்களை உயர்வு பெறச் செய்யவில்லை என்றால், உங்களுக்கு உயர்வடைய எந்த வழியும் இல்லை என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளுங்கள்.”¹⁶

ஒருமையுள் ஆமைபோல் ஜூந்தடக்கல் ஆற்றின் எழுமையும் ஏமாப் புடைத்து. என்பது வள்ளுவர் வாக்கு.

சான்றாதாரம் :

1. இது தொடர்பாகப் பெ. சு. மணி அவர்கள் கட்டிக் காட்டியுள்ள விடயங்கள் நோக்கத்தக்கவை.

மணி, பெ.சு., சுவாமி விபுலானந்தர், 1992, பக். 48-49.

2. சுவாமி சித்பவானந்தர், ஸ்ரீ விவேகானந்தர் ஜீவிதம், 1974, பக். 12-13.

3. திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் தேவாரம் (தலமுறை) மறுமாற்றத் திருத்தாண்டகம்; தனித்தலவிருத்தம்.

4. திருக்குறள்; அறத்துப்பால், நீத்தார்பெருமை, குறள். 4.

5. அம்பிகைபாகன், ச., (தொகுப்பாசிரியர்), விபுலா நந்தர் உள்ளம், 1976, பக். 39-40.

6. சுவாமி சித்பவானந்தர், ஸ்ரீ விவேகானந்தர் ஜீவிதம், 1974. பக். 32-33.

7. செல்வநாயகம், அருள்., (தொகுப்பாசிரியர்), விபுலாநந்த அமுதம். பக். 108.

8. மேலது நூல். பக். 102.

9. பாரதியார் கதைகள், ஞானரதம், 1977, பக் 53.

10. திருக்குறள், றத்துப்பா , இல்லற இயல், இல் வாழ்க்கை, குறள். 10.

11. செல்வநாயகம், அருள்., (தொகுப்பாசிரியர்), விபுலாநந்த அமுதம், பக். 78.

12. மேலது நூல். பக். 85-86.

13. மேலது நூல். பக். 86.

14. மேலது நூல். பக். 74.

15. சுவாமி விவேகானந்தர், இந்தியப் பெண்மனிகள், பக். 17.

16. மேலது நூல். பக். 52.

(உறவுகள்) மாண்புவி நெடுங்கால சாலக்குருக்கி . 8
விடுதலைக்கூடிய போக்காக்குக்குக் கிடஞ்சியாக
பல்லுப்பிரைக்குக் கீழ் வைப்பதற்கு . 8

கூமி , (கீவிசௌப்புக்குக் கீழ்) . 9 , நெடுங்காலகிப்பு . 9
04-05 . கப் . 8791 , மாண்புக்குக் கீழ்
கூடியாகவீலோ பீ . 9 , கூடியாகவீலோ வாயக . 9
88-89 . கப் . 8791 , வடமிக்கு

, (கீவிசௌப்புக்குக் கீழ்) . 9 , குறுத் , மாண்புக்குக் கீழ் . 9
.891 . கப் . வடமிக்குக் கூடியாகவீலோ

.891 . கப் . வடமிக்குக் கீழ் . 9

.891 . கப் . 8791 , மாண்பு , நெடுங்காலகிப்பு . 9

கீழ் , வெறிக்கூடு . 9 , வைக்குரு , கூடுக்குக் கீழ் . 9
.91 . குறுத் , மாண்புக்குக் கீழ் . 9

, (கீவிசௌப்புக்குக் கீழ்) . 9 , குறுத் , மாண்புக்குக் கீழ் . 9
.91 . கப் . வடமிக்குக் கூடியாகவீலோ

இலக்கியம், சமூக பண்பாட்டு வரலாறு ஆகிய துறைகளில் மிகுந்த ஈடுபாடுடைய இந் நூலாசிரியர், போராதனைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறையில் முதுநிலை விரிவுரையாளராகக் கடமையாற்றுகின்றார்.

போராதனைப் பல்கலைக் கழகத்திலே தமிழூச் சிறப்புப் பாடமாகப் பயின்ற இவர், தமது முதுமாணிப் பட்டத்துக்காக இலங்கைத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளையும் கலாநிதிப் பட்டத் துக்காகத் தமிழ் வரலாற்று நாவல்களையும் ஆராய்ந்துள்ளார்.

நாவல், சிறுகதை, கவிதை முதலியன பற்றிய பல கட்டுரைகள் எழுதியுள்ள இவரின் ‘பாரதியார் சிந்தனைகள்’ (396பக்) என்னும் விரிவான ஆய்வு நூல் 1984ம் ஆண்டு தமிழகத் திலே வெளியிடப்பட்டது.